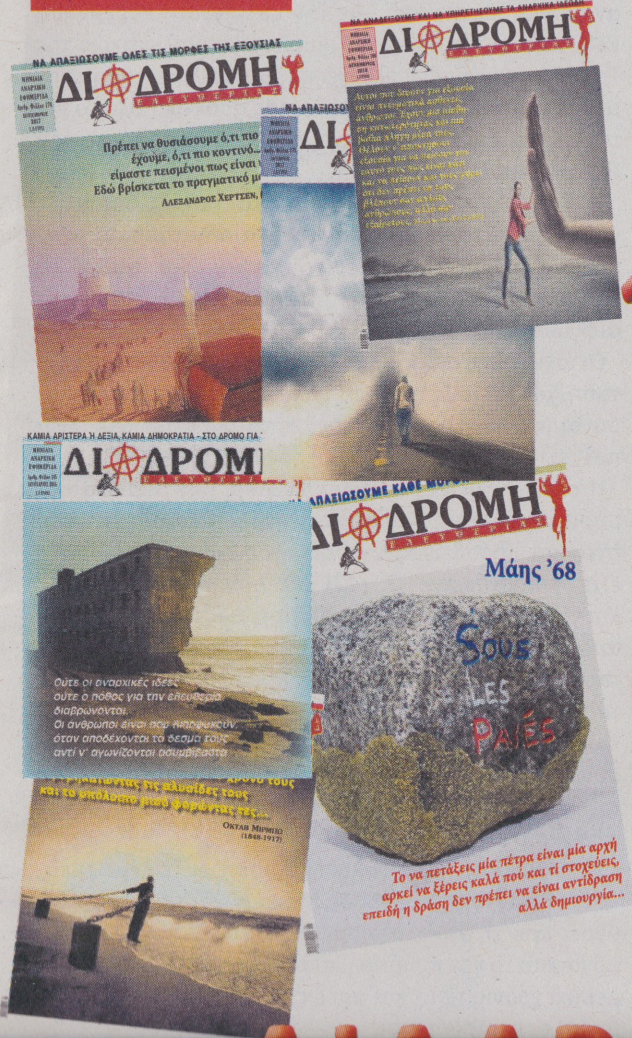
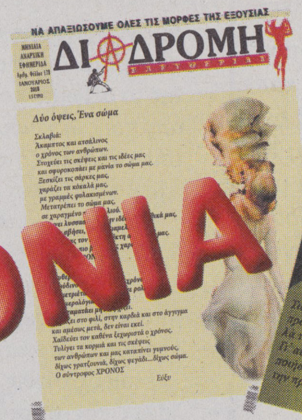
ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 200
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2020
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

18 ΧΡΟΝΙΑ

200 ΦΥΛΛΑ

Αριθμ. Φύλλου 200
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
2020
1,5 ΕΥΡΩ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

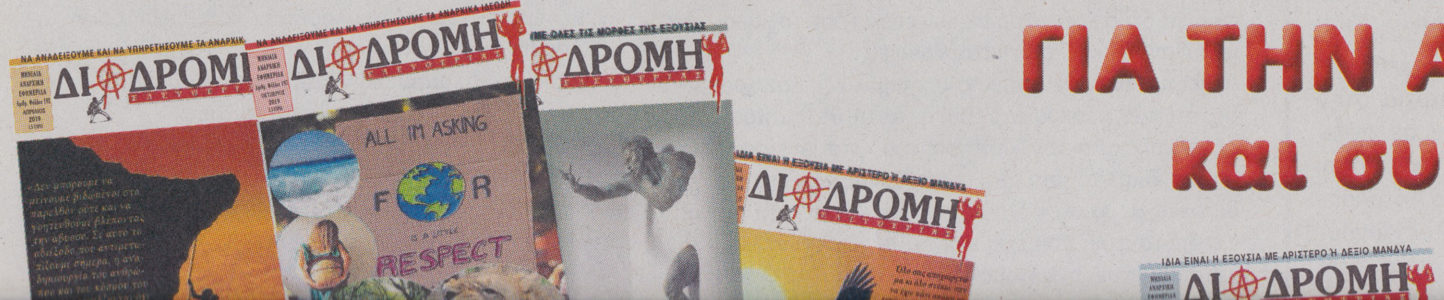
18 ΧΡΟΝΙΑ

200 ΦΥΛΛΑ

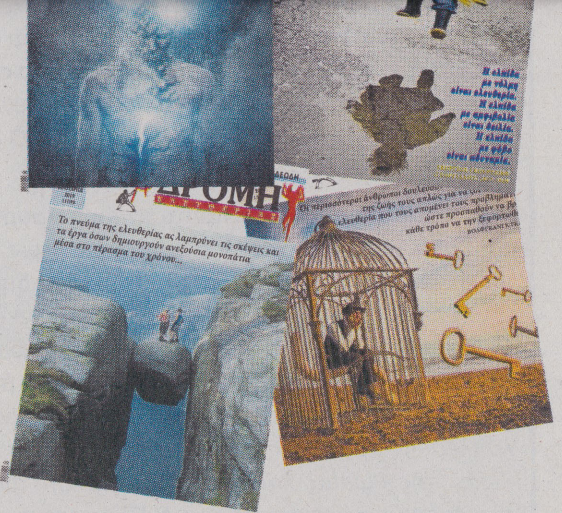
ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

και συνεχίζουμε...

200

ΦΥΛΛΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

και συνεχίζουμε...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Πρόκειται για μια εποχή «*αλλοπρόσαλλη*», με «*τρελλούς*» ηγέτες, «*χωρίς μέτρο και αίσθηση των σταθερών του σύγχρονου κόσμου*», αναθεωρητές της ιστορίας, επικίνδυνους λαϊκιστές και «αρνητές» της παγκοσμιοποίησης, που οι ίδιοι προώθησαν επί δεκαετίες;

Στο «*παιχνίδι του θρόνου*» ενισχυμένοι είναι οι υποστηρικτές μιας «*δυστοπικής απο-παγκοσμιοποίησης και ενός αμυντικού εθνικισμού*», που πιστεύουν αφελώς σε μια επιστροφή στην παραδοσιακή εθνική κυριαρχία; Ή μήπως τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Σύμφωνα με τον *Ταρέκ Μεγκερεζί*, αναλυτή του *Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Εξωτερικών Σχέσεων*, σήμερα στην *Λιβύη* διεξάγεται «***ένας παγκόσμιος εμφύλιος πόλεμος***» στον οποίο συμμετέχουν, συγκρούονται αλλά και διαπραγματεύονται μεταξύ τους τεράστια κυριαρχικά συμφέροντα.

Μήπως, επίσης, η απόφαση για το ***Brexit*** είναι αποτέλεσμα αφρόνων λαϊκιστών ή έχει σχεδιαστεί από σημαντικά κυριαρχικά κέντρα τόσο της ***Μεγάλης Βρετανίας*** όσο και των ***ΗΠΑ***, που έχουν προ πολλού στραμμένη την προσοχή τους σε όσα συμβαίνουν *Ανατολικά*, όπου ήδη έχουν αναδυθεί νέες παγκόσμιες κυριαρχικές δυνάμεις, όπως η ***Κίνα*** και όχι μόνο; Ο ***Τραμπ*** είναι «τρελλός», «άσχετος» ή απλώς κάνει του κεφαλιού του συνδέοντας, λόγου χάριν, τα εμπορικά και νομισματικά ζήτηματα ακόμα και με την διατήρηση ή μη του ***ΝΑΤΟ*** και τις αμυντικές δαπάνες των μελών του;

Είναι χαρακτηριστική η πρόταση του υπουργού Άμυνας του ***Ιράν*** *Χοσεΐν Ντεχκάν* για συντονισμό των προσπαθειών στον αγώνα ενάντια στην απειλή που δημιουργείται από τις *ΗΠΑ* και τους συμμάχους της στην περιοχή, όπως την έκανε πριν λίγα χρόνια στην *Διεθνή Συνδιάσκεψη της Μόσχας* για ζητήματα ασφάλειας σύμφωνα με την οποία πρέπει: «*να υποστηριχθεί η ιδέα για την ανάπτυξη πολύπλευρης αμυντικής συνεργασίας μεταξύ του Ιράν, της Κίνας, της Ρωσίας και της Ινδίας για την αντιμετώπιση της σκόπιμης επέκτασης του ΝΑΤΟ προς ανατολάς, την εγκατάσταση αντιπυραυλικής ασπίδας στην Ευρώπη και*

Κατάσταση κρίσιμος, αλλά όχι σοβαρή

Δεν γνωρίζουμε αν είναι η πεμπτουσία της πολιτικής, πάντως αξίζει να συμπεριλαμβάνεται στα fundamentals της το αξίωμα: «*αντί να παιδεύεσαι να ορίσεις το στόχο από πριν, με κίνδυνο να χάσεις, ρίχνεις το βέλος στο γάμο του Καραγκιόζη και όπου πέσει αυτός είναι ο στόχος*».

Το βασικό είναι να φαίνεται πως πέτυχες.

Το αξίωμα αυτό, βολικό από κάθε άποψη, έχει βεβαίως τους περιορισμούς του, για παράδειγμα αν το βέλος τραυματίσει και κατόπιν εξαγριώσει μια θεόρατη αρκούδα, που ορμά να σε φάει, πως ακριβώς να το περάσεις ως επιτυχία;

Τέτοιες ατυχίες, όμως, δεν είναι τόσο συχνές και αναλόγως της αποτελεσματικότητας του προπαγανδιστικού μηχανισμού, το κόλπο συνήθως πιάνει. Δουλεύει πολύ ωραία στην αρχή μιας κυβερνητικής περιόδου, όταν οι διάδοχοι κρατικοί καταστροφείς είναι σχετικώς άγνωστοι στο ευρύ κοινό και άρα άφθαρτοι, περιβάλλονται δε από την αχλύ του φουριόζου μεταρρυθμιστή, που έρχεται να διορθώσει τα κακώς κείμενα του προκατόχου του.

Αυτή η τακτική ως υποπερίπτωση της πατροπαράδοτης ασάφειας –σχεδόν στο κάθε τι– αποτελεί τον βασικό πυλώνα άσκησης της κρατικής πολιτικής, από τη συλλογή των σκουπιδιών ως το Κυπριακό και τα ελληνοτουρκικά. Στη χώρα του «περίπου», όλα λίγο-πολύ επιτρέπονται με μόνο περιοριστικό παράγοντα την ισχύ των «δρώντων». Χάριν της ασάφειας και των πολύ βολικών γκρίζων ζωνών (από τα τραπεζοκαθίσματα στις πλατείες ως το ανατολικό αιγαίο) η εγχώρια πολιτική τάξη και ο επιχειρηματικός περίγυρος μπορούσε έως τώρα, να υποχωρεί ή να επιτίθεται ως αρπακτικό, να καταπατά, να αυθαιρετεί μετατοπίζοντας διαρκώς τα όρια ισχύος του, χωρίς να χρειάζεται να δώσει λόγο κάπου, για παράδειγμα σε κάποιο ομοίωμα «εντολοδόχου κοινωνίας».

Μπούγιουρουμ, εφέντη!

Ενώ στην εγχώρια επικαιρότητα ήδη από τα μέσα Νοέμβρη κυριαρχεί στην επικαιρότητα το «φλέγον» ζήτημα του πρωτοχρονιάτικου «κοινωνικού» επιδόματος, που θα μοιράσει η κυβέρνηση στους απόρους και ο ισόβιος υπουργός Χρυσοχοΐδης έχει βαλθεί με τα στρατεύματά του να ...απελευθερώσει τη χώρα από είκοσι-εικοσιπέντε καταλήψεις κτιρίων, ο Ερντογάν, πιστός σε κάθε του δέσμευση, ανακοίνωσε το γνωστό μνημόνιο συνεργασίας με την εύθραυστη κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» της Τρίπολης (κυριολεκτικώς της Τρίπολης, αφού δεν ελέγχει καμμία άλλη έκταση στην αχανή αυτή χώρα...), δεσμεύοντας πρακτικά όλο το νότιο αιγαίο συμπεριλαμβανομένης και της Κρήτης, για έρευνες και εκμετάλλευση.

Η εγχώρια ελίτ, μαθημένη εδώ και πολλές δεκαετίες να λεηλατεί το μερίδιό της σε ένα αδιατάρακτο γεωπολιτικά περιβάλλον χάριν της συμμαχίας της με τα Μεγάλα Αφεντικά, αυτή τη φορά αιφνιδιάστηκε και αιφνιδιάστηκε άσχημα.

Οι ισχυροί «φίλοι» και οι συμμαχίες δεν είναι για χόρταση, χώρια που έχουν και άλλες δουλειές, η δε παντοδυναμία τους που διήρκεσε ως τα τέλη του '90, είναι πια πολύ συζητήσιμη είκοσι χρόνια μετά.

Η συνοχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης των 500 εκατομμυρίων κλονίζεται για λίγες δεκάδες χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες. *Σχεδόν μηδενικά αποτελέσματα είχε η προχθεσινή (23/12) έκκληση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προς τα κράτη-μέλη της Ε.Ε. να υποδεχθούν ασυνόδευτα παιδιά από ελληνικά κέντρα υποδοχής και ταυτοποίησης μεταναστών και προσφύγων, όπου η κατάσταση είναι εκρηκτική – σε Λέσβο, Χίο, Σάμο, Λέρο, Κω ζουν σε κέντρα 1.922 ασυνόδευτοι ανήλικοι, 5.276 συνολικά στη χώρα. «Δεν μπορούμε να υποστούμε όλη την εξαθλίωση του κόσμου» ακούστηκε για άλλη μια φορά από επίσημα χείλη.*

Το ΝΑΤΟ είναι «εγκεφαλικά νεκρό». Δεν το λέμε εμείς, το λέει ο Γάλλος πρόεδρος Μακρόν και μάλιστα λίγες μέρες πριν τη σύνοδο κορυφής. Αυτή είναι μια ψηφίδα μόνο από το νέο πολυπολικό κόσμο, που έχει ανατείλει μερικά χρόνια πριν, και απλώς τώρα τον παίρνουνε χαμπάρι οι περισσότεροι.

Στο «*παιχνίδι του θρόνου*» ενισχυμένοι είναι οι υποστηρικτές μιας «*δυστοπικής απο-παγκοσμιοποίησης και ενός αμυντικού εθνικισμού*», που πιστεύουν αφελώς σε μια επιστροφή στην παραδοσιακή εθνική κυριαρχία; Ή μήπως τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Σύμφωνα με τον *Ταρέκ Μεγκερεζί*, αναλυτή του *Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Εξωτερικών Σχέσεων*, σήμερα στην *Λιβύη* διεξάγεται «***ένας παγκόσμιος εμφύλιος πόλεμος***» στον οποίο συμμετέχουν, συγκρούονται αλλά και διαπραγματεύονται μεταξύ τους τεράστια κυριαρχικά συμφέροντα.

Μήπως, επίσης, η απόφαση για το ***Brexit*** είναι αποτέλεσμα αφρόνων λαϊκιστών ή έχει σχεδιαστεί από σημαντικά κυριαρχικά κέντρα τόσο της ***Μεγάλης Βρετανίας*** όσο και των ***ΗΠΑ***, που έχουν προ πολλού στραμμένη την προσοχή τους σε όσα συμβαίνουν *Ανατολικά*, όπου ήδη έχουν αναδυθεί νέες παγκόσμιες κυριαρχικές δυνάμεις, όπως η ***Κίνα*** και όχι μόνο; Ο ***Τραμπ*** είναι «τρελλός», «άσχετος» ή απλώς κάνει του κεφαλιού του συνδέοντας, λόγου χάριν, τα εμπορικά και νομισματικά ζητήματα ακόμα και με την διατήρηση ή μη του ***ΝΑΤΟ*** και τις αμυντικές δαπάνες των μελών του;

Είναι χαρακτηριστική η πρόταση του υπουργού Άμυνας του ***Ιράν*** *Χοσεΐν Ντεχκάν* για συντονισμό των προσπαθειών στον αγώνα ενάντια στην απειλή που δημιουργείται από τις *ΗΠΑ* και τους συμμάχους της στην περιοχή, όπως την έκανε πριν λίγα χρόνια στην *Διεθνή Συνδιάσκεψη της Μόσχας* για ζητήματα ασφάλειας σύμφωνα με την οποία πρέπει: «*να υποστηριχθεί η ιδέα για την ανάπτυξη πολύπλευρης αμυντικής συνεργασίας μεταξύ του Ιράν, της Κίνας, της Ρωσίας και της Ινδίας για την αντιμετώπιση της σκόπιμης επέκτασης του ΝΑΤΟ προς ανατολάς, την εγκατάσταση αντιπυραυλικής ασπίδας στην Ευρώπη και της σοβαρότερης συγκέντρωσης αμερικανικών δυνάμεων στον νότο και στα ανατολικά της Κίνας ταυτοχρόνως με το κίνημα των σαλαφιστών σε ευαίσθητες και σημαντικές περιοχές της Κεντρικής Ασίας και του Καυκάσου*».

Πριν από 1.500 και πλέον χρόνια, κατά τη διάρκεια του πρώτου μισού της πρώτης χιλιετίας, η κυριαρχία στην λεγόμενη πολιτισμένη Ευρώπη καθοριζόταν σε πολύ μεγάλο βαθμό από τη συνύπαρξη των δύο ξεχωριστών τμημάτων (*Δύσης και Ανατολής*) της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Το **476**, όταν δολοφονήθηκε ο *Ρωμύλος Αυγουστύλος* από τους «*βαρβάρους*», η πτώση τής μέχρι τότε ετοιμοθάνατης *Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας* ήταν γεγονός, αλλά παρ' όλα αυτά το ***Βυζάντιο*** συνέχισε να αναπτύσσεται και να κυριαρχεί για αιώνες ανακαταλαμβάνοντας τμήματα της παλιάς *Δυτικής Αυτοκρατορίας* μέχρι την άνοδο των *Οθωμανών Τούρκων* τον 15ο αιώνα.

Δεν γνωρίζουμε αν είναι η πεμπτουσία της πολιτικής, πάντως αξίζει να συμπεριλαμβάνεται στα fundamentals της το αξίωμα: «*αντί να παιδεύεσαι να ορίσεις το στόχο από πριν, με κίνδυνο να χάσεις, ρίχνεις το βέλος στο γάμο του Καραγκιόζη και όπου πέσει αυτός είναι ο στόχος*».

Το βασικό είναι να φαίνεται πως πέτυχες.

Το αξίωμα αυτό, βολικό από κάθε άποψη, έχει βεβαίως τους περιορισμούς του, για παράδειγμα αν το βέλος τραυματίσει και κατόπιν εξαγριώσει μια θεόρατη αρκούδα, που ορμά να σε φάει, πως ακριβώς να το περάσεις ως επιτυχία;

Τέτοιες ατυχίες, όμως, δεν είναι τόσο συχνές και αναλόγως της αποτελεσματικότητας του προπαγανδιστικού μηχανισμού, το κόλπο συνήθως πιάνει. Δουλεύει πολύ ωραία στην αρχή μιας κυβερνητικής περιόδου, όταν οι διάδοχοι κρατικοί καταστροφείς είναι σχετικώς άγνωστοι στο ευρύ κοινό και άρα άφθαρτοι, περιβάλλονται δε από την αχλύ του φουριόζου μεταρρυθμιστή, που έρχεται να διορθώσει τα κακώς κείμενα του προκατόχου του.

Αυτή η τακτική ως υποπερίπτωση της πατροπαράδοτης ασάφειας –σχεδόν στο κάθε τι– αποτελεί τον βασικό πυλώνα άσκησης της κρατικής πολιτικής, από τη συλλογή των σκουπιδιών ως το Κυπριακό και τα ελληνοτουρκικά. Στη χώρα του «περίπου», όλα λίγο-πολύ επιτρέπονται με μόνο περιοριστικό παράγοντα την ισχύ των «δρώντων». Χάριν της ασάφειας και των πολύ βολικών γκρίζων ζωνών (από τα τραπεζοκαθίσματα στις πλατείες ως το ανατολικό αιγαίο) η εγχώρια πολιτική τάξη και ο επιχειρηματικός περίγυρος μπορούσε έως τώρα, να υποχωρεί ή να επιτίθεται ως αρπακτικό, να καταπατά, να αυθαιρετεί μετατοπίζοντας διαρκώς τα όρια ισχύος του, χωρίς να χρειάζεται να δώσει λόγο κάπου, για παράδειγμα σε κάποιο ομοίωμα «εντολοδόχου κοινωνίας».

Ασφαλώς οι καταστροφές δεν αποσοβούνται με τέτοια κόλπα. Και ποιος νοιάζεται; Αρκεί να αποσοβούνται οι συνέπειες για τους υπευθύνους, υπό τον όρο φυσικά ότι η καταστροφή δεν είναι τόσο μεγάλη, ώστε να αφανίσει και τους καταστροφείς.

Έχει προβλεφθεί, από το ξεκίνημα της βαυαροκρατίας, ότι εάν προκύψει ευθύνη, αυτή θα διαμοιράζεται σε όλους, από τον κλητήρα του υπουργείου ως τον υπουργό, με το μπαλάκι της ευθύνης να μετατοπίζεται διαρκώς μέσα στον διοικητικο-δικαστικό λαβύρινθο.

Σοφή τακτική που έχει επεκταθεί παντού.

Κάπως έτσι, η χιλιομουτζωμένη από πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους, κομματοκρατία, με μια σπάνια ομόνοια, μπόρεσε τελικά και έπεισε με το καλό ή με το άγριο την πελατεία της, ακόμα και ευρύτερα στρώματα, ότι «φταίμε όλοι» για την πτώχευση.

Και ενώ η εγχώρια ελίτ φαίνεται να έχει κερδίσει για

είκοσι-εικοσιπέντε καταλήψεις κτιρίων, ο Ερντογάν, πιστός σε κάθε του δέσμευση, ανακοίνωσε το γνωστό μνημόνιο συνεργασίας με την εύθραυστη κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» της Τρίπολης (κυριολεκτικώς της Τρίπολης, αφού δεν ελέγχει καμμία άλλη έκταση στην αχανή αυτή χώρα...), δεσμεύοντας πρακτικά όλο το νότιο αιγαίο συμπεριλαμβανομένης και της Κρήτης, για έρευνες και εκμετάλλευση.

Η εγχώρια ελίτ, μαθημένη εδώ και πολλές δεκαετίες να λεηλατεί το μεριδιό της σε ένα αδιατάρακτο γεωπολιτικά περιβάλλον χάριν της συμμαχίας της με τα Μεγάλα Αφεντικά, αυτή τη φορά αιφνιδιάστηκε και αιφνιδιάστηκε άσχημα.

Οι ισχυροί «φίλοι» και οι συμμαχίες δεν είναι για χόρταση, χώρια που έχουν και άλλες δουλειές, η δε παντοδυναμία τους που διήρκεσε ως τα τέλη του '90, είναι πια πολύ συζητήσιμη είκοσι χρόνια μετά.

Η συνοχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης των 500 εκατομμυρίων κλονίζεται για λίγες δεκάδες χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες. *Σχεδόν μηδενικά αποτελέσματα είχε η προχθεσινή (23/12) έκκληση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προς τα κράτη-μέλη της Ε.Ε. να υποδεχθούν ασυνόδευτα παιδιά από ελληνικά κέντρα υποδοχής και ταυτοποίησης μεταναστών και προσφύγων, όπου η κατάσταση είναι εκρηκτική – σε Λέσβο, Χίο, Σάμο, Λέρο, Κω ζουν σε κέντρα 1.922 ασυνόδευτοι ανήλικοι, 5.276 συνολικά στη χώρα. «Δεν μπορούμε να υποστούμε όλη την εξαθλίωση του κόσμου» ακούστηκε για άλλη μια φορά από επίσημα χείλη.*

Το ΝΑΤΟ είναι «εγκεφαλικά νεκρό». Δεν το λέμε εμείς, το λέει ο Γάλλος πρόεδρος Μακρόν και μάλιστα λίγες μέρες πριν τη σύνοδο κορυφής. Αυτή είναι μια ψηφίδα μόνο από το νέο πολυπολικό κόσμο, που έχει ανατείλει μερικά χρόνια πριν, και απλώς τώρα τον παίρνουνε χαμπάρι οι περισσότεροι.

«Νέα κατάσταση στα ελληνοτουρκικά», «οι Τούρκοι δεν παίζουν», «η Τουρκία είναι αναθεωρητική δύναμη», είναι το νέο τροπάρι των σαστισμένων εγχώριων ηγεμόνων, οι οποίοι ακολουθούν κατά παράδοση το «βλέποντας και κάνοντας», δηλαδή τη ροή των συγκυριακών διακυμάνσεων και της επικαιρότητας, που όμως διαμορφώνεται πάντα από τρίτους.

Η αλήθεια είναι ότι το τουρκικό κράτος δεν έπαιξε ποτέ. Η τουρκική διπλωματία συνηθίζει πάντα, όχι να προειδοποιεί, αλλά να ανακοινώνει με αυτοπεποίθηση πολύ καιρό πριν τα σχέδιά της με κάθε λεπτομέρεια.

Ο αιφνιδιασμός δεν είναι το βασικό τους εργαλείο. Οι εγχώριοι παράγοντες και διαμορφωτές της κοινής γνώμης συνήθιζαν να καθησυχάζουν ότι όλα αυτά ειπώνονται για «εσωτερική κατανάλωση» ή ότι ο σουλτάνος είναι λίγο παράφρων και όλα καλά, business as usual.

Ωστόσο ο σκοπός των Οθωμανών είναι πολύ πιο προ-

έχουν αναδυθεί νέες παγκόσμιες κυρίαρχικές δυνάμεις, όπως η ***Κίνα*** και όχι μόνο; Ο ***Τραμπ*** είναι «τρελλός», «άσχετος» ή απλώς κάνει του κεφαλιού του συνδέοντας, λόγου χάριν, τα εμπορικά και νομισματικά ζητήματα ακόμα και με την διατήρηση ή μη του ***ΝΑΤΟ*** και τις αμυντικές δαπάνες των μελών του;

Είναι χαρακτηριστική η πρόταση του υπουργού Άμυνας του ***Ιράν*** *Χοσεΐν Ντεχκάν* για συντονισμό των προσπαθειών στον αγώνα ενάντια στην απειλή που δημιουργείται από τις *ΗΠΑ* και τους συμμάχους της στην περιοχή, όπως την έκανε πριν λίγα χρόνια στην *Διεθνή Συνδιάσκεψη της Μόσχας* για ζητήματα ασφάλειας σύμφωνα με την οποία πρέπει: *«να υποστηριχθεί η ιδέα για την ανάπτυξη πολύπλευρης αμυντικής συνεργασίας μεταξύ του Ιράν, της Κίνας, της Ρωσίας και της Ινδίας για την αντιμετώπιση της σκόπιμης επέκτασης του ΝΑΤΟ προς ανατολάς, την εγκατάσταση αντιπυραυλικής ασπίδας στην Ευρώπη και της σοβαρότερης συγκέντρωσης αμερικανικών δυνάμεων στον νότο και στα ανατολικά της Κίνας ταυτοχρόνως με το κίνημα των σαλαφιστών σε ευαίσθητες και σημαντικές περιοχές της Κεντρικής Ασίας και του Καυκάσου».*

Πριν από 1.500 και πλέον χρόνια, κατά τη διάρκεια του πρώτου μισού της πρώτης χιλιετίας, η κυριαρχία στην λεγόμενη πολιτισμένη Ευρώπη καθοριζόταν σε πολύ μεγάλο βαθμό από τη συνύπαρξη των δύο ξεχωριστών τμημάτων (*Δύσης και Ανατολής*) της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Το **476**, όταν δολοφονήθηκε ο *Ρωμύλος Αυγουστύλος* από τους *«βαρβάρους»*, η πτώση τής μέχρι τότε ετοιμοθάνατης *Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας* ήταν γεγονός, αλλά παρ' όλα αυτά το ***Βυζάντιο*** συνέχισε να αναπτύσσεται και να κυριαρχεί για αιώνες ανακαταλαμβάνοντας τμήματα της παλιάς *Δυτικής Αυτοκρατορίας* μέχρι την άνοδο των *Οθωμανών Τούρκων* τον 15ο αιώνα.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται; Ενίοτε, ναι. Μόνο που οι διαστάσεις μιας ανάλογης «καταστροφής» 1.500 χρόνια μετά θα είναι μάλλον αμοιβαίες για τους κυριαρχικούς πόλους. Γι' αυτό και οι κινήσεις τους όσο και αν αποτυπώνουν και αποτυπώνονται μέσα από έναν αδυσώπητο ανταγωνισμό παραμένουν βαθιά συνεργατικές και απόλυτα εχθρικές σε κάθε μορφή ανθρωπινότητας.

Ιανουάριος 2020

λονται δε από την αχλύ του φουριόζου μεταρρυθμιστή, που έρχεται να διορθώσει τα κακώς κείμενα του προκατόχου του.

Αυτή η τακτική ως υποπερίπτωση της πατροπαράδοτης ασάφειας –σχεδόν στο κάθε τι– αποτελεί τον βασικό πυλώνα άσκησης της κρατικής πολιτικής, από τη συλλογή των σκουπιδιών ως το Κυπριακό και τα ελληνοτουρκικά. Στη χώρα του «περίπου», όλα λίγο-πολύ επιτρέπονται με μόνο περιοριστικό παράγοντα την ισχύ των «δρώντων». Χάριν της ασάφειας και των πολύ βολικών γκρίζων ζωνών (από τα τραπεζοκαθίσματα στις πλατείες ως το ανατολικό αιγαίο) η εγχώρια πολιτική τάξη και ο επιχειρηματικός περίγυρος μπορούσε έως τώρα, να υποχωρεί ή να επιτίθεται ως αρπακτικό, να καταπατά, να αυθαιρετεί μετατοπίζοντας διαρκώς τα όρια ισχύος του, χωρίς να χρειάζεται να δώσει λόγο κάπου, για παράδειγμα σε κάποιο ομοίωμα «εντολοδόχου κοινωνίας».

Ασφαλώς οι καταστροφές δεν αποσοβούνται με τέτοια κόλπα. Και ποιος νοιάζεται; Αρκεί να αποσοβούνται οι συνέπειες για τους υπευθύνους, υπό τον όρο φυσικά ότι η καταστροφή δεν είναι τόσο μεγάλη, ώστε να αφανίσει και τους καταστροφείς.

Έχει προβλεφθεί, από το ξεκίνημα της βαυαροκρατίας, ότι εάν προκύψει ευθύνη, αυτή θα διαμοιράζεται σε όλους, από τον κλητήρα του υπουργείου ως τον υπουργό, με το μπαλάκι της ευθύνης να μετατοπίζεται διαρκώς μέσα στον διοικητικο-δικαστικό λαβύρινθο. Σοφή τακτική που έχει επεκταθεί παντού.

Κάπως έτσι, η χιλιομουτζωμένη από πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους, κομματοκρατία, με μια σπάνια ομόνοια, μπόρεσε τελικά και έπεισε με το καλό ή με το άγριο την πελατεία της, ακόμα και ευρύτερα στρώματα, ότι «φταίμε όλοι» για την πτώχευση.

Και ενώ η εγχώρια ελίτ φαίνεται να έχει κερδίσει για τα καλά το «εσωτερικό παιχνίδι» υποτάσσοντας την κοινωνία σε διαρκή πτώχευση, πανηγυρίζοντας μάλιστα με ιαχές σε ένα ντελίριο αλαζονείας, χωρίς να προσπαθεί να κρατήσει ούτε τα προσχήματα, τα πράγματα δεν είναι το ίδιο ρόδινα σε όλα τα πεδία.

Πώς καλείς έναν πληθυσμό να αποδεχτεί όχι μόνο την πτώχευσή του, αλλά ακόμα και την απώλεια εδαφών με το «ακλόνητο» επιχείρημα ότι αφού σας ταπεινώσαμε, καλό είναι να αποδεχτείτε και τις γεωπολιτικές συνέπειες της ήττας σας;

Η συνοχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης των 500 εκατομμυρίων κλονίζεται για λίγες δεκάδες χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες. *Σχεδόν μηδενικά αποτελέσματα είχε η προχθεσινή (23/12) έκκληση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προς τα κράτη-μέλη της Ε.Ε. να υποδεχθούν ασυνόδευτα παιδιά από ελληνικά κέντρα υποδοχής και ταυτοποίησης μεταναστών και προσφύγων, όπου η κατάσταση είναι εκρηκτική – σε Λέσβο, Χίο, Σάμο, Λέρο, Κω ζουν σε κέντρα 1.922 ασυνόδευτοι ανήλικοι, 5.276 συνολικά στη χώρα. «Δεν μπορούμε να υποστούμε όλη την εξαθλίωση του κόσμου» ακούστηκε για άλλη μια φορά από επίσημα χείλη.*

Το ΝΑΤΟ είναι «εγκεφαλικά νεκρό». Δεν το λέμε εμείς, το λέει ο Γάλλος πρόεδρος Μακρόν και μάλιστα λίγες μέρες πριν τη σύνοδο κορυφής. Αυτή είναι μια ψηφίδα μόνο από το νέο πολυπολικό κόσμο, που έχει ανατείλει μερικά χρόνια πριν, και απλώς τώρα τον παίρνουνε χαμπάρι οι περισσότεροι.

«Νέα κατάσταση στα ελληνοτουρκικά», «οι Τούρκοι δεν παίζουν», «η Τουρκία είναι αναθεωρητική δύναμη», είναι το νέο τροπάρι των σαστισμένων εγχώριων ηγεμόνων, οι οποίοι ακολουθούν κατά παράδοση το «βλέποντας και κάνοντας», δηλαδή τη ροή των συγκυριακών διακυμάνσεων και της επικαιρότητας, που όμως διαμορφώνεται πάντα από τρίτους.

Η αλήθεια είναι ότι το τουρκικό κράτος δεν έπαιξε ποτέ. Η τουρκική διπλωματία συνηθίζει πάντα, όχι να προειδοποιεί, αλλά να ανακοινώνει με αυτοπεποίθηση πολύ καιρό πριν τα σχέδια της με κάθε λεπτομέρεια.

Ο αιφνιδιασμός δεν είναι το βασικό τους εργαλείο. Οι εγχώριοι παράγοντες και διαμορφωτές της κοινής γνώμης συνήθιζαν να καθησυχάζουν ότι όλα αυτά ειπώνονται για «εσωτερική κατανάλωση» ή ότι ο σουλτάνος είναι λίγο παράφρων και όλα καλά, business as usual.

Ωστόσο ο σκοπός των Οθωμανών είναι πολύ πιο προφανής από όσο φαίνεται.

Να εξοικειώνονται, τόσο οι πληθυσμοί όσο και η λεγόμενη διεθνής κοινότητα, με τη μέθοδο του Μιθριδάτη, σταγόνα-σταγόνα με το δηλητήριο της πολεμοχαρούς και επεκτατικής νέας Τουρκίας που από καιρό φιγουράρει ως υπερδύναμη στην περιοχή της ανατολικής Μεσογείου.

Όταν ο Ερντογάν δήλωσε πριν χρόνια ότι ο τουρκικός στρατός θα εισβάλλει στη Βόρειο Συρία για να εμποδί-

συνέχεια στη σελ. 4

ΟΣΟ ΤΟ ΦΩΣ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ ΤΟΣΟ ΛΙΓΟΣΤΕΥΟΥΝ ΟΙ ΓΚΡΙΖΕΣ ΖΩΝΕΣ

«Όμως, ας σοβαρευτούμε. Η κρατική καταστολή δεν υπήρξε ποτέ απλή υπόθεση ή επιλογή του όποιου Δροσογιάννη ή Μπάλκου. Αποτελεί πάντα ακρογωνιαίο λίθο της συνολικής κρατικής λειτουργίας και –αντίθετα με όσα προσπαθούν να μας πείσουν τα «προοδευτικά» καθημερινά αναγνώσματα– ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπίζεται. Πολύ περισσότερο που σήμερα δεν έχουμε να κάνουμε απλώς με μια όξυνση της αστυνομικής βίας και καταστολής, αλλά κυρίως με την «ποινικοποίηση» (με «μοχλό» βέβαια την κυβερνητική «βούληση», αλλά με «αυτουργό» την ανεξάρτητη δικαιοσύνη) ενός ευρύτατου φάσματος πρακτικών που μέχρι πρότινος εθεωρούντο απλώς πολιτική δράση. Ακόμα παραπέρα, ο κατασταλτικός μηχανισμός επιχειρεί σήμερα να αποδώσει στην όποια «παραβατικότητα» απορρέει από την πολιτική δράση και τη σύγκρουση με την κυβερνητική πολιτική, ιδιαίτερα βαρείες, ει δυνατόν κακουργηματικές κατηγορίες. Η φυσική παρουσία στο χώρο μιας διαδήλωσης που ήρθε σε σύγκρουση με την αστυνομία επέσυρε το 1975 ελαφρότατες ποινές, στη χειρότερη των περιπτώσεων. Σήμερα οι διωκτικές αρχές επιφυλάσσουν για την ίδια πράξη κατηγορίες που επισύρουν ποινές κακουργήματος. Ομοίως ενεργοποιούνται σήμερα για πρώτη φορά οι διατάξεις και οι μηχανισμοί ώστε να παραπέμπονται στα δικαστήρια με κατηγορίες κακουργήματος όσοι εργαζόμενοι αντιστέκονται στο μέτρο της πολιτικής επιστράτευσης. (Απεργία πιλότων. Άνοιξη 1986, απεργία εργατών καθαριότητος, Δεκέμβριος 1986).»

Πολιτική εξουσία, δίκαιο και κρατική καταστολή, *Αντιγόνη Μαυρομάτη, Γιάννης Μηλιός, Θέσεις*, Τεύχος 18, περίοδος: Ιανουάριος-Μάρτιος 1987

Οι τεχνικοί της εξουσίας γνωρίζουν καλά τις απαιτήσεις, που προϋποθέτει η οργάνωση, η συγκρότηση και η ανανέωση των μηχανισμών κατασκευής της κοινωνικής συναίνεσης, αλλά και η αποδοχή τους από τους κυριαρχούμενους.

Αυτή ακριβώς η διαδικασία αναδεικνύεται εντονότερα, όταν η διαχείριση των κρατικών υποθέσεων απαιτεί την συστράτευση πολιτικών δυνάμεων, που εκκινούν από διαφορετικές ιδεολογικές αφετηρίες και εμφανίζο-

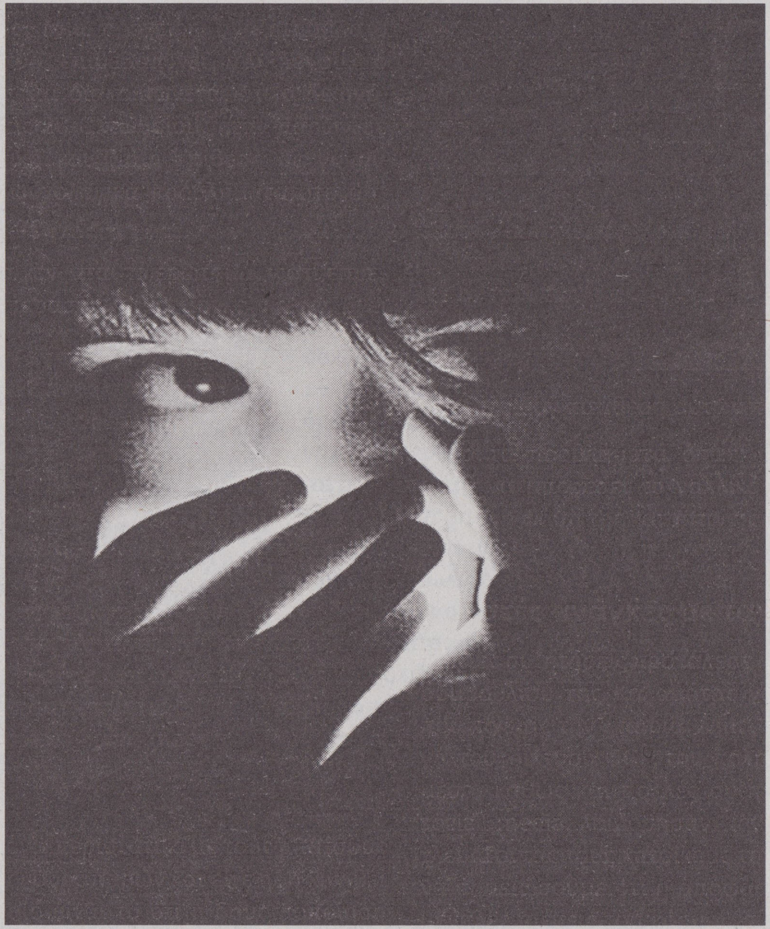
δεν χάθηκε, γιατί η αριστερά δεν άφησε να χαθεί με κανένα τρόπο είτε προπαγάνδιζε την αποχή από τις εκλογές είτε υποστήριζε διακαώς την συμμετοχή σ' αυτές.

Στην πρώτη περίπτωση συγκαταλέγεται τόσο το ΚΚΕ όσο και το ΠΑΚ, που όχι μόνο δεν ετοιμάζονται για οποιαδήποτε ρήξη, αλλά λίγο αργότερα προσπαθούν με νύχια και με δόντια να σβήσουν το εξεγερτικό πνεύμα του Νοέμβρη επιδιώκοντας ανεπιτυχώς να τερματισθεί πρόωρα η κατάληψη του Πολυτεχνείου, την οποία δεν ήλεγχαν και φυσικά δεν επιθυμούσαν την πραγματοποίησή της.

Όσο για την «άλλη» αριστερά αυτή δεν μάσούσε από τότε τα λόγια της, ούτε είχε ουδεμία διάθεση να χάσει χρόνο.

Σύμφωνα με τον *Ηλία Ηλιού* ηγετικό στέλεχος τότε του *Γραφείου Εσωτερικού*:

«...το σύνθημα της αποχής δεν εξηγεί ποιο θα είναι το επόμενο βήμα. Τι προτείνουν για την επόμενη των εκλογών. ***Αφού όμως η βία αποκλείεται, είναι φανερό ότι ο λαός πρέπει να αξιοποιήσει κάθε νόμιμη δυνατότητα που του παρέχουν αυτοί οι ίδιοι οι ανελεύθεροι θεσμοί, να διεισδύσει από κάθε ρωγμή πού παρουσιάζει το οικοδόμημα της απολυταρχίας και να διευρύνει τη ρωγμή αυτή*** *[...] Ο δρόμος της ανοικτής εκλογικής αναμετρήσεως, χωρίς να παραγνωρίζει τις καταστρατηγετικές διατάξεις της νομοθεσίας και τις δυνατότητες πολύπλευρου επηρεασμού των ελευθεριών του λαού, θα πραγματοποιηθεί με αγώνες και δε θα μας χαρισθεί έξωθεν, εμπιστεύεται στη μαζική κινητοποίηση και πάλη, κορυφαίο στάδιο της όποιας είναι και ή δίμηνη προεκλογική περίοδος.* ***Είναι λάθος ότι οι εκλεκτοί του λαού θα ενσωματωθούν και θα ενταχθούν στο καθεστώς της απολυταρχίας. Απεναντίας θα μάχωνται από προωθημένες θέσεις, προβάλλοντας, προασπίζοντας και πλαισιώνοντας τους λαϊκούς αγώνες... Λάθος, τέλος, είναι ότι ή συμμετοχή στις εκλογές θα νομιμοποιήσει το απολυταρχικό***

νέου πραξικοπήματος, που έτσι και αλλιώς είχε περιορίσει η τουρκική εισβολή στην Κύπρο, η οποία επιτάχυνε την έλευση της «μεταπολίτευσης». Μια εισβολή που ευλόγησαν εκτός των άλλων, οι αμερικανοί «φίλοι» που καίγονταν στην κυριολεξία για τις εξελίξεις στην ανατολική μεσόγειο.

Σύμφωνα με τον ***Παύλο Μπακογιάννη***, *«Η μεταπολίτευση του 1974 όχι μόνο δεν έφερε στη χώρα την πραγματική δημοκρατία, αλλά άφησε αναλλοίωτες τις «παρακαπιταλιστικές» κοινωνικοοικονομικές δομές του παρελθόντος, με αποτέλεσμα κάθε πισωγύρισμα να είναι δυνατό... Ο*

Πολύ περισσότερο που σήμερα δεν έχουμε να κάνουμε απλώς με μια όξυνση της αστυνομικής βίας και καταστολής, αλλά κυρίως με την «ποινικοποίηση» (με «μοχλό» βέβαια την κυβερνητική «βούληση», αλλά με «αυτουργό» την ανεξάρτητη δικαιοσύνη) ενός ευρύτατου φάσματος πρακτικών που μέχρι πρότινος εθεωρούντο απλώς πολιτική δράση. Ακόμα παραπέρα, ο κατασταλτικός μηχανισμός επιχειρεί σήμερα να αποδώσει στην οποία «παραβατικότητα» απορρέει από την πολιτική δράση και τη σύγκρουση με την κυβερνητική πολιτική, ιδιαίτερα βαρείες, ει δυνατόν κακουργηματικές κατηγορίες. Η φυσική παρουσία στο χώρο μιας διαδήλωσης που ήρθε σε σύγκρουση με την αστυνομία επέσυρε το 1975 ελαφρότατες ποινές, στη χειρότερη των περιπτώσεων. Σήμερα οι διωκτικές αρχές επιφυλάσσουν για την ίδια πράξη κατηγορίες που επισύρουν ποινές κακουργήματος. Ομοίως ενεργοποιούνται σήμερα για πρώτη φορά οι διατάξεις και οι μηχανισμοί ώστε να παραπέμπονται στα δικαστήρια με κατηγορίες κακουργήματος όσοι εργαζόμενοι αντιστέκονται στο μέτρο της πολιτικής επιστράτευσης. (Απεργία πιλότων. Άνοιξη 1986, απεργία εργατών καθαριότητος, Δεκέμβριος 1986).»

Πολιτική εξουσία, δίκαιο και κρατική καταστολή, *Αντιγόνη Μαυρομάτη, Γιάννης Μηλιός, Θέσεις,* Τεύχος 18, περίοδος: Ιανουάριος-Μάρτιος 1987

Οι τεχνικοί της εξουσίας γνωρίζουν καλά τις απαιτήσεις, που προϋποθέτει η οργάνωση, η συγκρότηση και η ανανέωση των μηχανισμών κατασκευής της κοινωνικής συναίνεσης, αλλά και η αποδοχή τους από τους κυριαρχούμενους.

Αυτή ακριβώς η διαδικασία αναδεικνύεται εντονότερα, όταν η διαχείριση των κρατικών υποθέσεων απαιτεί την συστράτευση πολιτικών δυνάμεων, που εκκινούν από διαφορετικές ιδεολογικές αφετηρίες και εμφανίζονται ως εκφραστές διαφορετικών κοινωνικών δυνάμεων. Στην λεγόμενη «μεταπολίτευση», λόγου χάριν, η επανασυγκρότηση του πολιτικού συστήματος στηρίχθηκε στην «φιλελευθεροποίηση», που εκφράσθηκε με την «λύση» ***Μαρκεζίνη***.

Ο εκδότης της εφημερίδας Απογευματινή Μομφεράτος σε επιστολή του προς τον Κ. Καραμανλή στις 7 Σεπτεμβρίου 1973 αναφέρει σχετικά: «*... νομίζω ότι η λύσις Μαρκεζίνη επιβάλλεται να υποστηριχθεί, διότι αποτελεί βήμα προόδου, προς την κατεύθυνσιν της δημιουργίας συνθηκών ομαλότερων... Δρομολογείται η επαναλειτουργία πολιτικού βίου. Αι εκλογαί αποτελούν μεγάλην ευκαιρίαν. Δεν θα πρέπει να χαθεί από πάθη, πείσματα, προσωπικές αντιθέσεις ή απωθημένες καταστάσεις που κατέχουν τον πολιτικόν κόσμον. Βεβαίως όταν λέγω «Ευκαιρίαν» δεν εννοώ ότι ο πολιτικός κόσμος θα επανέλθει κυρίαρχος του δημοσίου βίου. Άλλωστε, ίσως δεν θα πρέπει να είναι*

μάζονται για οποιαδήποτε ρήξη, αλλά λίγο αργότερα προσπαθούν με νύχια και με δόντια να σβήσουν το εξεγερτικό πνεύμα του Νοέμβρη επιδιώκοντας ανεπιτυχώς να τερματισθεί πρόωρα η κατάληψη του Πολυτεχνείου, την οποία δεν ήλεγχαν και φυσικά δεν επιθυμούσαν την πραγματοποίησή της.

Όσο για την «άλλη» αριστερά αυτή δεν μάσούσε από τότε τα λόγια της, ούτε είχε ουδεμία διάθεση να χάσει χρόνο.

Σύμφωνα με τον *Ηλία Ηλιού* ηγετικό στέλεχος τότε του *Γραφείου Εσωτερικού*:

«*...το σύνθημα της αποχής δεν εξηγεί ποιο θα είναι το επόμενο βήμα. Τι προτείνουν για την επόμενη των εκλογών.* ***Αφού όμως η βία αποκλείεται, είναι φανερό ότι ο λαός πρέπει να αξιοποιήσει κάθε νόμιμη δυνατότητα που του παρέχουν αυτοί οι ίδιοι οι ανελεύθεροι θεσμοί, να διεισδύσει από κάθε ρωγμή πού παρουσιάζει το οικοδόμημα της απολυταρχίας και να διευρύνει τη ρωγμή αυτή*** *[...] Ο δρόμος της ανοικτής εκλογικής αναμετρήσεως, χωρίς να παραγνωρίζει τις καταστρατηγετικές διατάξεις της νομοθεσίας και τις δυνατότητες πολύπλευρου επηρεασμού των ελευθεριών του λαού, θα πραγματοποιηθεί με αγώνες και δε θα μας χαρισθεί έξωθεν, εμπιστεύεται στη μαζική κινητοποίηση και πάλη, κορυφαίο στάδιο της όποιας είναι και η δίμηνη προεκλογική περίοδος.* ***Είναι λάθος ότι οι εκλεκτοί του λαού θα ενσωματωθούν και θα ενταχθούν στο καθεστώς της απολυταρχίας. Απεναντίας θα μάχωνται από προωθημένες θέσεις, προβάλλοντας, προασπίζοντας και πλαισιώνοντας τους λαϊκούς αγώνες... Λάθος, τέλος, είναι ότι ή συμμετοχή στις εκλογές θα νομιμοποιήσει το απολυταρχικό καθεστώς.*** *Δεν θα το νομιμοποιήσει - θα το καταδικάσει*». (Δήλωση Η.Η. για το θέμα των εκλογών, 2-11-73, ΚΟΜΕΠ, 9-11-1973 σελ. 35).

Μ' άλλα λόγια το *Γραφείο Εσωτερικού* πίστευε ότι η «*φιλελευθεροποίηση*» είναι η μεγάλη «*ρωγμή*», πού το λαϊκό κίνημα θα έπρεπε να διευρύνει μεταφέροντας την και στο Κοινοβούλιο, και επειδή η αριστερά για να εξασφαλίσει την νόμιμη εμφάνισή της πρέπει να περάσει από το Συνταγματικό δικαστήριο προπαγάνδιζε προς την κατεύθυνση άμεσης διενεργείας εκλογών. Δηλαδή το *Γραφείο Εσωτερικού* λίγο πριν από την εξέγερση του Νοέμβρη πίστευε ακράδαντα στο βιώσιμο της δικτατορίας *Παπαδόπουλου* και του «πειράματος» *Μαρκεζίνη* και αναζητούσε μέσω της εκλογικής διόδου τόσο την νόμιμη αναγνώριση της αριστεράς όσο και μια ευρείας έκτασης αμνηστία.

Έτσι οι λεγόμενες «αστικές» πολιτικές δυνάμεις της μεταπολιτευτικής περιόδου, καθώς και τα νόμιμα πλέον

νέου πραξικοπήματος, που έτσι και αλλιώς είχε περιορίσει η τουρκική εισβολή στην Κύπρο, η οποία επιτάχυνε την έλευση της «μεταπολίτευσης». Μια εισβολή που ευλόγησαν εκτός των άλλων, οι αμερικανοί «φίλοι» που καίγονταν στην κυριολεξία για τις εξελίξεις στην ανατολική μεσόγειο.

Σύμφωνα με τον ***Παύλο Μπακογιάννη***, «*Η μεταπολίτευση του 1974 όχι μόνο δεν έφερε στη χώρα την πραγματική δημοκρατία, αλλά άφησε αναλλοίωτες τις «παρακαπιταλιστικές» κοινωνικοοικονομικές δομές του παρελθόντος, με αποτέλεσμα κάθε πισωγύρισμα να είναι δυνατό... Ο τρόπος που έγινε η μεταβίβαση της εξουσίας εμπεριείχε το στοιχείο του συμβιβασμού... επηρέασε αποφασιστικά τις εξελίξεις που ακολούθησαν... εμπόδισε την ολοκληρωτική εκκαθάριση του μηχανισμού άσκησης της εξουσίας από τα φιλοδικτατορικά στοιχεία, με συνέπεια όχι μόνο να καθυστερήσει η εκδημοκράτιση, αλλά και σε πολλές περιπτώσεις, δεν επέτρεψε να γίνει η αρχή για μια τέτοια εξέλιξη. Ο Κων. Καραμανλής απλά «πειθάρχησε» τις ένοπλες δυνάμεις, χωρίς να τις κάνει ακίνδυνες. Ο στρατός όχι μόνο δεν έχει εκδημοκρατιστεί, αλλά δεν άρχισε καν η διαδικασία εκδημοκράτισης... Με τον τρόπο που έγινε η παράδοση της εξουσίας και η εκλογή των δυνάμεων στις οποίες παραδόθηκε, δεν ξαναφάνηκαν στην πολιτική σκηνή μόνο τα γνωστά και πριν από την 21η Απριλίου 1967 πρόσωπα, αλλά πέρασαν άθικτες και οι δομές της παρακαπιταλιστικής κοινωνίας, που κυριαρχούσαν την εποχή*

για πρώτη φορά οι διατάξεις και οι μηχανισμοί ώστε να παραπέμπονται στα δικαστήρια με κατηγορίες κακουργήματος όσοι εργαζόμενοι αντιστέκονται στο μέτρο της πολιτικής επιστράτευσης. (Απεργία πιλότων. Άνοιξη 1986, απεργία εργατών καθαριότητος, Δεκέμβριος 1986).»

Πολιτική εξουσία, δίκαιο και κρατική καταστολή, *Αντιγόνη Μαυρομάτη, Γιάννης Μηλιός, Θέσεις*, Τεύχος 18, περίοδος: Ιανουάριος-Μάρτιος 1987

Οι τεχνικοί της εξουσίας γνωρίζουν καλά τις απαιτήσεις, που προϋποθέτει η οργάνωση, η συγκρότηση και η ανανέωση των μηχανισμών κατασκευής της κοινωνικής συναίνεσης, αλλά και η αποδοχή τους από τους κυριαρχούμενους.

Αυτή ακριβώς η διαδικασία αναδεικνύεται εντονότερα, όταν η διαχείριση των κρατικών υποθέσεων απαιτεί την συστράτευση πολιτικών δυνάμεων, που εκκινούν από διαφορετικές ιδεολογικές αφετηρίες και εμφανίζονται ως εκφραστές διαφορετικών κοινωνικών δυνάμεων. Στην λεγόμενη «μεταπολίτευση», λόγου χάριν, η επανασυγκρότηση του πολιτικού συστήματος στηρίχθηκε στην «φιλελευθεροποίηση», που εκφράσθηκε με την «λύση» ***Μαρκεζίνη***.

Ο εκδότης της εφημερίδας Απογευματινή Μομφεράτος σε επιστολή του προς τον Κ. Καραμανλή στις 7 Σεπτεμβρίου 1973 αναφέρει σχετικά: «*... νομίζω ότι η λύσις Μαρκεζίνη επιβάλλεται να υποστηριχθεί, διότι αποτελεί βήμα προόδου, προς την κατεύθυνσιν της δημιουργίας συνθηκών ομαλότερων... Δρομολογείται η επαναλειτουργία πολιτικού βίου. Αι εκλογαί αποτελούν μεγάλην ευκαιρίαν. Δεν θα πρέπει να χαθεί από πάθη, πείσματα, προσωπικές αντιθέσεις ή απωθημένες καταστάσεις που κατέχουν τον πολιτικόν κόσμον. Βεβαίως όταν λέγω «Ευκαιρίαν» δεν εννοώ ότι ο πολιτικός κόσμος θα επανέλθει κυρίαρχος του δημοσίου βίου. Άλλωστε, ίσως δεν θα πρέπει να είναι αυτή και η επιδίωξις του*».

Η ειλικρίνεια του *Μομφεράτου* στην προκειμένη περίπτωση πραγματικά είναι άκρως διδακτική. Ο εκδότης της *Απογευματινής* συμβουλεύει ως μεσάζων τον «εθνάρχη», που ούτως ή άλλως βρισκόταν στο ίδιο «καράβι», να επιλέξει τον σωστό τρόπο επαναλειτουργίας του πολιτικού βίου, δίχως βιασύνες, αφήνοντας στην άκρη τα «κουσούρια» του πολιτικού κόσμου, δίχως βιαστικές επιδιώξεις, ώστε να ευοδωθούν οι κοινές προσδοκίες των πολιτικών και εκείνων που πρωτοστάτησαν ή υπηρέτησαν πιστά την δικτατορία. Η «*μεγάλη ευκαιρία*» δεν έπρεπε να χαθεί και ***να αξιοποιήσει κάθε νόμιμη δυνατότητα που του παρέχουν αυτοί οι ίδιοι οι ανελεύθεροι θεσμοί, να διεισδύσει από κάθε ρωγμή πού παρουσιάζει το οικοδόμημα της απολυταρχίας και να διευρύνει τη ρωγμή αυτή*** *[...] Ο δρόμος της ανοικτής εκλογικής αναμετρήσεως, χωρίς να παραγνωρίζει τις καταστρατηγετικές διατάξεις της νομοθεσίας και τις δυνατότητες πολύπλευρου επηρεασμού των ελευθεριών του λαού, θα πραγματοποιηθεί με αγώνες και δε θα μας χαρισθεί έξωθεν, εμπιστεύεται στη μαζική κινητοποίηση και πάλη, κορυφαίο στάδιο της όποιας είναι και ή δίμηνη προεκλογική περίοδος.* ***Είναι λάθος ότι οι εκλεκτοί του λαού θα ενσωματωθούν και θα ενταχθούν στο καθεστώς της απολυταρχίας. Απεναντίας θα μάχωνται από προωθημένες θέσεις, προβάλλοντας, προασπίζοντας και πλαισιώνοντας τους λαϊκούς αγώνες... Λάθος, τέλος, είναι ότι ή συμμετοχή στις εκλογές θα νομιμοποιήσει το απολυταρχικό καθεστώς.*** *Δεν θα το νομιμοποιήσει - θα το καταδικάσει*». (Δήλωση Η.Η. για το θέμα των εκλογών, 2-11-73, ΚΟΜΕΠ, 9-11-1973 σελ. 35).

Μ' άλλα λόγια το *Γραφείο Εσωτερικού* πίστευε ότι η «*φιλελευθεροποίηση*» είναι η μεγάλη «ρωγμή», πού το λαϊκό κίνημα θα έπρεπε να διευρύνει μεταφέροντας την και στο Κοινοβούλιο, και επειδή η αριστερά για να εξασφαλίσει την νόμιμη εμφάνισή της πρέπει να περάσει από το Συνταγματικό δικαστήριο προπαγάνδιζε προς την κατεύθυνση άμεσης διενεργείας εκλογών. Δηλαδή το *Γραφείο Εσωτερικού* λίγο πριν από την εξέγερση του Νοέμβρη πίστευε ακράδαντα στο βιώσιμο της δικτατορίας *Παπαδόπουλου* και του «πειράματος» *Μαρκεζίνη* και αναζητούσε μέσω της εκλογικής διόδου τόσο την νόμιμη αναγνώριση της αριστεράς όσο και μια ευρείας έκτασης αμνηστία.

Έτσι οι λεγόμενες «αστικές» πολιτικές δυνάμεις της μεταπολιτευτικής περιόδου, καθώς και τα νόμιμα πλέον κομμουνιστικά κόμματα είχαν ήδη μεταλάβει από το δισκοπότηρο της «φιλελευθεροποίησης» Μαρκεζίνη, που μόνη η εξέγερση του Νοέμβρη είχε αμφισβητήσει.

Ο «εθνάρχης» επικρατεί με 54% και εκφράζει πλέον πολιτικά την «μεταπολίτευση», πρωτοστατώντας στην κατασκευή της νέας δομής εξουσίας, που χαλιναγωγεί τον στρατό και έρχεται να καθορίσει τον εκσυγχρονισμό ενός κράτους διαποτισμένου και γαλουχημένου από την δικτατορική διακυβέρνηση που προηγήθηκε. *Γκιζίκης, Αβέρωφ* και *Γκίκας* λόγω των προσωπικών τους διασυνδέσεων με το στράτευμα αποκλείουν την περίπτωση εκδήλωσης

νέου πραξικοπήματος, που έτσι και αλλιώς είχε περιορίσει η τουρκική εισβολή στην Κύπρο, η οποία επιτάχυνε την έλευση της «μεταπολίτευσης». Μια εισβολή που ευλόγησαν εκτός των άλλων, οι αμερικανοί «φίλοι» που καίγονταν στην κυριολεξία για τις εξελίξεις στην ανατολική μεσόγειο.

Σύμφωνα με τον ***Παύλο Μπακογιάννη***, «*Η μεταπολίτευση του 1974 όχι μόνο δεν έφερε στη χώρα την πραγματική δημοκρατία, αλλά άφησε αναλλοίωτες τις «παρακαπιταλιστικές» κοινωνικοοικονομικές δομές του παρελθόντος, με αποτέλεσμα κάθε πισωγύρισμα να είναι δυνατό... Ο τρόπος που έγινε η μεταβίβαση της εξουσίας εμπεριείχε το στοιχείο του συμβιβασμού... επηρέασε αποφασιστικά τις εξελίξεις που ακολούθησαν... εμπόδισε την ολοκληρωτική εκκαθάριση του μηχανισμού άσκησης της εξουσίας από τα φιλοδικτατορικά στοιχεία, με συνέπεια όχι μόνο να καθυστερήσει η εκδημοκράτιση, αλλά και σε πολλές περιπτώσεις, δεν επέτρεψε να γίνει η αρχή για μια τέτοια εξέλιξη. Ο Κων. Καραμανλής απλά «πειθάρχησε» τις ένοπλες δυνάμεις, χωρίς να τις κάνει ακίνδυνες. Ο στρατός όχι μόνο δεν έχει εκδημοκρατιστεί, αλλά δεν άρχισε καν η διαδικασία εκδημοκράτισης... Με τον τρόπο που έγινε η παράδοση της εξουσίας και η εκλογή των δυνάμεων στις οποίες παραδόθηκε, δεν ξαναφάνηκαν στην πολιτική σκηνή μόνο τα γνωστά και πριν από την 21η Απριλίου 1967 πρόσωπα, αλλά πέρασαν άθικτες και οι δομές της παρακαπιταλιστικής κοινωνίας, που κυριαρχούσαν την εποχή εκείνη και που, σε τελευταία ανάλυση, ήταν αυτές που παρήγαγαν το καθεστώς της 21ης Απριλίου 1967... Αλλαγή έγινε μόνο στον τομέα των τυπικών μορφών άσκησης της εξουσίας, ενώ διατηρήθηκαν τα στεγανά και η διάσταση κράτους και κοινωνίας που χαρακτήριζαν τη μεταπολεμική ζωή του τόπου. Το σύστημα που εγκαθιδρύθηκε, ύστερα από την 24η Ιουλίου 1974, είναι ένα καθεστώς κρατικού πατερναλισμού, με κατοχυρωμένες τις νομικές δυνατότητες αυταρχικής του εξέλιξης, που ενισχύονται ακόμα περισσότερο, με τον τρόπο που ασκεί την εξου-*

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2

σει τους Κούρδους να κάνουν τα δικά τους, πολλοί δεν το είχαν πάρει στα σοβαρά. Όταν πριν λίγους μήνες τύπωσε και μοίρασε τους νέους χάρτες της περιοχής, σύμφωνα με το τουρκικό ΥΠΕΞ, στη γενική συνέλευση του ΟΗΕ παρακαλώ, και λίγες εβδομάδες μετά ο τουρκικός στρατός σχεδόν χωρίς να ανοίξει μύτη εγκαταστάθηκε στα νέα εδάφη, τρέποντας σε φυγή τους δήθεν ελευθεριακούς, που έτρεξαν να κρυφτούν πίσω από τα στρατεύματα του Άσαντ, τα πράγματα ξαφνικά σοβάρεψαν πολύ.

Η «Αθήνα» υπό το κράτος του πανικού απέλασε τον λίβυο πρέσβη, έσπευσε να συνάψει συμμαχία με τον αντίπαλο Λίβυο αρχικατσαπλιά, που επιβουλεύεται την λεγόμενη κυβέρνηση της Τρίπολης, ανανέωσε τους όρκους πίστης με τον Αιγύπτιο δικτάτορα Σίσι(!) για την καταπολέμηση της επιρροής των τουρκόφιλων αδερφών μουσουλμάνων. Επί πλέον ανακοινώθηκε η αγορά δύο γαλλικών φρεγατών για να ικανοποιηθεί πρωτίστως το γαλλικό κράτος δεδομένου ότι η φρεγάτα είναι ακατάλληλη για τις ναυτικές ανάγκες της Ελλάδας και επί πλέον θέλει και ένα σκασμό εκατομμύρια για πυραυλικό εξοπλισμό.

Ά! Αμόλυσαν και κάτι για αύξηση της στρατιωτικής θητείας. Αυτό μας έλειπε τώρα! Παρά τη σοβαρότητα της κατάστασης, τα χάχανα που σκόρπισε η ωραία αυτή ιδέα ήταν αρκετά για να τη μαζέψουν άρον-άρον και στη θέση της να ανακοινώσουν προσλήψεις επαγγελματιών στο στρατό. Αυτό, μάλιστα, με μισθό κύριε!

Την ίδια στιγμή πηγές του ελληνικού υπ. Εξ. διαδίδουν μέσα από γνωστούς κύκλους τον κίνδυνο θερμού επεισοδίου στο Καστελόριζο και μάλιστα ότι το ελληνικό κράτος είναι αποφασισμένο να «χτυπήσει» στη θέα τουρκικού ερευνητικού σκάφους!!!

Μην τρομάζετε, όμως, τα πράγματα δεν

αξίες και τις προτεραιότητες τους προκειμένου να προσεγγίσουν έστω για λίγο την εξουσία. Στη συμπεριφορά τους επικρατεί μια δειλή στάση που εναλλάσσεται μεταξύ της προσπάθειας αποφυγής επιπρόσθετων ευθυνών και του φόβου μήπως περιέλθουν σε κατάσταση που δεν θα υπολογίζεται η γνώμη τους [...]

Γιορτάζοντας τις μικρές επιτυχίες τους με ατμόσφαιρα μεγάλης νίκης προσπαθούν να καλύψουν το σύμπλεγμα κατωτερότητας, που οφείλεται στο γεγονός ότι δεν μπορούν να συμμετέχουν ισότιμα στη σκακιέρα μαζί με «τρελούς», «ίππους» και βασιλιάδες. [...] Αντί να επιχειρήσουν να κάνουν έναν αξιοπρεπή, μελετημένο και αποφασισμένο περίπατο στον απέραντο ορίζοντα, που τους ανοίγει μπροστά η ιστορία και η γεωγραφία τους, προτιμούν να βαδίζουν τρεκλίζοντας στις στρατηγικές σκιές των άλλων. Γι' αυτούς ***δεν θα υπάρχει η εμπειρία της ιστορίας αλλά μόνο το τιμολόγιό της****».*

Ελλάδα 2021

Είναι απολύτως κατανοητό γιατί τοποθετήθηκε η Γιάννα Δασκαλάκη επικεφαλής της λεγόμενης «Επιτροπής 2021» για τα 200 χρόνια από την ελληνική επανάσταση. Λεγόμενης επιτροπής, διότι η Γιάννα θα κερνά, η Γιάννα θα πίνει και οι λοιποί 31 της επιτροπής θα χειροκροτούν.

Ένα τόσο φθαρμένο πρόσωπο, που ξεκίνησε την καριέρα της με τον κατάλληλο γάμο δηλαδή «τυλίγοντας» τον βιομήχανο Αγγελόπουλο με σκηνοθετημένο ατύχημα, η οποία έγινε κατόπιν συνώνυμο της πιο επιδεικτικής σπατάλης, και τέλος πάντων τόσο μισητό στην ελληνική κοινωνία, είναι χρήσιμο για ένα και μόνο λόγο:

Για να σιχαθεί ο καθένας ό,τι έχει να κάνει με το 1821, που παραδόξως παραμένει ακόμα ζωντανό ως απόηχος.

Μια από τις θεματικές της Επιτροπής, δηλαδή της Γιάννας είναι οι «μεγάλοι Έλληνες

να γίνουν αόρατοι, φόρεσαν *καμπανούλες* στα δάκτυλά τους για να μπορέσουν στην συνέχεια να πετάξουν πάνω από λίμνες και βουνά και να χαθούν ακριβώς στην χάση του φεγγαριού;

Έβαλαν καπέλα από *κόκκινα ιπτάμενα μανιτάρια* για να αποφύγουν τις παραισθήσεις που προκαλούν τα χημικά των μπάτσων; Ποια είναι τα *μαγικά λόγια*, που ακούστηκαν από τα χείλη τους την κρίσιμη στιγμή, ποια είναι τα *δαιμόνια* που τους υπηρετούν, τί κρύβουν τα *μαγικά πουγκιά* τους; Πώς μια χούφτα άνθρωποι **ξεφτίλισαν** δεκάδες πάνοπλους και ειδικά εκπαιδευμένους Εκαμίτες, Ματατζήδες, ασφαλίτες, που είχαν περικυκλώσει το κτίριο; Πώς υποχρεώθηκε το κράτος σε τέτοιο *στραπάτσο*;

Γιατί, όπως φημολογείται, πήραν μαζί τους σε κλουβιά τις *γάτες*, που υπήρχαν στο σπίτι, γεγονός που αναμφίβολα μόνο σε μάγους και μάγισσες παραπέμπει; Πώς ξέφυγαν τα «πιθηκάκια» από το κλοιό; Ποιο είναι το μυστικό των *υπόγειων στοών* της *κατάληψης Ματρόζου*, πότε κατασκευάστηκαν, ποιο είναι τελικά το επτασφράγιστο μυστικό τους, μήπως η σχέση τους με τους *Ροδόσταυρους*; Γιατί ο *Χρυσοχοΐδης* πριν διατάξει την *τελική καταδίωξη*, διαβάζει μανιωδώς την *«Σφύρα των Μαγισσών»* για να μπορέσει να εξολοθρεύσει τους νέους *αιρετικούς*; Πώς θα διαχειριστεί τώρα τον φόβο του λαού για τον *αποδιοπομπαίο τράγο*, που ευθύνεται δίχως άλλο για την κακοδαιμονία του τόπου;

Για το μέγα κίνδυνο, άλλωστε, της εμφάνισης

υποτιμήθηκε η βαρύτητά της, αλλά ακόμα χειρότερα το φαεινό μυαλό του δύστυχου *Μπογδάνου* λοιδωρήθηκε, χαρακτηρίστηκε «βαρεμένος», λειψός, κουτεντές, «ελαφρύς», «κουνημένος» και άλλα χειρότερα.

Και να τώρα τα αποτελέσματα. Οι *αναρχικοί μάγοι και μάγισσες* εξαφανίζονται μπροστά στα μάτια όλων, κάνουν ρεζίλι την κρατική καταστολή, ξεφεύγουν σαν σκιές, μέσα από έναν ασφυκτικό κλοιό, έχοντας πετάξει στα κεφάλια των μπάτσων σχεδόν ό,τι υπήρχε και δεν υπήρχε μέσα στο κατειλημμένο σπίτι *μαγεύοντας* τους πάντες αναπάντεχα και με αδιευκρίνιστες συνέπειες για την ζητούμενη προσήλωση στην τάξη και την ηθική.

«Μπορεί να πέσαμε αλλά πέσαμε στα κεφάλια τους». Τίτλος της ανακοίνωσης «των καταληψιών συντρόφων και συντροφισσών που υπερασπίστηκαν το κτήριο της Ματρόζου 45 και ξέφυγαν από τις δυνάμεις καταστολής ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΕΚΑΜ».

Η απειλή γιγαντώνεται λεπτό το λεπτό, μέρα με την μέρα, εβδομάδα την εβδομά-

νέα εδάφη, τρέποντας σε φυγή τους δήθεν ελευθεριακούς, που έτρεξαν να κρυφτούν πίσω από τα στρατεύματα του Άσαντ, τα πράγματα ξαφνικά σοβάρεψαν πολύ.

Η «Αθήνα» υπό το κράτος του πανικού απέλασε τον λίβυο πρέσβη, έσπευσε να συνάψει συμμαχία με τον αντίπαλο Λίβυο αρχικατσαπλιά, που επιβουλεύεται την λεγόμενη κυβέρνηση της Τρίπολης, ανανέωσε τους όρκους πίστης με τον Αιγύπτιο δικτάτορα Σίσι(!) για την καταπολέμηση της επιρροής των τουρκόφιλων αδερφών μουσουλμάνων. Επί πλέον ανακοινώθηκε η αγορά δύο γαλλικών φρεγατών για να ικανοποιηθεί πρωτίστως το γαλλικό κράτος δεδομένου ότι η φρεγάτα είναι ακατάλληλη για τις ναυτικές ανάγκες της Ελλάδας και επί πλέον θέλει και ένα σκασμό εκατομμύρια για πυραυλικό εξοπλισμό.

Ά! Αμόλυσαν και κάτι για αύξηση της στρατιωτικής θητείας. Αυτό μας έλειπε τώρα! Παρά τη σοβαρότητα της κατάστασης, τα χάχανα που σκόρπισε η ωραία αυτή ιδέα ήταν αρκετά για να τη μαζέψουν άρον-άρον και στη θέση της να ανακοινώσουν προσλήψεις επαγγελματιών στο στρατό. Αυτό, μάλιστα, με μισθό κύριε!

Την ίδια στιγμή πηγές του ελληνικού υπ. Εξ. διαδίδουν μέσα από γνωστούς κύκλους τον κίνδυνο θερμού επεισοδίου στο Καστελόριζο και μάλιστα ότι το ελληνικό κράτος είναι αποφασισμένο να «χτυπήσει» στη θέα τουρκικού ερευνητικού σκάφους!!!

Μην τρομάζετε, όμως, τα πράγματα δεν είναι και τόσο δραματικά, ισχυρίζονται οι ίδιες πηγές καθώς «*το παράθυρο των συνομιλιών παραμένει ανοιχτό*».

Καταλαβαίνετε δηλαδή...

Πόσο ωραία τους είχε περιγράψει ο Αχμέτ Νταβούτογλου στο γνωστό πόνημα του «*Το Στρατηγικό Βάθος*»:

[...] *καθώς δημιουργείται η ανάγκη υπεύθυνων πολιτικών, θεωρούν την υιοθέτηση μιας παθητικής πολιτικής ως σίγουρη και μη συνεπαγόμενη κινδύνους. Προσπαθούν να προσεγγίσουν σε μια άκρη την τράπεζα των διαπραγματεύσεων και να πάρουν θέση αφού έχουν προσδιοριστεί οι ημερήσιες διατάξεις. Αποφεύγουν να βγουν στο προσκήνιο στην αρχή της διαδικασίας, αλλά τη στιγμή που θα τους κυριεύσει η υποψία* ...

ατμόσφαιρα μεγάλης νίκης προσπαθούν να καλύψουν το σύμπλεγμα κατωτερότητας, που οφείλεται στο γεγονός ότι δεν μπορούν να συμμετέχουν ισότιμα στη σκακιέρα μαζί με «τρελούς», «ίππους» και βασιλιάδες. [...] Αντί να επιχειρήσουν να κάνουν έναν αξιοπρεπή, μελετημένο και αποφασισμένο περίπατο στον απέραντο ορίζοντα, που τους ανοίγει μπροστά η ιστορία και η γεωγραφία τους, προτιμούν να βαδίζουν τρεκλίζοντας στις στρατηγικές σκιές των άλλων. Γι' αυτούς ***δεν θα υπάρχει η εμπειρία της ιστορίας αλλά μόνο το τιμολόγιό της***».

Ελλάδα 2021

Είναι απολύτως κατανοητό γιατί τοποθετήθηκε η Γιάννα Δασκαλάκη επικεφαλής της λεγόμενης «Επιτροπής 2021» για τα 200 χρόνια από την ελληνική επανάσταση. Λεγόμενης επιτροπής, διότι η Γιάννα θα κερνά, η Γιάννα θα πίνει και οι λοιποί 31 της επιτροπής θα χειροκροτούν.

Ένα τόσο φθαρμένο πρόσωπο, που ξεκίνησε την καριέρα της με τον κατάλληλο γάμο δηλαδή «τυλίγοντας» τον βιομήχανο Αγγελόπουλο με σκηνοθετημένο ατύχημα, η οποία έγινε κατόπιν συνώνυμο της πιο επιδεικτικής σπατάλης, και τέλος πάντων τόσο μισητό στην ελληνική κοινωνία, είναι χρήσιμο για ένα και μόνο λόγο:

Για να σιχαθεί ο καθένας ό,τι έχει να κάνει με το 1821, που παραδόξως παραμένει ακόμα ζωντανό ως απόηχος.

Μια από τις θεματικές της Επιτροπής, δηλαδή της Γιάννας είναι οι «μεγάλοι Έλληνες των 200 ετών». Δηλαδή η Γιάννα αυτοπροσώπως.

Οι λοιπές υποψηφιότητες θα αποσυρθούν από σεμνότητα μπροστά στο μεγαλείο της...

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ:
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΔΙΑΦΥΓΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΙΩΝ ΤΗΣ ΜΑΤΡΟΖΟΥ... – ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΤΩΡΑ, ΠΟΤΕ ΘΑ ΞΑΝΑΕΜΦΑΝΙΣΤΟΥΝ...

Η χώρα είναι γεμάτη μάγισσες. Έχουν κατακλύσει όλα τα μέρη και σύντομα θα κατακυριεύσουν ολόκληρη τη χώρα

Αρχιδικαστής Anderson, 1602

ακούστηκαν από τα χείλη τους την κρίσιμη στιγμή, ποια είναι τα *δαιμόνια* που τους υπηρετούν, τί κρύβουν τα *μαγικά πουγκιά* τους; Πώς μια χούφτα άνθρωποι **ξεφτίλισαν** δεκάδες πάνοπλους και ειδικά εκπαιδευμένους Εκαμίτες, Ματατζήδες, ασφαλίτες, που είχαν περικυκλώσει το κτίριο; Πώς υποχρεώθηκε το κράτος σε τέτοιο *στραπάτσο*;

Γιατί, όπως φημολογείται, πήραν μαζί τους σε κλουβιά τις *γάτες*, που υπήρχαν στο σπίτι, γεγονός που αναμφίβολα μόνο σε μάγους και μάγισσες παραπέμπει; Πώς ξέφυγαν τα «πιθηκάκια» από το κλοιό; Ποιο είναι το μυστικό των *υπόγειων στοών* της *κατάληψης Ματρόζου*, πότε κατασκευάστηκαν, ποιο είναι τελικά το επτασφράγιστο μυστικό τους, μήπως η σχέση τους με τους *Ροδόσταυρους*; Γιατί ο *Χρυσοχοΐδης* πριν διατάξει την *τελική καταδίωξη*, διαβάζει μανιωδώς την «*Σφύρα των Μαγισσών*» για να μπορέσει να εξολοθρεύσει τους νέους *αιρετικούς*; Πώς θα διαχειριστεί τώρα τον φόβο του λαού για τον *αποδιοπομπαίο τράγο*, που ευθύνεται δίχως άλλο για την κακοδαιμονία του τόπου;

Για το μέγα κίνδυνο, άλλωστε, της εμφάνισης των *αναρχικών μαγισσών* πρόσφατα έκανε λόγο ο *Κωνσταντίνος Μπογδάνος*, βουλευτής τρανός της ΝΔ:

«*Σε αντίθεση με αυτό που θέλουν να υποστηρίζουν οι σπισιστές, οι αντισπιστές, οι βήγκαν λεσβίες, οι αναρχικές μάγισσες, που έκαψαν τον άγιο μελέτιο, οι διάφορες γκρούπες βίαιου και υπερμειονοτικού δικαιωματιστικού ακτιβισμού υποστηριζόμενου από την παγκόσμια νέα αριστερά [...] δεν έχω κανένα απολύτως πρόβλημα με τις βίγκαν λεσβίες, έχω πρόβλημα με τις βίγκαν λεσβίες, που αυτή την λεσβιακή βιγκανικότητά τους θέλουν να την επιβάλλουν με την βία, ξέρετε τις γουίκαζ, ένα από τα φρούτα της νέας εποχής είναι οι παγανίστριες μά-*

μέσα από έναν ασφυκτικό κλοιό, έχοντας πετάξει στα κεφάλια των μπάτσων σχεδόν ό,τι υπήρχε και δεν υπήρχε μέσα στο κατειλημμένο σπίτι *μαγεύοντας* τους πάντες αναπάντεχα και με αδιευκρίνιστες συνέπειες για την ζητούμενη προσήλωση στην τάξη και την ηθική.

«Μπορεί να πέσαμε αλλά πέσαμε στα κεφάλια τους». Τίτλος της ανακοίνωσης «των καταληψιών συντρόφων και συντροφισσών που υπερασπίστηκαν το κτήριο της Ματρόζου 45 και ξέφυγαν από τις δυνάμεις καταστολής ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΕΚΑΜ».

Η απειλή γιγαντώνεται λεπτό το λεπτό, μέρα με την μέρα, εβδομάδα την εβδομάδα που οι *αναρχικοί μάγοι* και *μάγισσες* πετούν ελεύθερα ανάμεσα στις φυλλωσιές των δένδρων των Εξαρχείων και γύρευε που αλλού.

Πώς θα προχωρήσουν οι μεταρρυθμίσεις του *Κούλη του Πρωθυπουργού*, που ανέβηκε σε αψηλό βουνό για να αποφασίσει για την μοίρα μας; Πώς θα εγκαθιδρυθεί η βασιλεία του εάν δεν παταχθεί η *αναρχική μαγεία*; Πώς θα βασιλέψει απρόσκοπτα, εάν ρεζιλεύεται μ' αυτόν τον τρόπο ο Χρυσοχοΐδης ο *Ακάματος*, ο *Άτεγκτος*, ο *Βλοσυρός*, ο *Μέγας θεματοφύλακας* της τάξης και της ηθικής, όταν του πέφτει από τα χέρια

λη για τις ναυτικές ανάγκες της Ελλάδας και επί πλέον θέλει και ένα σκασμό εκατομμύρια για πυραυλικό εξοπλισμό.

Ά! Αμόλυσαν και κάτι για αύξηση της στρατιωτικής θητείας. Αυτό μας έλειπε τώρα! Παρά τη σοβαρότητα της κατάστασης, τα χάχανα που σκόρπισε η ωραία αυτή ιδέα ήταν αρκετά για να τη μαζέψουν άρον-άρον και στη θέση της να ανακοινώσουν προσλήψεις επαγγελματιών στο στρατό. Αυτό, μάλιστα, με μισθό κύριε!

Την ίδια στιγμή πηγές του ελληνικού υπ. Εξ. διαδίδουν μέσα από γνωστούς κύκλους τον κίνδυνο θερμού επεισοδίου στο Καστελόριζο και μάλιστα ότι το ελληνικό κράτος είναι αποφασισμένο να «χτυπήσει» στη θέα τουρκικού ερευνητικού σκάφους!!!

Μην τρομάζετε, όμως, τα πράγματα δεν είναι και τόσο δραματικά, ισχυρίζονται οι ίδιες πηγές καθώς «*το παράθυρο των συνομιλιών παραμένει ανοιχτό*».

Καταλαβαίνετε δηλαδή...

Πόσο ωραία τους είχε περιγράψει ο Αχμέτ Νταβούτογλου στο γνωστό πόνημα του «*Το Στρατηγικό Βάθος*»:

[...] *καθώς δημιουργείται η ανάγκη υπεύθυνων πολιτικών, θεωρούν την υιοθέτηση μιας παθητικής πολιτικής ως σίγουρη και μη συνεπαγόμενη κινδύνους. Προσπαθούν να προσεγγίσουν σε μια άκρη την τράπεζα των διαπραγματεύσεων και να πάρουν θέση αφού έχουν προσδιοριστεί οι ημερήσιες διατάξεις. Αποφεύγουν να βγουν στο προσκήνιο στην αρχή της διαδικασίας, αλλά τη στιγμή που θα τους κυριεύσει η υποψία ότι έχουν χάσει το τρένο, τότε με το άγχος που έχουν, συνάπτουν ανεξέλεγκτα κάθε είδους σχέση*. (σ.σ. συμβαίνει συνήθως με τις γεροντοκόρες...)

Στην περίπτωση που βρίσκονται στο προσκήνιο της επικαιρότητας αναζητούν να βρουν τρόπους να ξεφύγουν από την ευθύνη, ενώ στην αντίθετη περίπτωση νιώθουν ότι έχουν μείνει εκτός παιχνιδιού και είναι έτοιμοι υιοθετώντας μια υποκριτική στάση να κάνουν κάθε παραχώρηση από τις

θηκε η Γιάννα Δασκαλάκη επικεφαλής της λεγόμενης «Επιτροπής 2021» για τα 200 χρόνια από την ελληνική επανάσταση. Λεγόμενης επιτροπής, διότι η Γιάννα θα κερνά, η Γιάννα θα πίνει και οι λοιποί 31 της επιτροπής θα χειροκροτούν.

Ένα τόσο φθαρμένο πρόσωπο, που ξεκίνησε την καριέρα της με τον κατάλληλο γάμο δηλαδή «τυλίγοντας» τον βιομήχανο Αγγελόπουλο με σκηνοθετημένο ατύχημα, η οποία έγινε κατόπιν συνώνυμο της πιο επιδεικτικής σπατάλης, και τέλος πάντων τόσο μισητό στην ελληνική κοινωνία, είναι χρήσιμο για ένα και μόνο λόγο:

Για να σιχαθεί ο καθένας ό,τι έχει να κάνει με το 1821, που παραδόξως παραμένει ακόμα ζωντανό ως απόηχος.

Μια από τις θεματικές της Επιτροπής, δηλαδή της Γιάννας είναι οι «μεγάλοι Έλληνες των 200 ετών». Δηλαδή η Γιάννα αυτοπροσώπως.

Οι λοιπές υποψηφιότητες θα αποσυρθούν από σεμνότητα μπροστά στο μεγαλείο της...

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ:
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΔΙΑΦΥΓΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΙΩΝ ΤΗΣ ΜΑΤΡΟΖΟΥ... – ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΤΩΡΑ, ΠΟΤΕ ΘΑ ΞΑΝΑΕΜΦΑΝΙΣΤΟΥΝ...

Η χώρα είναι γεμάτη μάγισσες. Έχουν κατακλύσει όλα τα μέρη και σύντομα θα κατακυριεύσουν ολόκληρη τη χώρα

Αρχιδικαστής Anderson, 1602

Να κάψεις, δεν σημαίνει πως διαψεύδεις

Τζορντάνο Μπρούνο, 1548-1600

Κατάληψη Ματρόζου: Ένα Μεσαιωνικό φρούριο, με μεσαιωνικές παγίδες θανάτου, που κατασκευάστηκαν από σατανικούς αναρχικούς καταληψίες με υποχθόνια σχέδια αντίστασης και υπερφυσικές δυνάμεις. Πώς διέφυγαν, όμως, οι καταληψίες, με ποιό μαγικό τρόπο; Χρησιμοποίησαν μήπως *φτέρη, φουντούκια ή ηλιοτρόπιο* για

τελικά το επτασφράγιστο μυστικό τους, μήπως η σχέση τους με τους *Ροδόσταυρους*; Γιατί ο *Χρυσοχοΐδης* πριν διατάξει την *τελική καταδίωξη*, διαβάζει μανιωδώς την «*Σφύρα των Μαγισσών*» για να μπορέσει να εξολοθρεύσει τους νέους *αιρετικούς*; Πώς θα διαχειριστεί τώρα τον φόβο του λαού για τον *αποδιοπομπαίο τράγο*, που ευθύνεται δίχως άλλο για την κακοδαιμονία του τόπου;

Για το μέγα κίνδυνο, άλλωστε, της εμφάνισης των *αναρχικών μαγισσών* πρόσφατα έκανε λόγο ο *Κωνσταντίνος Μπογδάνος*, βουλευτής τρανός της ΝΔ:

«*Σε αντίθεση με αυτό που θέλουν να υποστηρίξουν οι σπισιστές, οι αντισπιστές, οι βίγκαν λεσβίες, οι αναρχικές μάγισσες, που έκαψαν τον άγιο μελέτιο, οι διάφορες γκρούπες βίαιου και υπερμειονοτικού δικαιωματιστικού ακτιβισμού υποστηριζόμενου από την παγκόσμια νέα αριστερά [...] δεν έχω κανένα απολύτως πρόβλημα με τις βίγκαν λεσβίες, έχω πρόβλημα με τις βίγκαν λεσβίες, που αυτή την λεσβιακή βιγκανικότητά τους θέλουν να την επιβάλλουν με την βία, ξέρετε τις γουίκαζ, ένα από τα φρούτα της νέας εποχής είναι οι παγανίστριες μάγισσες, έχουμε πλέον μπαχαλοσατανίστριες, που βεβηλώνουν εκκλησίες και εμείς οι συντηρητικοί πατριώτες φιλελεύθεροι και ορθόδοξοι έχουμε κάποιου είδους τοξική αρρενωπότητα, σαν κάτι αυστριακούς πορνοστάρ της δεκαετίας του '80, στην πραγματικότητα, όμως, είμαστε φυσιολογικότατοι άνθρωποι, που κάνουμε δουλειές σπιτιού*».

Η προειδοποίηση αυτή, όχι μόνο δεν έτυχε της δέουσας προσοχής, δηλαδή, όχι μόνο

δα που οι *αναρχικοί μάγοι και μάγισσες* πετούν ελεύθερα ανάμεσα στις φυλλωσιές των δένδρων των Εξαρχείων και γύρευε που αλλού.

Πώς θα προχωρήσουν οι μεταρρυθμίσεις του *Κούλη του Πρωθυπουργού*, που ανέβηκε σε αψηλό βουνό για να αποφασίσει για την μοίρα μας; Πώς θα εγκαθιδρυθεί η βασιλεία του εάν δεν παταχθεί η *αναρχική μαγεία*; Πώς θα βασιλέψει απρόσκοπτα, εάν ρεζιλεύεται μ' αυτόν τον τρόπο ο Χρυσοχοΐδης ο *Ακάματος*, ο *Άτεγκτος*, ο *Βλοσυρός*, ο *Μέγας θεματοφύλακας* της τάξης και της ηθικής, όταν του πέφτει από τα χέρια άξαφνα και άτσαλα η ρομφαία του *Τιμωρού*;

Πώς θα ηρεμήσουν οι νοικοκυραίοι, όλοι οι καθωσπρέπει πολίτες, που ταράζονται κάθε μέρα ακούγοντας τις ντουντούκες των αφιονισμένων για τάξη και ασφάλεια υπηρετών της ενημέρωσης του λαού, που κραυγάζουν ακούραστα για την πάταξη της ανομίας; Πως θα επιτευχθεί η ευημερία του χειμαζόμενου λαού, εάν δεν ξεριζωθεί και το τελευταίο σπίτι που κρύβει τέτοιου εί-

δους μιάσματα; Πως θα καθησυχασθούν οι εθνικές φοβίες λόγω της εκστρατείας στην Ανατολική Μεσόγειο του Τούρκου Αφέντη Ερντογάν του Μεγαλομανή;

Εν τέλει, πού κρύβονται αυτοί οι ταραξίες, γιατί αποφεύγουν ακόμη την τιμωρία που τούς πρέπει για την βλασφημία τους να αντισταθούν και να ξεφύγουν; Γιατί δεν έχουν συλληφθεί, ώστε να αποκαλύψουν τα τρομερά μυστικά που κρύβουν, να ξεγυμνωθούν, όπως ήδη γίνεται με τους ομοίους τους, και όπως διατάζει να γίνεται ο *Μπάμπης ο Παπαδημητρίου ο Σκοτεινός*, ώστε να παραδειγματιστούν καταλλήλως και οι όποιοι επίδοξοι μιμητές τους;

Μωρέ μήπως πήρατε μεγάλη φόρα και θα έρθει γρήγορα η κατηφόρα; Μωρέ μήπως να σας θυμίσουμε μια παλιά ουγγρική παροιμία σχετικά με την αλαζονεία, που λέει ότι «*Όποιος δεν φουσκώνει δεν κινδυνεύει να σκάσει;!*»...

ΟΙ ΖΗΛΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ, ΟΙ ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΠΑΛΘΟ ΤΗΣ ...«ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ»...

«Ναι, *Βεβαίως και να τους ξεβρακώσεις (τους μπαχαλάκηδες)*, *διότι εμποδίζουν την ελεύθερη έκφραση, την ελευθερία τη δικιά σας και τη δικιά μου. Το μόνο που προσπαθείτε να κερδίσετε είναι τους ανθρώπους που δυστυχώς ακόμη δεν έχουν καταλάβει ότι αν δεν βάλουμε λίγη τάξη σ' αυτόν τον τόπο, δεν θα μπορέσουνε ούτε δουλειές να βρουν ούτε να πάμε παρακάτω ούτε να ξαναχτίσουμε την χώρα».*

Η συγκεκριμένη δήλωση του βουλευτή της ΝΔ *Μπάμπη Παπαδημητρίου* πραγματοποιήθηκε σε πανελλήνια τηλεοπτική μετάδοση σε μια περίοδο που έχουν

νισμός. Το γνωρίζει καλά το γεγονός αυτό το συγκεκριμένο πολιτικό τομάρι, ο βουλευτής της ΝΔ, όσο καλά το γνωρίζουν δημοσιογράφοι και πολιτικοί, μηδενός εξαιρουμένου και ανεξαρτήτως κόμματος στο οποίο είναι ενταγμένοι. Το γνωρίζουν και οι ίδιοι οι βασανιστές όπου γης, το έχουν ζήσει στο πετσί τους χιλιάδες βασανισμένοι από κάθε καθεστώς, δημοκρατικό ή μη.

Επομένως, ο Μπάμπης Παπαδημητρίου μπορεί να καταγγελθεί ως αυτό που είναι ή άλλως καθόλου. Ο συγκεκριμένος βουλευτής της ΝΔ αποτελεί κατά δική του δημόσια ομολογία θιασώτης των βασανισμών, διαλαλεί δημόσια την αναγκαιότητά τους, θριαμβολογεί για τα «επιτεύγματα» των κατασταλτικών δυνάμεων, τις στηρίζει πολιτικά, ώστε να πιστέψουν ότι διαθέτουν ακόμη μεγαλύτερη ευχέρεια να συνεχίζουν τις αγριότητες σε βάρος των «μπαχαλάκηδων». Ο Παπαδημητρίου, με άλλα λόγια, εκθειάζει ανοικτά τους εικονικούς βιασμούς, τον εξευτελισμό των συλληφθέντων προετοιμάζοντας το έδαφος για την συνέχεια.

Τι μάς λέει με τον τρόπο του; Μα το εξής απλό. Ό,τι είδαμε είναι απλά η αρχή, οι βασανισμοί αυτού του είδους θα συνεχιστούν και γι' αυτό θα πρέπει να τους συνηθίσουμε, σιγά σιγά να μην τους σχολιάζουμε και πολύ πολύ, ώσπου να γίνουν και αυτοί αναπόσπαστο μέρος της «κανονικότητας».

Φυσικά, αφού πρώτα συνηθίσουμε αυτού του είδους τους βασανισμούς, στην συνέχεια θα είμαστε έτοιμοι να δεχθούμε κατόπιν και το «κάτι παραπάνω». Ο κύριος Μπάμπης είναι εν τέλει ειλικρινής, δεν κρύβει τις επιδιώξεις της εξουσίας την οποία υπηρετεί πιστά, και χωρίς επιφυλάξεις, δίχως αναστολές, δίχως κά-

νης μερίδας του πολιτικού κόσμου. Ιδίως μάλιστα ορισμένων δήθεν «αριστερών».

Δεν αρκεί να βρίζεις την Αστυνομία για να είσαι υπέρμαχος των ελευθεριών και των δικαιωμάτων. Πρέπει να πιστεύεις πραγματικά στο πνεύμα του Νόμου και στην αυστηρή εφαρμογή του.

Είναι αυτονόητο σε όλους μας ότι οι «μπαχαλάκηδες» δεν πιστεύουν ούτε στη Δημοκρατία μας, ούτε στους Νόμους της.

Αυτό βεβαίως δεν δικαιολογεί καμία υπέρβαση από την πλευρά των αστυνομικών. Καλώς λοιπόν ελέγχονται όλα τα γεγονότα και όλες οι ενέργειες των τελευταίων ημερών, ειδικά μάλιστα σε ό,τι αφορά σε ενδεχόμενη ανάμειξη μελών της οικογένειας του αγαπητού κ. Ινδαρέ.

Είναι όμως άλλο ζήτημα, η συστηματική υπεράσπιση των «μπαχαλάκηδων» και μάλιστα για καθαρά μικροπολιτικούς λόγους, που αποσκοπεί, τελικά, στον περιορισμό της ελευθερίας όσων επιμένουμε να εκφραζόμαστε, στη δημόσια συζήτηση, με ειλικρίνεια και χωρίς φόβο για όσα πρέπει να γίνουν στην χώρα μας ώστε να τη δούμε να ξαναπάρει μπροστά προς όφελος εκείνων, των πολλών, συμπολιτών μας, που αν δεν δουλέψουν κανείς από τους υπερασπιστές των «μπαχαλάκηδων» δεν θα δείξει ποτέ τέτοιο ζωηρό ενδιαφέρον.

Είναι αποκαλυπτικό και πολύ λυπηρό ότι στελέχη της αξιωματικής αντιπολίτευσης σπεύδουν τις γιορτινές αυτές μέρες να αναβιώσουν πολιτικές του παρελθόντος, που προτιμούσαν την αποσιώπηση των παράνομων ενεργειών και μάλιστα να φθάνουν μέχρι και στην «προστασία» των οπαδών της ανοικτής και απροσχημάτιστης βίας.

Παραμένει καθήκον όσων πιστεύουμε στην Ελευθερία των Ιδεών, να «ξεγυμνώ-

συνέχεια από τη σελ. 3

σία ο αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας» (Παύλος Μπακογιάννης, «Ανατομία της ελληνικής πολιτικής», εκδ. Παπαζήση 1977).

Το καραμανλικό κράτος βρέθηκε απέναντι σε κοινωνικές αντιστάσεις, που αντιμετώπισε με τη δέουσα καταστολή, ώσπου παρέδωσε την

σκυτάλη στο συνεχώς ανερχόμενο Πασοκ κατά την διάρκεια της πρώτης μεταπολιτευτικής περιόδου.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ έσπευσε αμέσως μετά την εκλογική της νίκη το 1981 να αναγγείλει την κατάργηση του αντιδραστικού νόμου 4.000 «*κατά του τεντυμποϊσμού*», για να επαναφέρει βέβαια λίγο αργότερα τη νομοθεσία κατά των «*αντικοινωνικών ομάδων*» τμηματικά με τους νόμους για την απρόκλητη εξύβριση - σωματική βλάβη - φθορά κλπ. Και ήταν μόνο η αρχή.

Ξαναθυμίσαμε, όπως και άλλες φορές στο πρόσφατο παρελθόν, ορισμένες σημαντικές πτυχές της λεγόμενης μεταπολίτευσης, γιατί θεωρούμε ότι είναι αδύνατη η έστω και περιορισμένη κατανόηση όσων εξελίσσονται την ευρύτερη περίοδο που διανύουμε, εάν δεν είμαστε σε θέση να τα τοποθετήσουμε σαν ψηφίδες σ' ένα μεγάλο μωσαϊκό.

Γιατί δεν έχουν συλληφθεί, ώστε να αποκαλύψουν τα τρομερά μυστικά που κρύβουν, να ξεγυμνωθούν, όπως ήδη γίνεται με τους ομοίους τους, και όπως διατάζει να γίνεται ο *Μπάμπης ο Παπαδημητρίου ο Σκοτεινός*, ώστε να παραδειγματιστούν καταλλήλως και οι όποιοι επίδοξοι μιμητές τους;

Μωρέ μήπως πήρατε μεγάλη φόρα και θα έρθει γρήγορα η κατηφόρα; Μωρέ μήπως να σας θυμίσουμε μια παλιά ουγγρική παροιμία σχετικά με την αλαζονεία, που λέει ότι «*Όποιος δεν φουσκώνει δεν κινδυνεύει να σκάσει;!*»...

ΟΙ ΖΗΛΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ, ΟΙ ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΠΑΛΘΟ ΤΗΣ ...«ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ»...

«**Ναι, *Βεβαίως και να τους ξεβρακώσεις (τους μπαχαλάκηδες)***, *διότι εμποδίζουν την ελεύθερη έκφραση, την ελευθερία τη δικιά σας και τη δικιά μου. Το μόνο που προσπαθείτε να κερδίσετε είναι τους ανθρώπους που δυστυχώς ακόμη δεν έχουν καταλάβει ότι αν δεν βάλουμε λίγη τάξη σ' αυτόν τον τόπο, δεν θα μπορέσουνε ούτε δουλειές να βρουν ούτε να πάμε παρακάτω ούτε να ξαναχτίσουμε την χώρα*».

Η συγκεκριμένη δήλωση του βουλευτή της ΝΔ *Μπάμπη Παπαδημητρίου* πραγματοποιήθηκε σε πανελλήνια τηλεοπτική μετάδοση σε μια περίοδο που έχουν καταγραφεί παρόμοια «κρούσματα» δημόσιας κακοποίησης και βασανισμού συλληφθέντων στην περιοχή των Εξαρχείων, ενώ εξελίσσονταν συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις.

Η δήλωση αυτή καταγράφηκε μάλιστα από ιστότοπους (βλ. left. gr) που πρόσκεινται στον Συριζα ως απλή στήριξη της αστυνομικής αυθαιρεσίας. Το ξεγύμνωμα, λοιπόν, των «υπόπτων ανατρεπτικών» βαπτίζεται απλά αστυνομική αυθαιρεσία, μια απλή δηλαδή αστυνομική «υπέρβαση».

Ο βουλευτής, βέβαια, της ΝΔ που σε κατάσταση πλήρους αταραξίας προχώρησε στην συγκεκριμένη δήλωση, γνώριδες βασανισμένοι από κάθε καθεστώς, δημοκρατικό ή μη.

Επομένως, ο Μπάμπης Παπαδημητρίου μπορεί να καταγγελθεί ως αυτό που είναι ή άλλως καθόλου. Ο συγκεκριμένος βουλευτής της ΝΔ αποτελεί κατά δική του δημόσια ομολογία θιασώτης των βασανισμών, διαλαλεί δημόσια την αναγκαιότητά τους, θριαμβολογεί για τα «επιτεύγματα» των κατασταλτικών δυνάμεων, τις στηρίζει πολιτικά, ώστε να πιστέψουν ότι διαθέτουν ακόμη μεγαλύτερη ευχέρεια να συνεχίζουν τις αγριότητες σε βάρος των «μπαχαλάκηδων». Ο Παπαδημητρίου, με άλλα λόγια, εκθειάζει ανοικτά τους εικονικούς βιασμούς, τον εξευτελισμό των συλληφθέντων προετοιμάζοντας το έδαφος για την συνέχεια.

Τι μάς λέει με τον τρόπο του; Μα το εξής απλό. Ό,τι είδαμε είναι απλά η αρχή, οι βασανισμοί αυτού του είδους θα συνεχιστούν και γι' αυτό θα πρέπει να τους συνηθίσουμε, σιγά σιγά να μην τους σχολιάζουμε και πολύ πολύ, ώσπου να γίνουν και αυτοί αναπόσπαστο μέρος της «κανονικότητας».

Φυσικά, αφού πρώτα συνηθίσουμε αυτού του είδους τους βασανισμούς, στην συνέχεια θα είμαστε έτοιμοι να δεχθούμε κατόπιν και το «κάτι παραπάνω». Ο κύριος Μπάμπης είναι εν τέλει ειλικρινής, δεν κρύβει τις επιδιώξεις της εξουσίας την οποία υπηρετεί πιστά, και χωρίς επιφυλάξεις, δίχως αναστολές, δίχως κάποιο ενδιαφέρον για τους υποκριτικούς, είναι αλήθεια, καθωσπρεπισμούς της πολιτικής ορθότητας.

Όσον αφορά δε την «διάψευση» εκ μέρους πρόκειται για μια γελοιωδέστατη ανακοίνωση, που έρχεται να διεκπεραιώσει την άνωθεν εντολή για να «κλείσει» άρον άρον το θέμα, δίχως φυσικά να πάρει οτιδήποτε «πίσω», αντίθετα ήρθε και μάλιστα με κατηγορηματικό τρόπο να διαβεβαιώσει την απόλυτη στήριξή του στους βασανισμούς.

Την παραθέτουμε ολόκληρη.

«Δεν είναι η πρώτη φορά, είναι όμως το ίδιο αποκαρδιωτικό.

Τα ίδια πάντοτε κυκλώματα διασποράς ... «μπαχαλάκηδες» δεν πιστεύουν ούτε στη Δημοκρατία μας, ούτε στους Νόμους της.

Αυτό βεβαίως δεν δικαιολογεί καμία υπέρβαση από την πλευρά των αστυνομικών. Καλώς λοιπόν ελέγχονται όλα τα γεγονότα και όλες οι ενέργειες των τελευταίων ημερών, ειδικά μάλιστα σε ό,τι αφορά σε ενδεχόμενη ανάμειξη μελών της οικογένειας του αγαπητού κ. Ινδαρέ.

Είναι όμως άλλο ζήτημα, η συστηματική υπεράσπιση των «μπαχαλάκηδων» και μάλιστα για καθαρά μικροπολιτικούς λόγους, που αποσκοπεί, τελικά, στον περιορισμό της ελευθερίας όσων επιμένουμε να εκφραζόμαστε, στη δημόσια συζήτηση, με ειλικρίνεια και χωρίς φόβο για όσα πρέπει να γίνουν στην χώρα μας ώστε να τη δούμε να ξαναπάρει μπροστά προς όφελος εκείνων, των πολλών, συμπολιτών μας, που αν δεν δουλέψουν κανείς από τους υπερασπιστές των «μπαχαλάκηδων» δεν θα δείξει ποτέ τέτοιο ζωηρό ενδιαφέρον.

Είναι αποκαλυπτικό και πολύ λυπηρό ότι στελέχη της αξιωματικής αντιπολίτευσης σπεύδουν τις γιορτινές αυτές μέρες να αναβιώσουν πολιτικές του παρελθόντος, που προτιμούσαν την αποσιώπηση των παράνομων ενεργειών και μάλιστα να φθάνουν μέχρι και στην «προστασία» των οπαδών της ανοικτής και απροσχημάτιστης βίας.

Παραμένει καθήκον όσων πιστεύουμε στην Ελευθερία των Ιδεών, να «ξεγυμνώνουμε» εκείνους που επιδιώκουν να επιβάλλουν την άποψη ότι η Βία μπορεί να νικήσει το Νόμο.»

ΥΓ. Όσοι ενδιαφέρονται να γνωρίζουν τις απόψεις μου για όλα αυτά, τους παρακαλώ να ανατρέξουν στην ενδιαφέρουσα συζήτηση που είχαμε με τον κ. Σπίρτζη στην εκπομπή του Action24, από την οποία «κόπηκαν» τρεις κουβέντες στο τέλος της.

Αθήνα, 22/12/2019».

Όσο για την ενδιαφέρουσα συζήτηση που είχε με τον Σπίρτζη προφανώς εντάσσει σ' αυτήν και την διαπίστωση του τελευταίου, ο οποίος και αποφάνθηκε ότι τελικά ο βουλευτής της ΝΔ αδι-

σκυτάλη στο συνεχώς ανερχόμενο Πασοκ κατά την διάρκεια της πρώτης μεταπολιτευτικής περιόδου.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ έσπευσε αμέσως μετά την εκλογική της νίκη το 1981 να αναγγείλει την κατάργηση του αντιδραστικού νόμου 4.000 «*κατά του τεντυμποϊσμού*», για να επαναφέρει βέβαια λίγο αργότερα τη νομοθεσία κατά των «*αντικοινωνικών ομάδων*» τμηματικά με τους νόμους για την απρόκλητη εξύβριση - σωματική βλάβη - φθορά κλπ. Και ήταν μόνο η αρχή.

Ξαναθυμίσαμε, όπως και άλλες φορές στο πρόσφατο παρελθόν, ορισμένες σημαντικές πτυχές της λεγόμενης μεταπολίτευσης, γιατί θεωρούμε ότι είναι αδύνατη η έστω και περιορισμένη κατανόηση όσων εξελίσσονται την ευρύτερη περίοδο που διανύουμε, εάν δεν είμαστε σε θέση να τα τοποθετήσουμε σαν ψηφίδες σ' ένα μεγάλο μωσαϊκό.

Άλλο τόσο θα παραμένουν αδύναμοι όσοι τρέφουν ακόμη και τις παραμικρές αυταπάτες για τον ρόλο της πολιτικής, των κομμάτων και της αριστεράς ενώ την ίδια στιγμή υποτιμούν ή χλευάζουν τις απεριόριστες απελευθερωτικές δυνατότητες που πηγάζουν από την καθαρότητα των αναρχικών απόψεων και πρακτικών, αλλά και από τον αυθεντικά ανυπότακτο και πηγαίο χαρακτήρα όλων εκείνων των κοινωνικών και ατομικών εξεγέρσεων που σπεύδει διαχρονικά να συκοφαντήσει κάθε εξουσία.

Οι τωρινοί διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων μιλούν το ίδιο ξεκάθαρα με τους τόσους και τόσους προκατόχους τους: η επιβολή του νόμου και της τάξης αποτελεί προϋπόθεση για να «ξανακτιστεί η χώρα», για «να υπάρξουν δουλειές και ανάπτυξη» για «να πάμε μπρο-

ΟΙ ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΠΑΘΛΟ ΤΗΣ ...«ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ»...

«Ναι, *Βεβαίως και να τους ξεβρακώσεις (τους μπαχαλάκηδες)*, *διότι εμποδίζουν την ελεύθερη έκφραση, την ελευθερία τη δικιά σας και τη δικιά μου. Το μόνο που προσπαθείτε να κερδίσετε είναι τους ανθρώπους που δυστυχώς ακόμη δεν έχουν καταλάβει ότι αν δεν βάλουμε λίγη τάξη σ' αυτόν τον τόπο, δεν θα μπορέσουνε ούτε δουλειές να βρουν ούτε να πάμε παρακάτω ούτε να ξαναχτίσουμε την χώρα».*

Η συγκεκριμένη δήλωση του βουλευτή της ΝΔ *Μπάμπη Παπαδημητρίου* πραγματοποιήθηκε σε πανελλήνια τηλεοπτική μετάδοση σε μια περίοδο που έχουν καταγραφεί παρόμοια «κρούσματα» δημόσιας κακοποίησης και βασανισμού συλληφθέντων στην περιοχή των Εξαρχείων, ενώ εξελίσσονταν συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις.

Η δήλωση αυτή καταγράφηκε μάλιστα από ιστότοπους (βλ. left. gr) που πρόσκεινται στον Συριζα ως απλή στήριξη της αστυνομικής αυθαιρεσίας. Το ξεγύμνωμα, λοιπόν, των «υπόπτων ανατρεπτικών» βαπτίζεται απλά αστυνομική αυθαιρεσία, μια απλή δηλαδή αστυνομική «υπέρβαση».

Ο βουλευτής, βέβαια, της ΝΔ που σε κατάσταση πλήρους αταραξίας προχώρησε στην συγκεκριμένη δήλωση, γνώριζε και γνωρίζει πολύ καλά σε ποιο πεδίο επέλεξε να στρατευτεί. Γνωρίζει κατ' αρχήν, όπως οποιοσδήποτε από το σινάφι του, ότι η δημόσια μάλιστα γύμνωση κάποιου που συλλαμβάνεται, είτε ξυλοκοπείται ταυτοχρόνως είτε όχι, στοχεύει στον εξευτελισμό του, αλλά και στην τρομοκράτηση πλήθους ανθρώπων, είτε συνηθίζουν να διαδηλώνουν είτε όχι.

Η γύμνωση ενός συλληφθέντα ήταν, είναι και παραμένει από μόνη της βασα-προετοιμάζοντας το έδαφος για την συνέχεια.

Τι μας λέει με τον τρόπο του; Μα το εξής απλό. Ό,τι είδαμε είναι απλά η αρχή, οι βασανισμοί αυτού του είδους θα συνεχιστούν και γι' αυτό θα πρέπει να τους συνηθίσουμε, σιγά σιγά να μην τους σχολιάζουμε και πολύ πολύ, ώσπου να γίνουν και αυτοί αναπόσπαστο μέρος της «κανονικότητας».

Φυσικά, αφού πρώτα συνηθίσουμε αυτού του είδους τους βασανισμούς, στην συνέχεια θα είμαστε έτοιμοι να δεχθούμε κατόπιν και το «κάτι παραπάνω». Ο κύριος Μπάμπης είναι εν τέλει ειλικρινής, δεν κρύβει τις επιδιώξεις της εξουσίας την οποία υπηρετεί πιστά, και χωρίς επιφυλάξεις, δίχως αναστολές, δίχως κάποιο ενδιαφέρον για τους υποκριτικούς, είναι αλήθεια, καθωσπρεπισμούς της πολιτικής ορθότητας.

Όσον αφορά δε την «διάψευση» εκ μέρους πρόκειται για μια γελοιωδέστατη ανακοίνωση, που έρχεται να διεκπεραιώσει την άνωθεν εντολή για να «κλείσει» άρον άρον το θέμα, δίχως φυσικά να πάρει οτιδήποτε «πίσω», αντίθετα ήρθε και μάλιστα με κατηγορηματικό τρόπο να διαβεβαιώσει την απόλυτη στήριξή του στους βασανισμούς.

Την παραθέτουμε ολόκληρη.

«Δεν είναι η πρώτη φορά, είναι όμως το ίδιο αποκαρδιωτικό.

Τα ίδια πάντοτε κυκλώματα διασποράς ψεύτικων ειδήσεων «κόβουν και ράβουν» λέξεις και ατάκες από δημόσιες κουβέντες με σκοπό τη διαστρέβλωση και την βρώμικη επίθεση εναντίον της προσωπικότητας των πολιτικών αντιπάλων τους.

Στο στόχαστρο της καθαρά φασιστο-γκεμπελικής μεθόδου βρίσκονται συστηματικά όσοι πιστεύουν ότι η προστασία των ελευθεριών και των δικαιωμάτων δεν είναι ιδιοκτησία συγκεκριμέ-πρέπει να γίνουν στην χώρα μας ώστε να τη δούμε να ξαναπάρει μπροστά προς όφελος εκείνων, των πολλών, συμπολιτών μας, που αν δεν δουλέψουν κανείς από τους υπερασπιστές των «μπαχαλάκηδων» δεν θα δείξει ποτέ τέτοιο ζωηρό ενδιαφέρον.

Είναι αποκαλυπτικό και πολύ λυπηρό ότι στελέχη της αξιωματικής αντιπολίτευσης σπεύδουν τις γιορτινές αυτές μέρες να αναβιώσουν πολιτικές του παρελθόντος, που προτιμούσαν την αποσιώπηση των παράνομων ενεργειών και μάλιστα να φθάνουν μέχρι και στην «προστασία» των οπαδών της ανοικτής και απροσχημάτιστης βίας.

Παραμένει καθήκον όσων πιστεύουμε στην Ελευθερία των Ιδεών, να «ξεγυμνώνουμε» εκείνους που επιδιώκουν να επιβάλλουν την άποψη ότι η Βία μπορεί να νικήσει το Νόμο.»

ΥΓ. Όσοι ενδιαφέρονται να γνωρίζουν τις απόψεις μου για όλα αυτά, τους παρακαλώ να ανατρέξουν στην ενδιαφέρουσα συζήτηση που είχαμε με τον κ. Σπίρτζη στην εκπομπή του Action24, από την οποία «κόπηκαν» τρεις κουβέντες στο τέλος της.

Αθήνα, 22/12/2019».

Όσο για την ενδιαφέρουσα συζήτηση που είχε με τον Σπίρτζη προφανώς εντάσσει σ' αυτήν και την διαπίστωση του τελευταίου, ο οποίος και αποφάνθηκε ότι τελικά ο βουλευτής της ΝΔ αδικήθηκε που δεν υπήρξε στέλεχος σταλινικού καθεστώτος.

Ποτέ δεν είναι αργά Μπάμπη, ποτέ δεν ξέρεις τι θα φέρει ο χρόνος...

Λεόν

...ρίσουν.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ έσπευσε αμέσως μετά την εκλογική της νίκη το 1981 να αναγγείλει την κατάργηση του αντιδραστικού νόμου 4.000 *«κατά του τεντυμποϊσμού»*, για να επαναφέρει βέβαια λίγο αργότερα τη νομοθεσία κατά των *«αντικοινωνικών ομάδων»* τμηματικά με τους νόμους για την απρόκλητη εξύβριση - σωματική βλάβη - φθορά κλπ. Και ήταν μόνο η αρχή.

Ξαναθυμίσαμε, όπως και άλλες φορές στο πρόσφατο παρελθόν, ορισμένες σημαντικές πτυχές της λεγόμενης μεταπολίτευσης, γιατί θεωρούμε ότι είναι αδύνατη η έστω και περιορισμένη κατανόηση όσων εξελίσσονται την ευρύτερη περίοδο που διανύουμε, εάν δεν είμαστε σε θέση να τα τοποθετήσουμε σαν ψηφίδες σ' ένα μεγάλο μωσαϊκό.

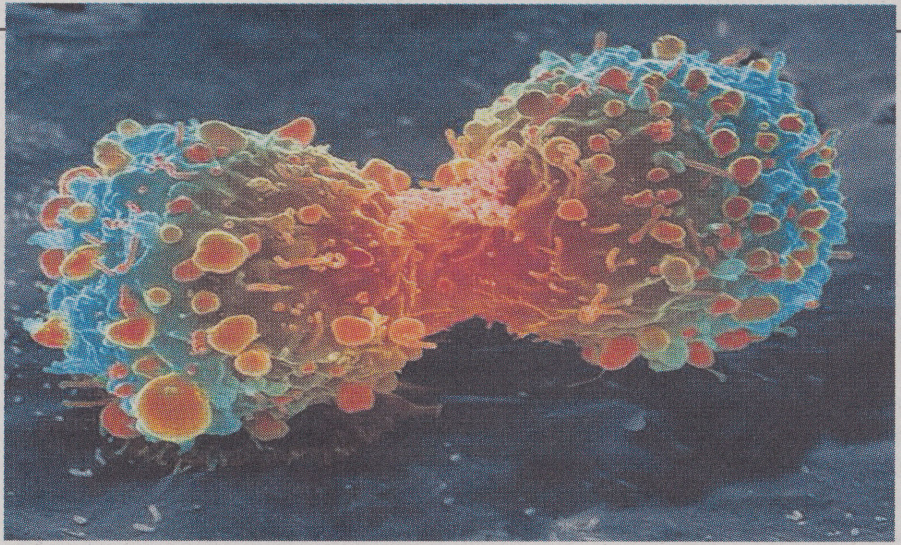
Άλλο τόσο θα παραμένουν αδύναμοι όσοι τρέφουν ακόμη και τις παραμικρές αυταπάτες για τον ρόλο της πολιτικής, των κομμάτων και της αριστεράς ενώ την ίδια στιγμή υποτιμούν ή χλευάζουν τις απεριόριστες απελευθερωτικές δυνατότητες που πηγάζουν από την καθαρότητα των αναρχικών απόψεων και πρακτικών, αλλά και από τον αυθεντικά ανυπότακτο και πηγαίο χαρακτήρα όλων εκείνων των κοινωνικών και ατομικών εξεγέρσεων που σπεύδει διαχρονικά να συκοφαντήσει κάθε εξουσία.

Οι τωρινοί διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων μιλούν το ίδιο ξεκάθαρα με τους τόσους και τόσους προκατόχους τους: η επιβολή του νόμου και της τάξης αποτελεί προϋπόθεση για να «ξανακτιστεί η χώρα», για «να υπάρξουν δουλειές και ανάπτυξη» για «να πάμε μπροστά». Δεν κρύβουν τις προθέσεις τους ούτε καλύπτουν την απόλυτη ενότητα του πολιτικού κόσμου απέναντι στον «εχθρό».

Οι κατασταλτικοί τους σχεδιασμοί δεν μας φοβίζουν, άλλωστε είναι μαθημένα τα βουνά από τα χιόνια. Ίσα ίσα όσο το τοπίο ξεκαθαρίζει, άλλο τόσο το φως μεγαλώνει και λιγοστεύουν οι γκρίζες ζώνες...

Τόσο το καλύτερο για εμάς, τόσο το χειρότερο για κάθε μορφής εξουσία...

Συσπείρωση Αναρχικών

Φαρμακοβιομηχανίες: Να 'ταν μόνο οι μίζες...

Στις αρχές της δεκαετίας του '10 πλήθαιναν τα οικονομικά ρεπορτάζ για την καθίζηση που δέχονταν οι φαρμακοβιομηχανίες στα οικονομικά τους στοιχεία. Η επιβολή των μνημονίων επέβαλε τη δραστική μείωση στη φαρμακευτική δαπάνη για το ελληνικό κράτος. Τελείωνε έτσι μια μακρά περίοδος που το πάρτι εκατομμυρίων για τους εμπλεκόμενους όδευε προς τον τερματισμό του(;) και για την ακρίβεια του πράγματος προς την πρόσκαιρη αναστολή του. Τα διαβόητα σκάνδαλα των φαρμακοβιομηχανιών, εντός και εκτός Ελλάδας, δείχνουν επανειλημμένα την ισχύ τού συγκεκριμένου τομέα βιομηχανίας· ενός κλάδου που είναι δεύτερος σε κερδοφορία διεθνώς μετά την πολεμική βιομηχανία και οι δύο αυτοί, από κοινού, αποτελούν τους πλέον μιζαδόρικους τομείς για πολιτικούς, που κατέχουν θέσεις εξουσίας διαχρονικά. Και ασφαλώς δεν αποτελεί μια «ελληνική περίπτωση», όποιος πιστεύει ότι «αυτά μόνο στην Ελλάδα γίνονται» θα πρέπει να αναθεωρήσει την άποψη του εάν παρακολουθήσει έστω και αποσπασματικά τον διεθνή τύπο. Δεν είναι κουσούρι βαλκανικό ή ανατολίτικο, είναι μια δεδομένη και διαδεδομένη πρακτική που εφαρμόζεται σε κάθε κράτος, στα πλαίσια του «το ένα χέρι νίβει τ' άλλο» (κράτος και κεφάλαιο), και διαφοροποιείται ως προς την ένταση και έκταση του. Κλασσικό παράδειγμα, αποτελεί η περίπτωση του Τζωρτζ Μπους τζούνιορ, ο οποίος έλαβε από τις φαρμακευτικές εταιρείες στην προεκλογική εκστρατεία του 2000, τρεις φορές περισσότερα χρήματα απ' ό,τι ο αντίπαλός του. Διότι ως κυβερνήτης του Τέξας είχε στηρίξει την πιλοτική εφαρμογή προγράμματος χορήγησης αντιψυχωτικών και αντικαταθλιπτικών σε ηλικίες κάτω των 18 ετών. Το συγκεκριμένο πρόγραμμα εφαρμόστηκε σε ομοσπονδιακό επίπεδο μετά την εκλογή του Μπους. Μετά την εκλογή του, ο Μπους προώθησε την υποχρεωτική εφαρμογή αυτού του προγράμματος σε ομοσπονδιακό επίπεδο, και στην

κια. Θα φτιάξουμε κι άλλα» του ανταπάντησε ο πρώτος.

Στην ίδια κατεύθυνση εντάσσεται και η πρακτική της αλλαγής ορίων σε εργαστηριακές εξετάσεις ή η νέα αξιολόγηση παλαιών ασθενειών και ο επανακαθορισμός νέων. Οι μικρές παιδικές ηλικίες και οι ηλικιωμένοι αποτελούν το μήλο της έριδος για τις φαρμακοβιομηχανίες. Τα «ζωηρά» παιδιά ταξινομούνται ως υπερκινητικά και με ελλειμματική προσοχή και η χορήγηση ριταλίνης –παράγωγου της αμφεταμίνης– είναι συνταγογραφημένη από επιστήμονες γιατρούς, ντήλερ ουσιαστικά και συνεργάτες της «φυλής» των ιατρικών επισκεπτών· η δουλειά αυτών είναι πως θα πείσουν το γιατρό να συνταγογραφεί τα σκευάσματά τους με την επιστημονική τεκμηρίωση της χορήγησης ταξιδιών σε σαλέ, συνεδρίων σε εξωτικούς προορισμούς με «όλα πληρωμένα» και άλλα δώρα.

Το κάθε σκάνδαλο Novartis δεν περιορίζεται και δεν αφορά μόνο τις μίζες υπουργών και άλλων πολιτικών προσώπων για την θέση που θα καταλάβει στην αγορά η **χ** ή **ψ** εταιρεία. Αφορά επί πλέον και εξ ίσου σημαντικά όλο το οικοδόμημα που λέγεται παραγωγή και εμπορία φαρμάκου διεθνώς. Ο **γιατρός που συνταγογραφεί ψυχοφάρμακα για να λάβει τα bonus, ο πωλητής-ιατρικός επισκέπτης που για να πιάσει τα νούμερα γίνεται νούμερο, οι διοικητές των μονάδων υγείας, όλοι αυτοί απο-**

βρίσκεται στη κατάλληλη θέση για να την λάβει ή να την κομίσει.

Η πλειοψηφία των νέων φαρμάκων που παράγονται από τις φαρμακευτικές εταιρίες προσφέρουν από ελάχιστα έως και καθόλου στην κατεύθυνση της δημιουργίας νέων θεραπευτικών επιλογών. *Τη δεκαετία 2005-2014, από τα 1.032 νέα φάρμακα και τις νέες θεραπευτικές χρήσεις παλαιότερων φαρμάκων που εισήχθησαν στη γαλλική αγορά **μόνο 66 παρείχαν σημαντικά πλεονεκτήματα συγκριτικά με παλαιότερες θεραπείες**, την ίδια στιγμή που **περισσότερα από τα μισά αξιολογήθηκαν ως «τίποτα το καινούργιο» και 177 κατακρίθηκαν ως «απαράδεκτα»**, καθώς συνοδεύονταν από σοβαρές παρενέργειες και καθόλου πλεονεκτήματα.*2 Το καλοκαίρι του 2019 η γαλλική κυβέρνηση με αφορμή την έκθεση της HAS –Ανώτατη Υγειονομική Αρχή, για την εναλλακτική ιατρική– κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχουν επαρκή στοιχεία για την αποτελεσματικότητα της ομοιοπαθητικής για να δικαιολογούν κρατικές δαπάνες. Συμβουλεύει, λοιπόν, τη γαλλική κυβέρνηση, οι ομοιοπαθητικές θεραπείες να μην είναι πλέον επιλέξιμες δαπάνες για το εθνικό σύστημα αποζημίωσης φαρμάκων. Οι εταιρείες παραγωγής ομοιοπαθητικών φαρμάκων σε Γαλλία-Ελβετία σε κοινή δήλωσή τους σημείωναν, ότι η μέση τιμή του ομοιοπαθητικού φαρμάκου είναι μικρότερη από το ένα τρίτο της μέσης αποζημίωσης για τα υπόλοιπα φάρμακα, γεγονός που υποδηλώνει ότι η παύση της υποστήριξης στην ομοιοπαθητική σηματοδοτεί τη μετάβαση σε πιο δαπανηρές εναλλακτικές λύσεις. Σε συνέχεια αυτής της εξέλιξης, ιατρικοί φορείς της Γερμανίας ζήτησαν τη διακοπή της κρατικής χρηματοδότησης-επιστροφής φαρμακευτικής δαπάνης για τα ομοιοπαθητικά φάρμακα. Ο συγκεκριμένος τζίρος ανέρχεται σε 20 εκ. € σε σύνολο 40 δις € για τα υπόλοιπα φάρμακα, και ίσως και αυτός να είναι

ανάστολή του. Τα διαβόητα σκάνδαλα των φαρμακοβιομηχανιών, εντός και εκτός Ελλάδας, δείχνουν επανειλημμένα την ισχύ τού

ρειχαν σημαντικά πλεονεκτήματα συγκριτικά ***με παλαιότερες θεραπείες****, την ίδια στιγμή που* ***περισσότερα από τα μισά αξιολογήθη-***

Φαρμακοβιομηχανίες: Να 'ταν μόνο οι μίζες...

συγκεκριμένου τομέα βιομηχανίας· ενός κλάδου που είναι δεύτερος σε κερδοφορία διεθνώς μετά την πολεμική βιομηχανία και οι δύο αυτοί, από κοινού, αποτελούν τους πλέον μιζαδόρικους τομείς για πολιτικούς, που κατέχουν θέσεις εξουσίας διαχρονικά. Και ασφαλώς δεν αποτελεί μια «ελληνική περίπτωση», όποιος πιστεύει ότι «αυτά μόνο στην Ελλάδα γίνονται» θα πρέπει να αναθεωρήσει την άποψη του εάν παρακολουθήσει έστω και αποσπασματικά τον διεθνή τύπο. Δεν είναι κουσούρι βαλκανικό ή ανατολίτικο, είναι μια δεδομένη και διαδεδομένη πρακτική που εφαρμόζεται σε κάθε κράτος, στα πλαίσια του «το ένα χέρι νίβει τ' άλλο» (κράτος και κεφάλαιο), και διαφοροποιείται ως προς την ένταση και έκταση του. Κλασσικό παράδειγμα, αποτελεί η περίπτωση του Τζωρτζ Μπους τζούνιορ, ο οποίος έλαβε από τις φαρμακευτικές εταιρείες στην προεκλογική εκστρατεία του 2000, τρεις φορές περισσότερα χρήματα απ' ό,τι ο αντίπαλός του. Διότι ως κυβερνήτης του Τέξας είχε στηρίξει την πιλοτική εφαρμογή προγράμματος χορήγησης αντιψυχωτικών και αντικαταθλιπτικών σε ηλικίες κάτω των 18 ετών. Το συγκεκριμένο πρόγραμμα εφαρμόστηκε σε ομοσπονδιακό επίπεδο μετά την εκλογή του Μπους. Μετά την εκλογή του, ο Μπους προώθησε την υποχρεωτική εφαρμογή αυτού του προγράμματος σε ομοσπονδιακό επίπεδο, και στην χορήγηση αντικαταθλιπτικών και αντιψυχωτικών εκατομμυρίων συνταγών, ακόμα και σε νήπια κάτω των 2 ετών. *«Όπως αποκαλύφθηκε,* ***ανώτεροι υπάλληλοι και στελέχη σε κρίσιμα πόστα για την υλοποίηση του σχεδίου χορήγησης των φαρμάκων, έλαβαν χρήματα και δώρα από τις φαρμακευτικές εταιρείες*** *προκειμένου να βεβαιώσουν την ορθότητα ενός σχεδίου, που δεν ήταν παρά μια δυσκόλως υποκρυπτόμενη προσπάθεια των φαρμακευτικών εταιρειών να επιτύχουν μια ευρύτερη αγορά για τα πανάκριβα αντικαταθλιπτικά και αντιψυχωτικά τους φάρμακα, αποκτώντας πρόσβαση, μέσω του υποχρεωτικού κυβερνητικού σχεδίου, σε περιοχές της ζωής των ανθρώπων που μέχρι τότε «δεν τους ανήκαν».*[1]

Τον Σεπτέμβριο του 2019 δόθηκαν στη δημοσιότητα στις ΗΠΑ στοιχεία που δείχνουν ότι οι φαρμακευτικές εταιρείες κατέκλυσαν την αγορά με **75 δισ. οπιοειδή χάπια την εξαετία 2006-2012.** Οι φαρμακευτικές κατάφεραν να καθιερωθεί ο πόνος ως το πέμπτο ζωτικό σημάδι, μαζί

κια. Θα φτιάξουμε κι άλλα» του ανταπάντησε ο πρώτος.

Στην ίδια κατεύθυνση εντάσσεται και η πρακτική της αλλαγής ορίων σε εργαστηριακές εξετάσεις ή η νέα αξιολόγηση παλαιών ασθενειών και ο επανακαθορισμός νέων. Οι μικρές παιδικές ηλικίες και οι ηλικιωμένοι αποτελούν το μήλο της έριδος για τις φαρμακοβιομηχανίες. Τα «ζωηρά» παιδιά ταξινομούνται ως υπερκινητικά και με ελλειμματική προσοχή και η χορήγηση ριταλίνης –παραγώγου της αμφεταμίνης– είναι συνταγογραφημένη από επιστήμονες γιατρούς, ντήλερ ουσιαστικά και συνεργάτες της «φυλής» των ιατρικών επισκεπτών· η δουλειά αυτών είναι πως θα πείσουν το γιατρό να συνταγογραφεί τα σκευάσματά τους με την επιστημονική τεκμηρίωση της χορήγησης ταξιδιών σε σαλέ, συνεδρίων σε εξωτικούς προορισμούς με «όλα πληρωμένα» και άλλα δώρα.

Το κάθε σκάνδαλο Novartis δεν περιορίζεται και δεν αφορά μόνο τις μίζες υπουργών και άλλων πολιτικών προσώπων για την θέση που θα καταλάβει στην αγορά η **χ** ή **ψ** εταιρεία. Αφορά επί πλέον και εξ ίσου σημαντικά όλο το οικοδόμημα που λέγεται παραγωγή και εμπορία φαρμάκου διεθνώς. Ο **γιατρός που συνταγογραφεί ψυχοφάρμακα για να λάβει τα bonus, ο πωλητής-ιατρικός επισκέπτης που για να πιάσει τα νούμερα γίνεται νούμερο, οι διοικητές των μονάδων υγείας, όλοι αυτοί αποτελούν τους κρίκους μιας αλυσίδας που την ενδιαφέρει μόνο το χρήμα και επ' ουδενί η υγεία.** Είναι δύσκολο να μην στηλιτεύσει κάποιος αυτές τις συμπεριφορές από άτομα που δεν είναι βεβαιωμένοι εξουσιαστές, ούτε δεν μπορούν να κάνουν διαφορετικά. Είναι επιλογή τους να χρησιμοποιούνται από το σύστημα για να βγάζουν μικρό ή μεγάλο παραδάκι και ας τοξικοεξαρτηθούν μερικοί έφηβοι από φάρμακα που *βοηθούν τους μαθητές και φοιτητές στο διάβασμα για τις εξετάσεις.* Και για να το πούμε και διαφορετικά, εάν οι πολιτικοί έπαιρναν τις μίζες τους αλλά δεν υπήρχαν πρόθυμοι γιατροί για να συνταγογραφούν καθ' υπόδειξη, –ίσως– τα πράγματα να ήταν διαφορετικά. Αλλά αυτό απαιτεί πρώτιστα διαφορετικό κοινωνικό αξιακό κώδικα. Γιατί να λαδώσει κάποιος βιομήχανος κάποιο πολιτικό πρόσωπο εάν δεν λάμβανε την υπεραξία στις πωλήσεις από τα νοσοκομεία; Οι πολιτικοί μπορεί να θεσπίζουν με νόμους και με υπουργικές αποφάσεις αλλά στη περίπτωση του φαρμάκου είναι και εκείνοι οι

καν ως «τίποτα το καινούργιο» και 177 κατακρίθηκαν ως «απαράδεκτα»*, καθώς συνοδεύονταν από σοβαρές παρενέργειες και καθόλου πλεονεκτήματα.*2 Το καλοκαίρι του 2019 η γαλλική κυβέρνηση με αφορμή την έκθεση της HAS –Ανώτατη Υγειονομική Αρχή, για την εναλλακτική ιατρική– κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχουν επαρκή στοιχεία για την αποτελεσματικότητα της ομοιοπαθητικής για να δικαιολογούν κρατικές δαπάνες. Συμβουλεύει, λοιπόν, τη γαλλική κυβέρνηση, οι ομοιοπαθητικές θεραπείες να μην είναι πλέον επιλέξιμες δαπάνες για το εθνικό σύστημα αποζημίωσης φαρμάκων. Οι εταιρείες παραγωγής ομοιοπαθητικών φαρμάκων σε Γαλλία-Ελβετία σε κοινή δήλωσή τους σημείωναν, ότι η μέση τιμή του ομοιοπαθητικού φαρμάκου είναι μικρότερη από το ένα τρίτο της μέσης αποζημίωσης για τα υπόλοιπα φάρμακα, γεγονός που υποδηλώνει ότι η παύση της υποστήριξης στην ομοιοπαθητική σηματοδοτεί τη μετάβαση σε πιο δαπανηρές εναλλακτικές λύσεις. Σε συνέχεια αυτής της εξέλιξης, ιατρικοί φορείς της Γερμανίας ζήτησαν τη διακοπή της κρατικής χρηματοδότησης-επιστροφής φαρμακευτικής δαπάνης για τα ομοιοπαθητικά φάρμακα. Ο συγκεκριμένος τζίρος ανέρχεται σε 20 εκ. € σε σύνολο 40 δις € για τα υπόλοιπα φάρμακα, και ίσως και αυτός να είναι ο λόγος που ο γερμανός υπουργός υγείας δήλωσε ότι τα ασφαλιστικά ταμεία πρέπει να συνεχίσουν να χρηματοδοτούν την ομοιοπαθητική.

Αλλά η επίθεση προς τις εναλλακτικές μορφές ιατρικής δεν γνωρίζει σύνορα. Πρόσφατα ο διευθυντής της Παιδιατρικής Κλινικής του Νοσοκομείου Metropolitan, Γεώργιος Τσόλας έγραφε στο fb: *«Πρώτο κρούσμα και ΘΑΝΑΤΟΣ από ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΔΑ στην Ελλάδα μετά από 28 χρόνια σε παιδί ηλικίας 8 ετών, παντελώς ΑΝΕΜΒΟΛΙΑΣΤΟ, χθες σε Νοσοκομείο Παίδων των Αθηνών. ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΔΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΕΝ ΕΤΕΙ 2020!!! Ποιος να το φανταζόταν; Ιδού πού οδηγούν την κοινωνία οι ανεύθυνοι αρνητές των εμβολιασμών. Κρίμα για το παιδάκι, κρίμα για όλα τα παιδάκια που έχουν τόσο ανεύθυνους γονείς! Κρίμα και αμαρτία! Αναμένω επιτέλους να λάβουν θέση και δράση η Πολιτεία και ο Ιατρικός Κόσμος».* Και αφού τα social media είχαν πάρει φωτιά και τα πληκτρολόγια δίκαζαν και καταδίκαζαν γονείς και κηδεμόνες για ανεύθυνη στάση ως μέλη –τάχα– του αντιεμβολιαστικού κινήματος, έρχονταν

μόνο στην Ελλάδα γίνονται» θα πρέπει να αναθεωρήσει την άποψη του εάν παρακολουθήσει έστω και αποσπασματικά τον διεθνή τύπο. Δεν είναι κουσούρι βαλκανικό ή ανατολίτικο, είναι μια δεδομένη και διαδεδομένη πρακτική που εφαρμόζεται σε κάθε κράτος, στα πλαίσια του «το ένα χέρι νίβει τ᾽ άλλο» (κράτος και κεφάλαιο), και διαφοροποιείται ως προς την ένταση και έκταση του. Κλασσικό παράδειγμα, αποτελεί η περίπτωση του Τζωρτζ Μπους τζούνιορ, ο οποίος έλαβε από τις φαρμακευτικές εταιρείες στην προεκλογική εκστρατεία του 2000, τρεις φορές περισσότερα χρήματα απ᾽ ό,τι ο αντίπαλός του. Διότι ως κυβερνήτης του Τέξας είχε στηρίξει την πιλοτική εφαρμογή προγράμματος χορήγησης αντιψυχωτικών και αντικαταθλιπτικών σε ηλικίες κάτω των 18 ετών. Το συγκεκριμένο πρόγραμμα εφαρμόστηκε σε ομοσπονδιακό επίπεδο μετά την εκλογή του Μπους. Μετά την εκλογή του, ο Μπους προώθησε την υποχρεωτική εφαρμογή αυτού του προγράμματος σε ομοσπονδιακό επίπεδο, και στην χορήγηση αντικαταθλιπτικών και αντιψυχωτικών εκατομμυρίων συνταγών, ακόμα και σε νήπια κάτω των 2 ετών. *«Όπως αποκαλύφθηκε,* ***ανώτεροι υπάλληλοι και στελέχη σε κρίσιμα πόστα για την υλοποίηση του σχεδίου χορήγησης των φαρμάκων, έλαβαν χρήματα και δώρα από τις φαρμακευτικές εταιρείες*** *προκειμένου να βεβαιώσουν την ορθότητα ενός σχεδίου, που δεν ήταν παρά μια δυσκόλως υποκρυπτόμενη προσπάθεια των φαρμακευτικών εταιρειών να επιτύχουν μια ευρύτερη αγορά για τα πανάκριβα αντικαταθλιπτικά και αντιψυχωτικά τους φάρμακα, αποκτώντας πρόσβαση, μέσω του υποχρεωτικού κυβερνητικού σχεδίου, σε περιοχές της ζωής των ανθρώπων που μέχρι τότε «δεν τους ανήκαν».*[1]

Τον Σεπτέμβριο του 2019 δόθηκαν στη δημοσιότητα στις ΗΠΑ στοιχεία που δείχνουν ότι οι φαρμακευτικές εταιρείες κατέκλυσαν την αγορά με **75 δισ. οπιοειδή χάπια την εξαετία 2006-2012.** Οι φαρμακευτικές κατάφεραν να καθιερωθεί ο πόνος ως το πέμπτο ζωτικό σημάδι, μαζί με την πίεση, τη θερμοκρασία, τον σφυγμό και τον ρυθμό της αναπνοής. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι οι γιατροί δίνουν προτεραιότητα στην αντιμετώπιση του πόνου χορηγώντας οπιοειδή. Η Mallinckrodt, που πούλησε το 1/3 περίπου από αυτά τα χάπια, σε mail στελέχους της με στέλεχος της εταιρείας διανομής φαρμάκων KeySource Medical ανέφερε: **«Συνέχισε να στέλνεις! Φεύγουν σαν τρελά! Έχουν εθιστεί σε αυτά». «Τα καταπίνουν σαν πατατά-**

1. *Θ. Μεγαλοοικονόμου, 20.02.18, Εφημερίδα των Συντακτών.*

Τα «ζωηρά» παιδιά ταξινομούνται ως υπερκινητικά και με ελλειμματική προσοχή και η χορήγηση ριταλίνης –παράγωγου της αμφεταμίνης– είναι συνταγογραφημένη από επιστήμονες γιατρούς, ντήλερ ουσιαστικά και συνεργάτες της «φυλής» των ιατρικών επισκεπτών· η δουλειά αυτών είναι πως θα πείσουν το γιατρό να συνταγογραφεί τα σκευάσματά τους με την επιστημονική τεκμηρίωση της χορήγησης ταξιδιών σε σαλέ, συνεδρίων σε εξωτικούς προορισμούς με «όλα πληρωμένα» και άλλα δώρα.

Το κάθε σκάνδαλο Novartis δεν περιορίζεται και δεν αφορά μόνο τις μίζες υπουργών και άλλων πολιτικών προσώπων για την θέση που θα καταλάβει στην αγορά η **χ** ή **ψ** εταιρεία. Αφορά επί πλέον και εξ ίσου σημαντικά όλο το οικοδόμημα που λέγεται παραγωγή και εμπορία φαρμάκου διεθνώς. Ο **γιατρός που συνταγογραφεί ψυχοφάρμακα για να λάβει τα bonus, ο πωλητής-ιατρικός επισκέπτης που για να πιάσει τα νούμερα γίνεται νούμερο, οι διοικητές των μονάδων υγείας, όλοι αυτοί αποτελούν τους κρίκους μιας αλυσίδας που την ενδιαφέρει μόνο το χρήμα και επ᾽ ουδενί η υγεία.** Είναι δύσκολο να μην στηλιτεύσει κάποιος αυτές τις συμπεριφορές από άτομα που δεν είναι βεβαιωμένοι εξουσιαστές, ούτε δεν μπορούν να κάνουν διαφορετικά. Είναι επιλογή τους να χρησιμοποιούνται από το σύστημα για να βγάζουν μικρό ή μεγάλο παραδάκι και ας τοξικοεξαρτηθούν μερικοί έφηβοι από φάρμακα που *βοηθούν τους μαθητές και φοιτητές στο διάβασμα για τις εξετάσεις.* Και για να το πούμε και διαφορετικά, εάν οι πολιτικοί έπαιρναν τις μίζες τους αλλά δεν υπήρχαν πρόθυμοι γιατροί για να συνταγογραφούν καθ᾽ υπόδειξη, –ίσως– τα πράγματα να ήταν διαφορετικά. Αλλά αυτό απαιτεί πρώτιστα διαφορετικό κοινωνικό αξιακό κώδικα. Γιατί να λαδώσει κάποιος βιομήχανος κάποιο πολιτικό πρόσωπο εάν δεν λάμβανε την υπεραξία στις πωλήσεις από τα νοσοκομεία; Οι πολιτικοί μπορεί να θεσπίζουν με νόμους και με υπουργικές αποφάσεις αλλά στη περίπτωση του φαρμάκου είναι και εκείνοι οι επιστημονικοί φορείς που λαδώνουν το γρανάζι. Θα ήταν κάπως δύσκολο να στοκάρονται διαρκώς οι φαρμακαποθήκες των νοσοκομείων με φάρμακα που θα πετιούνταν, στη συνέχεια, στις χωματερές κάθε τρεις και λίγο. Εάν δεν απαξιωθεί πλήρως και σε βάθος το χρήμα, ο πλούτος, η «κοινωνική θέση» και η επίδειξη αυτών με υλικά αγαθά τότε πάντα θα υπάρχουν μικροί ή μεγάλοι μιζαδόροι για όλες τις θέσεις. Και θα παρατηρείται, επί πλέον, το φαινόμενο κάποιος να επικρίνει τη μίζα όχι επειδή υπάρχει αλλά γιατί ενδόμυχα καταριέται την «ατυχία» του να μην

επαρκή στοιχεία για την αποτελεσματικότητα της ομοιοπαθητικής για να δικαιολογούν κρατικές δαπάνες. Συμβουλεύει, λοιπόν, τη γαλλική κυβέρνηση, οι ομοιοπαθητικές θεραπείες να μην είναι πλέον επιλέξιμες δαπάνες για το εθνικό σύστημα αποζημίωσης φαρμάκων. Οι εταιρείες παραγωγής ομοιοπαθητικών φαρμάκων σε Γαλλία-Ελβετία σε κοινή δήλωσή τους σημείωναν, ότι η μέση τιμή του ομοιοπαθητικού φαρμάκου είναι μικρότερη από το ένα τρίτο της μέσης αποζημίωσης για τα υπόλοιπα φάρμακα, γεγονός που υποδηλώνει ότι η παύση της υποστήριξης στην ομοιοπαθητική σηματοδοτεί τη μετάβαση σε πιο δαπανηρές εναλλακτικές λύσεις. Σε συνέχεια αυτής της εξέλιξης, ιατρικοί φορείς της Γερμανίας ζήτησαν τη διακοπή της κρατικής χρηματοδότησης-επιστροφής φαρμακευτικής δαπάνης για τα ομοιοπαθητικά φάρμακα. Ο συγκεκριμένος τζίρος ανέρχεται σε 20 εκ. € σε σύνολο 40 δις € για τα υπόλοιπα φάρμακα, και ίσως και αυτός να είναι ο λόγος που ο γερμανός υπουργός υγείας δήλωσε ότι τα ασφαλιστικά ταμεία πρέπει να συνεχίσουν να χρηματοδοτούν την ομοιοπαθητική.

Αλλά η επίθεση προς τις εναλλακτικές μορφές ιατρικής δεν γνωρίζει σύνορα. Πρόσφατα ο διευθυντής της Παιδιατρικής Κλινικής του Νοσοκομείου Metropolitan, Γεώργιος Τσόλας έγραφε στο fb: *«Πρώτο κρούσμα και ΘΑΝΑΤΟΣ από ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΔΑ στην Ελλάδα μετά από 28 χρόνια σε παιδί ηλικίας 8 ετών, παντελώς ΑΝΕΜΒΟΛΙΑΣΤΟ, χθες σε Νοσοκομείο Παίδων των Αθηνών. ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΔΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΕΝ ΕΤΕΙ 2020!!! Ποιος να το φανταζόταν; Ιδού πού οδηγούν την κοινωνία οι ανεύθυνοι αρνητές των εμβολιασμών. Κρίμα για το παιδάκι, κρίμα για όλα τα παιδάκια που έχουν τόσο ανεύθυνους γονείς! Κρίμα και αμαρτία! Αναμένω επιτέλους να λάβουν θέση και δράση η Πολιτεία και ο Ιατρικός Κόσμος».* Και αφού τα social media είχαν πάρει φωτιά και τα πληκτρολόγια δίκαζαν και καταδίκαζαν γονείς και κηδεμόνες για ανεύθυνη στάση ως μέλη –τάχα– του αντιεμβολιαστικού κινήματος, έρχονταν πληροφορίες και ενημερώσεις που δεν συνέδεαν με την ανάρτηση του επιφανούς επιστήμονα. Όποιος δεν ξημεροβραδιάζεται μπροστά από τις οθόνες των social media δεν θα ενημερωθεί για το ψεύδος της αρχικής ανάρτησης διότι απλούστατα η είδηση μετά δεν έπαιξε, πλην εξαιρέσεων. Τί και εάν το παιδί που διέμενε έως το 2015 στο Παράρτημα Αποθεραπείας & Αποκατάστασης Παιδιών με

2. Joel Lexchin, *The Pharmaceutical Industry in Contemporary Capitalism, Monthly Review, Μάρτιος 2018.*

ΠΟΝΤΙΚΟΛΟΓΙΕΣ...ΕΞ ΥΠΝΟΥ

Νύχτωσε χωρίς φεγγάρι, το σκοτάδι είναι βαθύ... κι ο Άνθιμος ο penguin διδάκτωρ θα αναγορευτεί!

Ναι, κυρίες και κύριοι, μπορούμε πλέον περιχαρείς και ομοθύμως να φωνάξουμε, «ζήτω το σκότος»! Διότι η αγαθή θεά τύχη μάς ευλόγησε να ζήσουμε μια τέτοια στιγμή, μια στιγμή όπου ο μεσαίωνας και τα συμπαρομαρτούντα αυτού δεν θα αποτελούν απλώς μια «δεξαμενή» θεματολογίας για ευφάνταστες τηλεοπτικές σειρές, πανάκριβες κινηματογραφικές παραγωγές και ηλεκτρονικές παιχνιδομηχανές εξ Ιαπωνίας. Όχι πια! Ο μεσαίωνας είναι εδώ, η θεοκρατία είναι εδώ, το σκοτάδι το απύθμενο δηλώνει παρόν! Αν δηλαδή μάς έλειψαν και ποτέ...

Τί και αν η τρωκτική αφεντιά μου το έμαθε με τόση καθυστέρηση; Τίποτα δεν μπορεί να μειώσει το εύρος της χαράς που δικαίως αποκόμισα, όταν διάβασα τα «χαρμόσυνα» νέα. Ναι, μπορεί κάτι «ανθυποκαθηγητίσκοι» (κυρίως των θετικών επιστημών) να μπλόκαραν τη διαδικασία (προτού λάβει χώρα) την πρώτη φορά, αλλά έχουσιν γνώση οι φύλακες! Δεν μασάει από κάτι τέτοια ο «κύριος» Μήτκας! Με τη δεύτερη τα κατάφερε, αναγόρευσε επίτιμο διδάκτορα του Α.Π.Θ τον Άνθιμο τον penguin, αυτόν το φάρο της οικουμένης, που «φέγγει» πίσσα σκοτάδι με κάθε του λόγο!

Τί να πρωτοθυμηθούμε; Είναι αλήθεια τόσα πολλά! Αλλά μιας και ο τίτλος που του δόθηκε είναι αυτός του επίτιμου πανεπιστημιακού διδάκτορα, ας ανακαλέσουμε στη μνήμη μας το εξής «σπουδαίο»: Ο «παναγιώτατος», πολλάκις αναφέρει στον δημόσιο λόγο του πως δεν υπάρχουν πλανήτες(!!!) στο ηλιακό σύστημα. Ε, τώρα, πιστεύετε ότι χρειάζεται κάτι παραπάνω για να αναγορευτεί κάποιος επίτιμος διδάκτο- ... τε να αλλάξετε, έτσι; Όχι, «Αριστοτέλειο», αλλά «Αγιοδημήτριο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης»! Πιο ταιριαστό, σωστά; Εξ άλλου τον Άη Δημήτρη τον «δρακοκτόνο» δεν έχει ως έμβλημα το πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης; Μήπως λανθάνω;

Όσο για αυτόν τον απίθανο Μήτκα, τρομάρα του, όλο αυτό το μπαλταφάν «εν κρυπτώ» που σκάρωσε, «στα μουλωχτά», που λένε, θα πρέπει πραγματικά να πάσχει κάποιος από σοβαρή εγκεφαλική βλάβη, για να μην αντιληφθεί ότι η όλη «ιστορία» αποτελεί ένα κλασσικό αλισβερίσι ανάμεσα στην πολιτική και τη θεοκρατική εν Ελλάδι εξουσία.

Είναι αληθές πως ουκ ολίγες φορές σάς έχω εκφράσει την απέχθεια μου για το Κράτος. Οποιανδήποτε μορφή κι αν έχει αυτό. Αλλά, μου είναι αδύνατον να μην αναφέρω πως ως εξουσιαζόμενος κι εγώ αντιλαμβάνομαι ότι διαβιώ σε μια κοινωνία που πλέον ρέπει εντονότατα, ιδιαιτέρως μετά τη λεγόμενη κρίση, προς το πνευματικό σκοτάδι και τη θεοκρατία. Μια κοινωνία που, σε μεγάλο βαθμό, καλοβλέπει (και πάλι) το παπαδαριό ως εν γένει «άξιο» θεσμό, ως «αποκούμπι» για τις δυσκολίες κι όχι (όπως θα ήταν αυτονόητο) ως βασικό συντελεστή της οικονομικής, πνευματικής, πολιτισμικής και ψυχικής του μιζέριας.

Ασφαλώς και δεν επιθυμώ κανένα κράτος. Πόσο εθελόδουλα, ωστόσο, είναι εκείνα τα κομμάτια της κοινωνίας (και δεν είναι λίγα) που ανέχονται (ή και επικροτούν!) έναν «πρόεδρο της Δημοκρατίας» (Πάκης) στα γόνατα, εμπρός σε αυτούς που εδώ και δεκαεπτά περίπου αιώνες συν-εξουσιάζουν αυτόν τον τόπο; Πόσα άραγε κράτη του λεγόμενου δυτικού κό- ... άνετα τόσο με την πράσινη όσο και με την μπλε πολιτική συμμορία, αλλά (κυρίως) με αυτή με τα μαύρα. Η «κυρία» Μενδώνη, άλλωστε, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, δηλώνει «θεούσα», ήτοι ανήκουσα στους φανατικά θρησκευόμενους. Τί μεγαλύτερο προσόν από αυτό, ώστε να διατελέσει για χρόνια γενική γραμματέας του υπουργείου πολιτισμού και πλέον υπουργός; Σωστά;

Ας μην κοροϊδευόμαστε. Κανένας εξουσιαστής, είτε φανερός είτε σκιώδης, δεν παραχωρεί ελευθερίες από μόνος του. Ούτε μια στάλα, ποτέ και πουθενά. Αναγκάζονται από την αγωνιζόμενη κοινωνία, που, κατά κανόνα, είναι ένα μικρό μέρος του κοινωνικού συνόλου, να τις παραχωρήσουν. Το γεγονός πως ακόμη στο ελλαδικό γίγνεσθαι υπάρχει κανονική συν-εξουσία του λεγόμενου κοσμικού κράτους με την εκκλησία φανερώνει πολλά και σίγουρα όχι ευχάριστα για όσους παραμένουν πεισματικά ελευθερόφρονες.

Η Φύση είναι πολύμορφη και πολύτροπη. Οι κάθε είδους μονοκαλλιέργειες, είτε γεωργικές είτε πνευματικές, την νοσούν αφόρητα. Όλες, μηδεμιάς εξαιρουμένης, οι μονοθεϊστικές θρησκείες αποτελούν οδοστρωτήρες της πολυμορφίας και της πολυτροπίας. Είναι αφύσικες και για αυτό, τόσο στη βάση, όσο και στις λεπτομέρειες, είναι ακραιφνώς αντιεπιστημονικές και παράλογες.

Άπασες οι σύγχρονες πολιτικές ιδεολογίες, αποτελούν όλες τους τερατώδη γεννήματα της λεγόμενης βιομηχανικής και μετα-βιομηχανικής εποχής, είναι δηλαδή στην ουσία τους προεκτάσεις, πολιτικές εκδοχές της μονοθεϊστικής θρησκευτικής αντίληψης. Και ιδιαιτέρως εκείνης της μο- ... θεός στον ουρανό. Κι όποιος διαφωνεί μαζί μας θα τον κάνουμε με τη χρήση πολύμορφης βίας να γονατίσει, να συντριβεί, να αφομοιωθεί μέχρι ολικής εξαφανίσεως της διαφορετικότητας αυτού. Τέλος!

Αν επιθυμείτε να αναγνώσετε κάποια από τα βασικά «επιχειρήματα» των ναζί, με τα οποία «δικαιολογούσαν» την εξόντωση εκατομμυρίων Εβραίων, μπορείτε να ανατρέξετε στον "μέγα" Βασίλειο και στον Ιωάννη «χρυσόστομο». Μιλάμε για κανονική αντιγραφή. Τί «άγιοι» άνθρωποι! Αλλά και για την εξόντωση άλλων λαών, είτε στην δεύτερη παγκόσμια ανθρωποσφαγή είτε παλιότερα μέσω άλλων «καθαγιασμένων» εργαλείων (αποικιοκρατία, «ιερά» εξέταση κ.ά), υπεύθυνη είναι η μισαλλοδοξία, ή άρνηση (με κάθε τρόπο) της διαφορετικότητας, σε σημείο αφανισμού του (όποιου) άλλου. Όσο για το Ισλάμ, μιας και δεν έχει βιώσει κάτι αντίστοιχο του Διαφωτισμού και της Αναγέννησης (οι οποίες βασίστηκαν εξ ολοκλήρου σε γνώσεις μιας ανθρωπότητας είτε πολυθεϊστικής είτε αγνωστικιστικής) μια ματιά στο τί γεννά ακόμη και στο σήμερα η αντίληψή του για τη διαφορετικότητα είναι αρκετή.

μας ευλόγησε να ζήσουμε μια τέτοια στιγμή, μια στιγμή όπου ο μεσαίωνας και τα συμπαρομαρτούντα αυτού δεν θα αποτελούν απλώς μια «δεξαμενή» θεματολογίας για ευφάνταστες τηλεοπτικές σειρές, πανάκριβες κινηματογραφικές παραγωγές και ηλεκτρονικές παιχνιδομηχανές εξ Ιαπωνίας. Όχι πια! Ο μεσαίωνας είναι εδώ, η θεοκρατία είναι εδώ, το σκοτάδι το απύθμενο δηλώνει παρόν! Αν δηλαδή μάς έλειψαν και ποτέ...

Τί και αν η τρωκτική αφεντιά μου το έμαθε με τόση καθυστέρηση; Τίποτα δεν μπορεί να μειώσει το εύρος της χαράς που δικαίως αποκόμισα, όταν διάβασα τα «χαρμόσυνα» νέα. Ναι, μπορεί κάτι «ανθυποκαθηγητίσκοι» (κυρίως των θετικών επιστημών) να μπλόκαραν τη διαδικασία (προτού λάβει χώρα) την πρώτη φορά, αλλά έχουσιν γνώση οι φύλακες! Δεν μασάει από κάτι τέτοια ο «κύριος» Μήτκας! Με τη δεύτερη τα κατάφερε, αναγόρευσε επίτιμο διδάκτορα του Α.Π.Θ τον Άνθιμο τον penguin, αυτόν το φάρο της οικουμένης, που «φέγγει» πίσσα σκοτάδι με κάθε του λόγο!

Τί να πρωτοθυμηθουμε; Είναι αλήθεια τόσα πολλά! Αλλά μιας και ο τίτλος που του δόθηκε είναι αυτός του επίτιμου πανεπιστημιακού διδάκτορα, ας ανακαλέσουμε στη μνήμη μας το εξής «σπουδαίο»: Ο «παναγιώτατος», πολλάκις αναφέρει στον δημόσιο λόγο του πως δεν υπάρχουν πλανήτες(!!!) στο ηλιακό σύστημα. Ε, τώρα, πιστεύετε ότι χρειάζεται κάτι παραπάνω για να αναγορευτεί κάποιος επίτιμος διδάκτορας; Δεν σας είναι αρκετό;

Ασφαλώς και δεν υπάρχουν πλανήτες! Η γη είναι επίπεδη! Όσοι διαβάζουν Δημόκριτο ή άλλα συναφή «αντιεπιστημονικά» αναγνώσματα «την έχουν βάψει» κανονικά! «Έτος Κυρίου» 2019, σού λέει ο άλλος, ήτοι «στην πυρά, στην πυρά, πώς τολμάς να ξεκαρδίζεσαι στα γέλια με ʼμας;» κι αν σας αρέσει, παρακαλώ. Άντε και πρύτανης ρε Άνθιμε! Αλλά την ταμπέλα μην ξεχάσεδεν έχει ως έμβλημα το πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης; Μήπως λανθάνω;

Όσο για αυτόν τον απίθανο Μήτκα, τρομάρα του, όλο αυτό το μπαλταφάν «εν κρυπτώ» που σκάρωσε, «στα μουλωχτά», που λένε, θα πρέπει πραγματικά να πάσχει κάποιος από σοβαρή εγκεφαλική βλάβη, για να μην αντιληφθεί ότι η όλη «ιστορία» αποτελεί ένα κλασσικό αλισβερίσι ανάμεσα στην πολιτική και τη θεοκρατική εν Ελλάδι εξουσία.

Είναι αληθές πως ουκ ολίγες φορές σάς έχω εκφράσει την απέχθεια μου για το Κράτος. Οποιανδήποτε μορφή κι αν έχει αυτό. Αλλά, μου είναι αδύνατον να μην αναφέρω πως ως εξουσιαζόμενος κι εγώ αντιλαμβάνομαι ότι διαβιώ σε μια κοινωνία που πλέον ρέπει εντονότατα, ιδιαιτέρως μετά τη λεγόμενη κρίση, προς το πνευματικό σκοτάδι και τη θεοκρατία. Μια κοινωνία που, σε μεγάλο βαθμό, καλοβλέπει (και πάλι) το παπαδαριό ως εν γένει «άξιο» θεσμό, ως «αποκούμπι» για τις δυσκολίες κι όχι (όπως θα ήταν αυτονόητο) ως βασικό συντελεστή της οικονομικής, πνευματικής, πολιτισμικής και ψυχικής του μιζέριας.

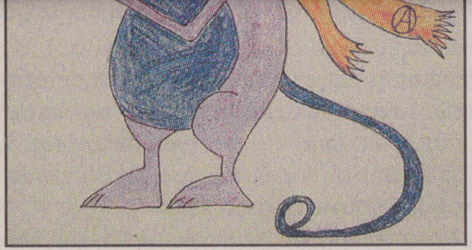
Ασφαλώς και δεν επιθυμώ κανένα κράτος. Πόσο εθελόδουλα, ωστόσο, είναι εκείνα τα κομμάτια της κοινωνίας (και δεν είναι λίγα) που ανέχονται (ή και επικροτούν!) έναν «πρόεδρο της Δημοκρατίας» (Πάκης) στα γόνατα, εμπρός σε αυτούς που εδώ και δεκαεπτά περίπου αιώνες συν-εξουσιάζουν αυτόν τον τόπο; Πόσα άραγε κράτη του λεγόμενου δυτικού κόσμου έχουν «επίσημη θρησκεία», σε πόσα οι κρατικοδίαιτοι ιερείς (της «επίσημης θρησκείας») είναι περισσότεροι από τους ιατρούς του δημοσίου; Σε πόσα από αυτά γίνεται κατήχηση υπέρ της «επίσημης θρησκείας» στα δημόσια σχολεία;

Ασφαλώς, στον ίδιο ασκό ανήκουν ουκ ολίγοι, με χαρακτηριστικότερο μάλλον παράδειγμα αυτό της υπουργάρας Μενδώνης που, ως γνωστόν, «παίζει μπάλα» τρόπο, δηλώνει «θεόσοφα», ήτοι ανήκουσα στους φανατικά θρησκευόμενους. Τί μεγαλύτερο προσόν από αυτό, ώστε να διατελέσει για χρόνια γενική γραμματέας του υπουργείου πολιτισμού και πλέον υπουργός; Σωστά;

Ας μην κοροϊδευόμαστε. Κανένας εξουσιαστής, είτε φανερός είτε σκιώδης, δεν παραχωρεί ελευθερίες από μόνος του. Ούτε μια στάλα, ποτέ και πουθενά. Αναγκάζονται από την αγωνιζόμενη κοινωνία, που, κατά κανόνα, είναι ένα μικρό μέρος του κοινωνικού συνόλου, να τις παραχωρήσουν. Το γεγονός πως ακόμη στο ελλαδικό γίγνεσθαι υπάρχει κανονική συν-εξουσία του λεγόμενου κοσμικού κράτους με την εκκλησία φανερώνει πολλά και σίγουρα όχι ευχάριστα για όσους παραμένουν πεισματικά ελευθερόφρονες.

Η Φύση είναι πολύμορφη και πολύτροπη. Οι κάθε είδους μονοκαλλιέργειες, είτε γεωργικές είτε πνευματικές, την νοσούν αφόρητα. Όλες, μηδεμιάς εξαιρουμένης, οι μονοθεϊστικές θρησκείες αποτελούν οδοστρωτήρες της πολυμορφίας και της πολυτροπίας. Είναι αφύσικες και για αυτό, τόσο στη βάση, όσο και στις λεπτομέρειες, είναι ακραιφνώς αντιεπιστημονικές και παράλογες.

Άπασες οι σύγχρονες πολιτικές ιδεολογίες, αποτελούν όλες τους τερατώδη γεννήματα της λεγόμενης βιομηχανικής και μετα-βιομηχανικής εποχής, είναι δηλαδή στην ουσία τους προεκτάσεις, πολιτικές εκδοχές της μονοθεϊστικής θρησκευτικής αντίληψης. Και ιδιαιτέρως εκείνης της μονοθεϊστικής θρησκευτικής αντίληψης με διεθνιστική κι επιθετική/προσηλυτιστική προσέγγιση (χριστιανισμός/ισλάμ). Με άλλα λόγια, υφίσταται ένα και μόνον «σωτηριολογικό σχέδιο» (φευ!), υπάρχει μόνον μία αλήθεια (η δική «μας»), της οποίας την διαχείριση κι εκπροσώπηση έχει αποκλειστικά η ηγεσία «μας», υπάρχει ένας βασιλιάς (ή πρωθυπουργός ή γενικός γραμματέας – το ίδιο κάνει) στη γη κι ένας

θεός στον ουρανό. Κι όποιος διαφωνεί μαζί μας θα τον κάνουμε με τη χρήση πολύμορφης βίας να γονατίσει, να συντριβεί, να αφομοιωθεί μέχρι ολικής εξαφανίσεως της διαφορετικότητας αυτού. Τέλος!

Αν επιθυμείτε να αναγνώσετε κάποια από τα βασικά «επιχειρήματα» των ναζί, με τα οποία «δικαιολογούσαν» την εξόντωση εκατομμυρίων Εβραίων, μπορείτε να ανατρέξετε στον «μέγα» Βασίλειο και στον Ιωάννη «χρυσόστομο». Μιλάμε για κανονική αντιγραφή. Τί «άγιοι» άνθρωποι! Αλλά και για την εξόντωση άλλων λαών, είτε στην δεύτερη παγκόσμια ανθρωποσφαγή είτε παλιότερα μέσω άλλων «καθαγιασμένων» εργαλείων (αποικιοκρατία, «ιερά» εξέταση κ.ά), υπεύθυνη είναι η μισαλλοδοξία, ή άρνηση (με κάθε τρόπο) της διαφορετικότητας, σε σημείο αφανισμού του (όποιου) άλλου. Όσο για το Ισλάμ, μιας και δεν έχει βιώσει κάτι αντίστοιχο του Διαφωτισμού και της Αναγέννησης (οι οποίες βασίστηκαν εξ ολοκλήρου σε γνώσεις μιας ανθρωπότητας είτε πολυθεϊστικής είτε αγνωστικιστικής) μια ματιά στο τί γεννά ακόμη και στο σήμερα η αντίληψή του για τη διαφορετικότητα είναι αρκετή.

Ό,τι δεν συνάδει με την ουσία της ανθρωπινότητάς μας, μάς μετατρέπει αργά, αλλά σταθερά σε κάτι άλλο, σε πλάσματα καταστροφικά κι αυτοκαταστροφικά ταυτοχρόνως. Δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογήσω επί πλέον για αυτό· τόσο τα ιστορικά δεδομένα, όσο και μια γρήγορή ματιά στις σύγχρονες κοινωνίες, αρκούν.

Πόντιξ ο Σισύφιος

Αναπηρία της Βούλας, είχε κάνει όλα τα προγραμματισμένα εμβόλια, σύμφωνα με την καρτέλα ασθενή; Τί και εάν η οικογένεια του μικρού είχε καταφύγει αρχικά για νοσηλεία στο Metropolitan, αλλά παραπέμφθηκε στο Παίδων;

γόνο στέλεχος με έκφραση της τοξίνης της διφθερίτιδας. Με απλά λόγια το παιδί **και όλα τα εμβόλια είχε κάνει και από διφθερίτιδα προσβλήθηκε.** Anyway, που λένε και οι αμερικάνοι...

Όπως εύστοχα σημειώνει ο Ν. Προγούλης, στο βιβλίο του «Ο κόσμος των πολυεθνικών “εκ των έσω„»: «*Είναι, σαν να μπαίνουν τα ζώα ενός τσοπάνη και να ρημάζουν ένα καλλιεργημένο χωράφι κι αυτός για να δείξει την ευ-*

(πρώτου λάβει χώρα) την πρώτη φορά, αλλά έχουσιν γνώση οι φύλακες! Δεν μασάει από κάτι τέτοια ο «κύριος» Μήτκας! Με τη δεύτερη τα κατάφερε, αναγόρευσε επίτιμο διδάκτορα του Α.Π.Θ τον Άνθιμο τον penguin, αυτόν το φάρο της οικουμένης, που «φέγγει» πίσσα σκοτάδι με κάθε του λόγο!

Τί να πρωτοθυμηθούμε; Είναι αλήθεια τόσα πολλά! Αλλά μιας και ο τίτλος που του δόθηκε είναι αυτός του επίτιμου πανεπιστημιακού διδάκτορα, ας ανακαλέσουμε στη μνήμη μας το εξής «σπουδαίο»: Ο «παναγιώτατος», πολλάκις αναφέρει στον δημόσιο λόγο του πως δεν υπάρχουν πλανήτες(!!!) στο ηλιακό σύστημα. Ε, τώρα, πιστεύετε ότι χρειάζεται κάτι παραπάνω για να αναγορευτεί κάποιος επίτιμος διδάκτορας; Δεν σας είναι αρκετό;

Ασφαλώς και δεν υπάρχουν πλανήτες! Η γη είναι επίπεδη! Όσοι διαβάζουν Δημόκριτο ή άλλα συναφή «αντιεπιστημονικά» αναγνώσματα «την έχουν βάψει» κανονικά! «Έτος Κυρίου» 2019, σού λέει ο άλλος, ήτοι «στην πυρά, στην πυρά, πώς τολμάς να ξεκαρδίζεσαι στα γέλια με 'μας;» κι αν σας αρέσει, παρακαλώ. Άντε και πρύτανης ρε Άνθιμε! Αλλά την ταμπέλα μην ξεχάσεαιτέρως μετά τη λεγόμενη κρίση, προς το πνευματικό σκοτάδι και τη θεοκρατία. Μια κοινωνία που, σε μεγάλο βαθμό, καλοβλέπει (και πάλι) το παπαδαριό ως εν γένει «άξιο» θεσμό, ως «αποκούμπι» για τις δυσκολίες κι όχι (όπως θα ήταν αυτονόητο) ως βασικό συντελεστή της οικονομικής, πνευματικής, πολιτισμικής και ψυχικής του μιζέριας.

Ασφαλώς και δεν επιθυμώ κανένα κράτος. Πόσο εθελόδουλα, ωστόσο, είναι εκείνα τα κομμάτια της κοινωνίας (και δεν είναι λίγα) που ανέχονται (ή και επικροτούν!) έναν «πρόεδρο της Δημοκρατίας» (Πάκης) στα γόνατα, εμπρός σε αυτούς που εδώ και δεκαεπτά περίπου αιώνες συν-εξουσιάζουν αυτόν τον τόπο; Πόσα άραγε κράτη του λεγόμενου δυτικού κόσμου έχουν «επίσημη θρησκεία», σε πόσα οι κρατικοδίαιτοι ιερείς (της «επίσημης θρησκείας») είναι περισσότεροι από τους ιατρούς του δημοσίου; Σε πόσα από αυτά γίνεται κατήχηση υπέρ της «επίσημης θρησκείας» στα δημόσια σχολεία;

Ασφαλώς, στον ίδιο ασκό ανήκουν ουκ ολίγοι, με χαρακτηριστικότερο μάλλον παράδειγμα αυτό της υπουργάρας Μενδώνης που, ως γνωστόν, «παίζει μπάλα» νουν πειθαρχικά ελευθερόφρονες.

Η Φύση είναι πολύμορφη και πολύτροπη. Οι κάθε είδους μονοκαλλιέργειες, είτε γεωργικές είτε πνευματικές, την νοσούν αφόρητα. Όλες, μηδεμιάς εξαιρουμένης, οι μονοθεϊστικές θρησκείες αποτελούν οδοστρωτήρες της πολυμορφίας και της πολυτροπίας. Είναι αφύσικες και για αυτό, τόσο στη βάση, όσο και στις λεπτομέρειες, είναι ακραιφνώς αντιεπιστημονικές και παράλογες.

Άπασες οι σύγχρονες πολιτικές ιδεολογίες, αποτελούν όλες τους τερατώδη γεννήματα της λεγόμενης βιομηχανικής και μετα-βιομηχανικής εποχής, είναι δηλαδή στην ουσία τους προεκτάσεις, πολιτικές εκδοχές της μονοθεϊστικής θρησκευτικής αντίληψης. Και ιδιαιτέρως εκείνης της μονοθεϊστικής θρησκευτικής αντίληψης με διεθνιστική κι επιθετική/προσηλυτιστική προσέγγιση (χριστιανισμός/ισλάμ). Με άλλα λόγια, υφίσταται ένα και μόνον «σωτηριολογικό σχέδιο» (φευ!), υπάρχει μόνον μία αλήθεια (η δική «μας»), της οποίας την διαχείριση κι εκπροσώπηση έχει αποκλειστικά η ηγεσία «μας», υπάρχει ένας βασιλιάς (ή πρωθυπουργός ή γενικός γραμματέας – το ίδιο κάνει) στη γη κι ένας να ανατρέξετε στον «μέγα» Βασίλειο και στον Ιωάννη «χρυσόστομο». Μιλάμε για κανονική αντιγραφή. Τί «άγιοι» άνθρωποι! Αλλά και για την εξόντωση άλλων λαών, είτε στην δεύτερη παγκόσμια ανθρωποσφαγή είτε παλιότερα μέσω άλλων «καθαγιασμένων» εργαλείων (αποικιοκρατία, «ιερά» εξέταση κ.ά), υπεύθυνη είναι η μισαλλοδοξία, ή άρνηση (με κάθε τρόπο) της διαφορετικότητας, σε σημείο αφανισμού του (όποιου) άλλου. Όσο για το Ισλάμ, μιας και δεν έχει βιώσει κάτι αντίστοιχο του Διαφωτισμού και της Αναγέννησης (οι οποίες βασίστηκαν εξ ολοκλήρου σε γνώσεις μιας ανθρωπότητας είτε πολυθεϊστικής είτε αγνωστικιστικής) μια ματιά στο τί γεννά ακόμη και στο σήμερα η αντίληψή του για τη διαφορετικότητα είναι αρκετή.

Ό,τι δεν συνάδει με την ουσία της ανθρωπινότητάς μας, μάς μετατρέπει αργά, αλλά σταθερά σε κάτι άλλο, σε πλάσματα καταστροφικά κι αυτοκαταστροφικά ταυτοχρόνως. Δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογήσω επί πλέον για αυτό· τόσο τα ιστορικά δεδομένα, όσο και μια γρήγορη ματιά στις σύγχρονες κοινωνίες, αρκούν.

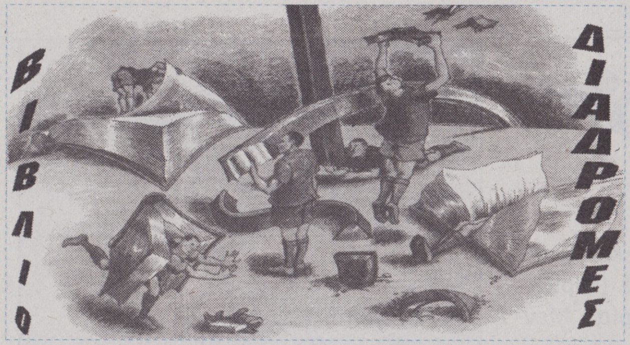
Πόντιξ ο Σισύφιος

Αναπηρία της Βούλας, είχε κάνει όλα τα προγραμματισμένα εμβόλια, σύμφωνα με την καρτέλα ασθενή; Τί και εάν η οικογένεια του μικρού είχε καταφύγει αρχικά για νοσηλεία στο Metropolitan, αλλά παραπέμφθηκε στο Παίδων; Όπως περιγράφει η Ντάνυ Βέργου στην efsyn: «*ο επιστήμονας έσπευσε να διαλαλήσει τον θάνατο του παιδιού, να κάνει δίκη προθέσεων και να σπείρει πανικό αφού το ιδιωτικό θεραπευτήριο είχε αρνηθεί τη νοσηλεία του μικρού... Αργότερα η ευθύνη για τον θάνατο του παιδιού μετατοπίστηκε στην αμέλεια των δημόσιων δομών όπου φιλοξενήθηκε ο μικρός μέχρι τα πέντε του χρόνια, πριν γίνει αναδοχή από μια οικογένεια*». Τελικά στις 5/12/19, ο Εθνικός Οργανισμός Δημόσιας Υγείας ενημερώθηκε από το Εργαστήριο Δημόσιας Υγείας του Ηνωμένου Βασιλείου (Public Health England), ότι η καλλιέργεια για τον μικροοργανισμό της **διφθερίτιδας** (Corynebacterium diphtheriae) σε βρογχικές εκκρίσεις ήταν **θετική.** Πρόκειται για τοξινογόνο στέλεχος με έκφραση της τοξίνης της διφθερίτιδας. Με απλά λόγια το παιδί **και όλα τα εμβόλια είχε κάνει και από διφθερίτιδα προσβλήθηκε.** Anyway, που λένε και οι αμερικάνοι...

Όπως είδαμε λοιπόν, κοινοί συμπαραστάτες και ομοτράπεζοι, για την επιτυχή λειτουργία της διαδικασίας, που αφορά την παροχή και διάδοση των φαρμάκων αποτελούν, σταθερά, πολιτικοί, σημαντική μερίδα ιατρών, καθηγητών Πανεπιστημίων, ερευνητών και φυσικά εκδοτών και δημοσιογράφων. Οι τελευταίοι πέραν από την επιλογή τού τί θα προβληθεί και δημοσιευθεί και τί θα αποκρυφθεί, έχουν μια **πολύ καλή πηγή εσόδων από τα ένθετα περί Εταιρικής Κοινωνικής Ευθύνης** που συναντάμε σε όλες σχεδόν τις εφημερίδες, όπου διαφημίζονται οι εταιρείες για το κοινωνικό τους αποτύπωμα προβάλλοντας επί το πλείστον, άσχετα με τη παραγωγική τους διαδικασία ζητήματα.

Όπως εύστοχα σημειώνει ο Ν. Προγούλης, στο βιβλίο του «Ο κόσμος των πολυεθνικών "εκ των έσω„»: «*Είναι, σαν να μπαίνουν τα ζώα ενός τσοπάνη και να ρημάζουν ένα καλλιεργημένο χωράφι κι αυτός για να δείξει την ευαισθησία του να ανάβει ένα κεράκι στην εκκλησία*». Πρόσφατα ο Ν. Χατζηνικολάου την έπεσε στον Γ. Αλαφούζο για τη διαφήμιση που έπαιρνε και παίρνει από τη Novartis ο όμιλός του. Τον πείραξε, ίσως, που στο ένθετο Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη 2019, η *Καθημερινή* αφιέρωσε, με το αζημίωτο φυσικά, την 8η και 9η σελίδα της, για το «Όραμα και Ευθύνη για τον Ασθενή» που προβάλει η φαρμακοβιομηχανία. Ζήτησε και αυτός το κατιτίς του. Άλλωστε, στο πηγάδι κατούρησε...; Πάντως οι πληροφορίες ότι η Novartis του απέστειλε μερικά σκευάσματα σύγχρονων ηρεμιστικών φαρμάκων δεν επιβεβαιώνονται μέχρι στιγμής από το ρεπορτάζ...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Σκέψεις, στάση ζωής και έργα της Σιμώνης Βέιλ

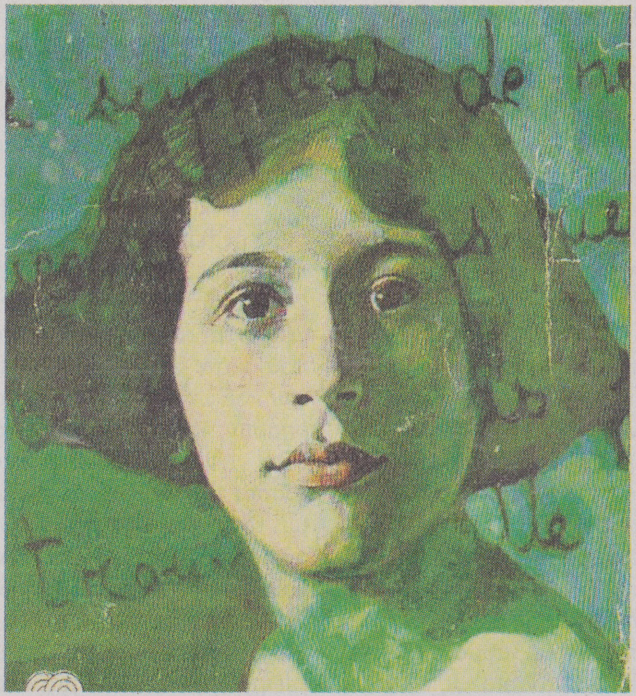
Η ΣΙΜΩΝΗ ΒΕΪΛ (Simone Weil) (1909-1943) θεωρείται μία από τις πιο ισχυρές διάνοιες του εικοστού αιώνα. Στα 34 χρόνια της ζωής της παραδίδει ένα τεράστιο γραπτό έργο, πρωτότυπο και ανατρεπτικό για την εποχή της. «Συχνά κάποιες σκέψεις της μοιάζουν με αστραπές και», γράφει ο Alain Supiot, «ακόμα κι αν μας ενοχλούν, ωστόσο, μας υποχρεώνουν να σκεφτούμε».

Πολύπλευρη με βαθιά καλλιέργεια και ευρυμάθεια, εκτιμά τον Πλάτωνα, τον Ρουσσώ, τον Μοντεσκιέ και απεχθάνεται τον Αριστοτέλη, τον «αιμοχαρή» Θεό της Βίβλου, την βιαιότητα της εξάπλωσης της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Προχωρεί σε μια συνολική αποκήρυξη της αποικιοκρατίας γκρεμίζοντας τον μύθο περί της οικουμενικής εκπολιτιστικής αποστολής των ευρωπαϊκών αποικιοκρατικών δυνάμεων ... τοποθετείται εναντίον τής βίας και κάθε είδους επιβολής και βάζει στον ίδιο παρονομαστή τους μπολσεβίκους με τους φασίστες, τον Στάλιν με τον Χίτλερ...

Προσωπικότητα με έμφυτη ανιδιοτελή καλοσύνη και ευγένεια· αδέξια, αλλά συγχρόνως με ισχυρό κριτικό πνεύμα και απίστευτη αυτοπεποίθηση, μπορεί να τα βάλει μόνη της εναντίον όλων... Στα γραπτά της επανειλημμένα εμβαθύνει στις ταραγμένες εποχές της ιστορίας χαρακτηρίζοντάς τες ως «θανάσιμο δηλητήριο», αιτία τρόμου, εξαθλίωσης και ξεριζώματος του λαού. (Ο Αλμπέρ Καμύ έχει επηρεαστεί, μετά το 1947, σε διάφορα έργα του (*Πανούκλα κ.ά.*), σχεδόν καθολικά από την Σ. Βέιλ).

Από νεαρή ηλικία γνωρίζει ελληνικά και σανσκριτικά. Μελετά την Μπαγκαβάτ Γκιτά και προσπαθεί να πλησιάσει την αρχαία ινδουιστική σοφία. Η αγωνιώδης πνευματική της αναζήτηση έχει απαρχές στους Πυθαγόρειους, τον Αναξίμανδρο, τον Πλάτωνα και γενικότερα στις αρχαίες θρησκείες και φιλοσοφίες ενώ στα τελευταία 7 χρόνια της ζωής της αγγίζει τον μυστικό χριστιανισμό.

Είναι μέλος ομάδας ερευνητών μαζί με τον αδελφό της, πολυβραβευμένο μαθηματικό, Αντρέ Βέιλ. Αναπά τη

κρύνοντάς την από την κεντρική σκηνή. Γαλλίδα, εβραία και χριστιανή, διανοούμενη, επιστήμονας, παιδαγωγός, φιλόσοφος και εργάτρια, αγρότισσα, συνδικαλίστρια, αναρχική, αναρχοχριστιανή και αγωνίστρια. Εργάζεται σε εργοστάσια της Renault κ.α. για να βρεθεί κοντά στους εργάτες και να βιώσει τις δυσκολίες τους μέσα από τις ίδιες συνθήκες ζωής. Επικοινωνεί και ταυτίζεται μαζί τους.

Μετά τον καθολικό αποκλεισμό της (1940) από τα σχολεία της χώρας εξ αιτίας των φυλετικών νόμων της κυβέρνησης του Vichy[1], εργάζεται, παρά την κλονισμένη της υγεία, σαν αγρότισσα στα χωράφια, μέχρι το 1942 (33 ετών) που μεταναστεύει με την οικογένειά της στις ΗΠΑ· εκεί, εκτός των άλλων, γνωρίζεται και συναναστρέφεται με τους «κοινωνικά απόκληρους» του Χάρλεμ. Το

της να γίνεται διάσημο στην ηπειρωτική Ευρώπη και σε όλο τον αγγλόφωνο κόσμο. Η σκέψη της συνεχίζει ακόμη και σήμερα να αποτελεί αντικείμενο εκτεταμένης μελέτης. Μια έρευνα καταγράφει ότι μεταξύ του 1995 και του 2012 δημοσιεύονται πάνω από 2.500 επιστημονικά έργα και μελέτες για την Βέιλ και το έργο της. Ο Αλμπέρ Καμύ την έχει χαρακτηρίσει ως «το μοναδικό μεγάλο πνεύμα της εποχής μας».

Κράτος - κόμματα - πολιτική

Η Σ.Β. επιτίθεται σε οποιαδήποτε ιδιοποίηση του κράτους καθώς και στις σφαγές που διαπράττονται στο όνομά του. Παλεύει για την απόρριψη και κατάργηση των πολιτικών κομμάτων ως θεσμούς και φορείς που καθώς ασκούν εξουσία περιορίζουν και δολοφονούν την αίσθηση της αλήθειας και της δικαιοσύνης ... Γράφει: «*αν ήταν να ανατεθεί η οργάνωση της δημόσιας ζωής στον διάβολο, ο ίδιος δεν θα μπορούσε να επινοήσει έναν πιο έξυπνο μηχανισμό (από αυτόν του κόμματος ή και της οργανωμένης θρησκείας)*»[2]. Βλέπει δύο μορφές οργάνωσης: αυτές που εργάζονται για πλουτισμό και συμφέροντα και αυτές που δρουν ανιδιοτελώς και βασίζονται σε ιδέες. Είναι πολύ πιο μπροστά από την εποχή της. Η πάλη της, στις αρχές του 1900, για κατάργηση των πολιτικών κομμάτων τα οποία όπως γράφει η ίδια «*σαν λέπρα αρρωσταίνουν τη σκέψη και τη λογική*», και η αποστροφή της στην πολιτική και τους πολιτικούς, φαίνεται να βρίσκει αναγνώριση περίπου 100 χρόνια μετά, μέσα από την δυσπιστία και κάποτε απέχθεια, των απλών ανθρώπων προς τα κόμματα και τους πολιτικούς.

Αποσπάσματα από το βιβλίο της *«Για την κατάργηση των κομμάτων»*

«Η Μεταρρύθμιση και ο ουμανισμός της Αναγέννησης, διπλό προϊόν αυτής της εξέγερσης, συνέβαλαν τα μέγιστα στη δημιουργία του πνεύματος του 1789 ύστερα από αι-

χρόνια της ζωής της παραδίδει ένα τεράστιο γραπτό έργο, πρωτότυπο και ανατρεπτικό για την εποχή της. «Συχνά κάποιες σκέψεις της μοιάζουν με αστραπές και», γράφει ο Alain Supiot, «ακόμα κι αν μας ενοχλούν, ωστόσο, μας υποχρεώνουν να σκεφτούμε».

Πολύπλευρη με βαθιά καλλιέργεια και ευρυμάθεια, εκτιμά τον Πλάτωνα, τον Ρουσσώ, τον Μοντεσκιέ και απεχθάνεται τον Αριστοτέλη, τον «αιμοχαρή» Θεό της Βίβλου, την βιαιότητα της εξάπλωσης της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Προχωρεί σε μια συνολική αποκήρυξη της αποικιοκρατίας γκρεμίζοντας τον μύθο περί της οικουμενικής εκπολιτιστικής αποστολής των ευρωπαϊκών αποικιοκρατικών δυνάμεων ... τοποθετείται εναντίον τής βίας και κάθε είδους επιβολής και βάζει στον ίδιο παρονομαστή τους μπολσεβίκους με τους φασίστες, τον Στάλιν με τον Χίτλερ...

Προσωπικότητα με έμφυτη ανιδιοτελή καλοσύνη και ευγένεια· αδέξια, αλλά συγχρόνως με ισχυρό κριτικό πνεύμα και απίστευτη αυτοπεποίθηση, μπορεί να τα βάλει μόνη της εναντίον όλων... Στα γραπτά της επανειλημμένα εμβαθύνει στις ταραγμένες εποχές της ιστορίας χαρακτηρίζοντάς τες ως «θανάσιμο δηλητήριο», αιτία τρόμου, εξαθλίωσης και ξεριζώματος του λαού. (Ο Αλμπέρ Καμύ έχει επηρεαστεί, μετά το 1947, σε διάφορα έργα του (*Πανούκλα κ.ά.*), σχεδόν καθολικά από την Σ. Βέιλ).

Από νεαρή ηλικία γνωρίζει ελληνικά και σανσκριτικά. Μελετά την Μπαγκαβάτ Γκιτά και προσπαθεί να πλησιάσει την αρχαία ινδουιστική σοφία. Η αγωνιώδης πνευματική της αναζήτηση έχει απαρχές στους Πυθαγόρειους, τον Αναξίμανδρο, τον Πλάτωνα και γενικότερα στις αρχαίες θρησκείες και φιλοσοφίες ενώ στα τελευταία 7 χρόνια της ζωής της αγγίζει τον μυστικό χριστιανισμό.

Είναι μέλος ομάδας ερευνητών μαζί με τον αδελφό της, πολυβραβευμένο μαθηματικό, Αντρέ Βέιλ. Αγαπά τη συμμετρία, τη γεωμετρία· θεωρεί ότι εκφράζουν την τάξη του σύμπαντος που την περιβάλλει. Ενημερώνεται για τις νέες εφευρέσεις της εποχής της και, καθώς είναι ιδιαίτερα διορατική, προειδοποιεί για τον Τεϋλορισμό και τις καταστροφές που θα επιφέρει η κακή χρήση τής διαρκώς εξελισσόμενης επιστήμης. Μάχεται δίπλα στους αναρχικούς στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο το 1936. Ασκεί κριτική στον μαρξισμό, τον καπιταλισμό και τον σοσιαλισμό. Αγωνίζεται για τον καθαρό ανιδιοτελή ουμανισμό, για την αποκατάσταση των ορθών σχέσεων και της αλληλεγγύης ανάμεσα στους ανθρώπους σε ολόκληρο τον κόσμο.

Η Σιμώνη Βέιλ, γεννήθηκε στο Παρίσι στις 3 Φεβρουαρίου 1909, από αγνωστικιστές γαλλοεβραίους γονείς. Έξι μηνών υπέστη σοβαρή σκωληκοειδίτιδα στην οποία οφείλει την κακή υγεία που τη συνοδεύει σε όλη τη ζωή της. Σπουδάζει στο λύκειο Henri IV και στην École Normale

κρύνοντάς την από την κεντρική σκηνή. Γαλλίδα, εβραία και χριστιανή, διανοούμενη, επιστήμονας, παιδαγωγός, φιλόσοφος και εργάτρια, αγρότισσα, συνδικαλίστρια, αναρχική, αναρχοχριστιανή και αγωνίστρια. Εργάζεται σε εργοστάσια της Renault κ.α. για να βρεθεί κοντά στους εργάτες και να βιώσει τις δυσκολίες τους μέσα από τις ίδιες συνθήκες ζωής. Επικοινωνεί και ταυτίζεται μαζί τους.

Μετά τον καθολικό αποκλεισμό της (1940) από τα σχολεία της χώρας εξ αιτίας των φυλετικών νόμων της κυβέρνησης του Vichy[1], εργάζεται, παρά την κλονισμένη της υγεία, σαν αγρότισσα στα χωράφια, μέχρι το 1942 (33 ετών) που μεταναστεύει με την οικογένειά της στις ΗΠΑ· εκεί, εκτός των άλλων, γνωρίζεται και συναναστρέφεται με τους «κοινωνικά απόκληρους» του Χάρλεμ. Το 1943, εποχή που ξεσπά η αντίσταση στη Γαλλία ενάντια στη Γερμανική κατοχή και την κυβέρνηση του Vichy, αποφασίζει να επιστρέψει στην Ευρώπη, συγκεκριμένα στην Αγγλία, όπου εντάσσεται στην οργάνωση «France libre» αναπτύσσοντας αντιστασιακή δράση μέχρι τον (μετά από λίγους μήνες) θάνατό της.

Η Σιμόν Βέιλ θα συμφωνούσε σε πολλά με τους αναρχικούς, παρ' ότι οι αναρχικοί δεν θα συμφωνούσαν σε όλα μαζί της... Τα γραπτά της βρίθουν οραματισμών και αντιφάσεων επειδή αναζητά γύρω και μέσα της διαρκώς τα διαφορά κομμάτια της αλήθειας... Όμως ένα πνεύμα ανεξάρτητο και θαρραλέο, δεν μπορεί παρά να εμπνέει σεβασμό και εκτίμηση σε όλους όσους αγαπούν να αναζητούν την ελευθερία της σκέψης.

Τα βιβλία της

και σήμερα να αποτελεί αντικείμενο εκτεταμένης μελέτης. Μια έρευνα καταγράφει ότι μεταξύ του 1995 και του 2012 δημοσιεύονται πάνω από 2.500 επιστημονικά έργα και μελέτες για την Βέιλ και το έργο της. Ο Αλμπέρ Καμύ την έχει χαρακτηρίσει ως «το μοναδικό μεγάλο πνεύμα της εποχής μας».

Κράτος - κόμματα - πολιτική

Η Σ.Β. επιτίθεται σε οποιαδήποτε ιδιοποίηση του κράτους καθώς και στις σφαγές που διαπράττονται στο όνομά του. Παλεύει για την απόρριψη και κατάργηση των πολιτικών κομμάτων ως θεσμούς και φορείς που καθώς ασκούν εξουσία περιορίζουν και δολοφονούν την αίσθηση της αλήθειας και της δικαιοσύνης ... Γράφει: «*αν ήταν να ανατεθεί η οργάνωση της δημόσιας ζωής στον διάβολο, ο ίδιος δεν θα μπορούσε να επινοήσει έναν πιο έξυπνο μηχανισμό (από αυτόν του κόμματος ή και της οργανωμένης θρησκείας)*»[2]. Βλέπει δύο μορφές οργάνωσης: αυτές που εργάζονται για πλουτισμό και συμφέροντα και αυτές που δρουν ανιδιοτελώς και βασίζονται σε ιδέες. Είναι πολύ πιο μπροστά από την εποχή της. Η πάλη της, στις αρχές του 1900, για κατάργηση των πολιτικών κομμάτων τα οποία όπως γράφει η ίδια «*σαν λέπρα αρρωσταίνουν τη σκέψη και τη λογική*», και η αποστροφή της στην πολιτική και τους πολιτικούς, φαίνεται να βρίσκει αναγνώριση περίπου 100 χρόνια μετά, μέσα από την δυσπιστία και κάποτε απέχθεια, των απλών ανθρώπων προς τα κόμματα και τους πολιτικούς.

Αποσπάσματα από το βιβλίο της «Για την κατάργηση των κομμάτων»

«Η Μεταρρύθμιση και ο ουμανισμός της Αναγέννησης, διπλό προϊόν αυτής της εξέγερσης, συνέβαλαν τα μέγιστα στη δημιουργία του πνεύματος του 1789 ύστερα από αιώνες ωρίμανσης. Από εδώ προήλθε ύστερα από ένα διάστημα η δημοκρατία μας, θεμελιωμένη στο παιχνίδι των ***κομμάτων****, καθένα από τα οποία είναι μια μικρή κοσμική Εκκλησία, οπλισμένη με την απειλή του αφορισμού. Η επίδραση των* ***κομμάτων*** *έχει μολύνει ολόκληρη τη διανοητική ζωή της εποχής μας»*

[...] Αληθεύει ότι τα κόμματα μιλούν για εκπαίδευση σε αυτούς που προσέρχονται, συμπαθούντες, νέους, καινούργιους οπαδούς. Αυτή η λέξη είναι ψέμα. Πρόκειται για προγύμναση έτσι ώστε να ετοιμάσουν τον πιο αυστηρό ***έλεγχο*** *που θα ασκήσει το κόμμα στη σκέψη των μελών του.*

[...] όποιος εισέρχεται σε ένα κόμμα υιοθετεί πειθήνια την πνευματική στάση που θα εκφράσει αργότερα λέγοντας: «Όντας μοναρχικός, όντας σοσιαλιστής, σκέφτομαι ότι...». Είναι τόσο αναπαυτικό! Γιατί αυτό δεν είναι σκέψη. Δεν υπάρχει τίποτα πιο αναπαυτικό από το να μη σκέφτεσαι.

[...] Φτάσαμε στο σημείο να μη σκεφτόμαστε σχεδόν

Προσωπικότητα με έμφυτη ανιδιοτελή καλοσύνη και ευγένεια· αδέξια, αλλά συγχρόνως με ισχυρό κριτικό πνεύμα και απίστευτη αυτοπεποίθηση, μπορεί να τα βάλει μόνη της εναντίον όλων... Στα γραπτά της επανειλημμένα εμβαθύνει στις ταραγμένες εποχές της ιστορίας χαρακτηρίζοντάς τες ως «θανάσιμο δηλητήριο», αιτία τρόμου, εξαθλίωσης και ξεριζώματος του λαού. (Ο Αλμπέρ Καμύ έχει επηρεαστεί, μετά το 1947, σε διάφορα έργα του (*Πανούκλα κ.ά.*), σχεδόν καθολικά από την Σ. Βέιλ).

Από νεαρή ηλικία γνωρίζει ελληνικά και σανσκριτικά. Μελετά την Μπαγκαβάτ Γκιτά και προσπαθεί να πλησιάσει την αρχαία ινδουιστική σοφία. Η αγωνιώδης πνευματική της αναζήτηση έχει απαρχές στους Πυθαγόρειους, τον Αναξίμανδρο, τον Πλάτωνα και γενικότερα στις αρχαίες θρησκείες και φιλοσοφίες ενώ στα τελευταία 7 χρόνια της ζωής της αγγίζει τον μυστικό χριστιανισμό.

Είναι μέλος ομάδας ερευνητών μαζί με τον αδελφό της, πολυβραβευμένο μαθηματικό, Αντρέ Βέιλ. Αγαπά τη συμμετρία, τη γεωμετρία· θεωρεί ότι εκφράζουν την τάξη του σύμπαντος που την περιβάλλει. Ενημερώνεται για τις νέες εφευρέσεις της εποχής της και, καθώς είναι ιδιαίτερα διορατική, προειδοποιεί για τον Τεϋλορισμό και τις καταστροφές που θα επιφέρει η κακή χρήση τής διαρκώς εξελισσόμενης επιστήμης. Μάχεται δίπλα στους αναρχικούς στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο το 1936. Ασκεί κριτική στον μαρξισμό, τον καπιταλισμό και τον σοσιαλισμό. Αγωνίζεται για τον καθαρό ανιδιοτελή ουμανισμό, για την αποκατάσταση των ορθών σχέσεων και της αλληλεγγύης ανάμεσα στους ανθρώπους σε ολόκληρο τον κόσμο.

Η Σιμώνη Βέιλ, γεννήθηκε στο Παρίσι στις 3 Φεβρουαρίου 1909, από αγνωστικιστές γαλλοεβραίους γονείς. Έξι μηνών υπέστη σοβαρή σκωληκοειδίτιδα στην οποία οφείλει την κακή υγεία που τη συνοδεύει σε όλη τη ζωή της. Σπουδάζει στο λύκειο Henri IV και στην École Normale Supérieure από όπου το 1931, αποφοιτά με άριστα έχοντας πτυχίο «Γενικής Φιλοσοφίας και Λογικής». Ονομάζεται «Κόκκινη Παρθένος» ή «Άρης» λόγω των ριζοσπαστικών απόψεών της και της ενεργού κοινωνικής της δράσης. Γράφει: «*κάθε ανθρώπινη ομάδα που ασκεί εξουσία δεν έχει σαν στόχο την ευτυχία των υπεξούσιων αλλά την αύξηση της ισχύος της. Αυτό είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου για κάθε εξουσία*». Διδάσκει ως καθηγήτρια σε διάφορα Λύκεια της Γαλλικής επαρχίας όπου οι «αρμόδιοι» την μεταθέτουν λόγω της «ακρότητας» των ιδεών της, απομα-

κρύνοντάς την από την κεντρική σκηνή. Γαλλίδα, εβραία και χριστιανή, διανοούμενη, επιστήμονας, παιδαγωγός, φιλόσοφος και εργάτρια, αγρότισσα, συνδικαλίστρια, αναρχική, αναρχοχριστιανή και αγωνίστρια. Εργάζεται σε εργοστάσια της Renault κ.α. για να βρεθεί κοντά στους εργάτες και να βιώσει τις δυσκολίες τους μέσα από τις ίδιες συνθήκες ζωής. Επικοινωνεί και ταυτίζεται μαζί τους.

Μετά τον καθολικό αποκλεισμό της (1940) από τα σχολεία της χώρας εξ αιτίας των φυλετικών νόμων της κυβέρνησης του Vichy[1], εργάζεται, παρά την κλονισμένη της υγεία, σαν αγρότισσα στα χωράφια, μέχρι το 1942 (33 ετών) που μεταναστεύει με την οικογένειά της στις ΗΠΑ· εκεί, εκτός των άλλων, γνωρίζεται και συναναστρέφεται με τους «κοινωνικά απόκληρους» του Χάρλεμ. Το 1943, εποχή που ξεσπά η αντίσταση στη Γαλλία ενάντια στη Γερμανική κατοχή και την κυβέρνηση του Vichy, αποφασίζει να επιστρέψει στην Ευρώπη, συγκεκριμένα στην Αγγλία, όπου εντάσσεται στην οργάνωση «France libre» αναπτύσσοντας αντιστασιακή δράση μέχρι τον (μετά από λίγους μήνες) θάνατό της.

Η Σιμόν Βέιλ θα συμφωνούσε σε πολλά με τους αναρχικούς, παρ' ότι οι αναρχικοί δεν θα συμφωνούσαν σε όλα μαζί της... Τα γραπτά της βρίθουν οραματισμών και αντιφάσεων επειδή αναζητά γύρω και μέσα της διαρκώς τα διαφορά κομμάτια της αλήθειας... Όμως ένα πνεύμα ανεξάρτητο και θαρραλέο, δεν μπορεί παρά να εμπνέει σεβασμό και εκτίμηση σε όλους όσους αγαπούν να αναζητούν την ελευθερία της σκέψης.

Τα βιβλία της

Τα περισσότερα από τα γραπτά της Σ. Βέιλ δεν έτυχαν αρκετής προσοχής κατά την διάρκεια της ζωής της. Κάποια από αυτά εκδόθηκαν μετά τον θάνατό της. Έτσι παρατηρούμε στις δεκαετίες πλέον του 1950 και του 1960 το έργο

1. Κυβέρνηση του Βισύ: η φιλογερμανική κυβέρνηση που σχηματίστηκε στη Γαλλία κατά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο μετά την εισβολή της Γερμανίας και τη συνθηκολόγησή της από τον Ιούλιο του 1940 μέχρι τον Αύγουστο του 1944. Αυτήν την τετραετία ο αντισημιτισμός φτάνει στο αποκορύφωμά του με αποτέλεσμα την εξόντωση 80.000 από τους περίπου 330.000 Εβραίους της χώρας κατά το διάστημα 1940-1944.

μηχανισμό (από αυτόν του κόμματος ή και της οργανωμένης θρησκείας)»[2]. Βλέπει δύο μορφές οργάνωσης: αυτές που εργάζονται για πλουτισμό και συμφέροντα και αυτές που δρουν ανιδιοτελώς και βασίζονται σε ιδέες. Είναι πολύ πιο μπροστά από την εποχή της. Η πάλη της, στις αρχές του 1900, για κατάργηση των πολιτικών κομμάτων τα οποία όπως γράφει η ίδια «*σαν λέπρα αρρωσταίνουν τη σκέψη και τη λογική*», και η αποστροφή της στην πολιτική και τους πολιτικούς, φαίνεται να βρίσκει αναγνώριση περίπου 100 χρόνια μετά, μέσα από την δυσπιστία και κάποτε απέχθεια, των απλών ανθρώπων προς τα κόμματα και τους πολιτικούς.

Αποσπάσματα από το βιβλίο της «Για την κατάργηση των κομμάτων»

«Η Μεταρρύθμιση και ο ουμανισμός της Αναγέννησης, διπλό προϊόν αυτής της εξέγερσης, συνέβαλαν τα μέγιστα στη δημιουργία του πνεύματος του 1789 ύστερα από αιώνες ωρίμανσης. Από εδώ προήλθε ύστερα από ένα διάστημα η δημοκρατία μας, θεμελιωμένη στο παιχνίδι των ***κομμάτων****, καθένα από τα οποία είναι μια μικρή κοσμική Εκκλησία, οπλισμένη με την απειλή του αφορισμού. Η επίδραση των* ***κομμάτων*** *έχει μολύνει ολόκληρη τη διανοητική ζωή της εποχής μας»*

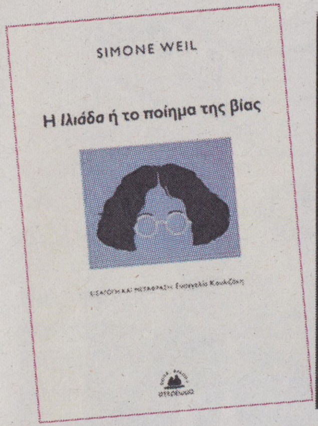
[...] Αληθεύει ότι τα κόμματα μιλούν για εκπαίδευση σε αυτούς που προσέρχονται, συμπαθούντες, νέους, καινούργιους οπαδούς. Αυτή η λέξη είναι ψέμα. Πρόκειται για προγύμναση έτσι ώστε να ετοιμάσουν τον πιο αυστηρό ***έλεγχο*** *που θα ασκήσει το κόμμα στη σκέψη των μελών του.*

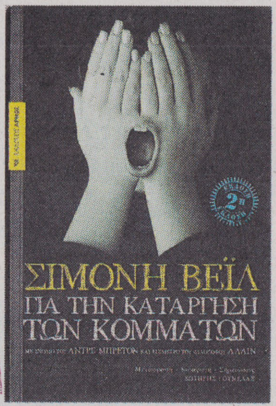
[...] όποιος εισέρχεται σε ένα κόμμα υιοθετεί πειθήνια την πνευματική στάση που θα εκφράσει αργότερα λέγοντας: «Όντας μοναρχικός, όντας σοσιαλιστής, σκέφτομαι ότι...». Είναι τόσο αναπαυτικό! Γιατί αυτό δεν είναι σκέψη. Δεν υπάρχει τίποτα πιο αναπαυτικό από το να μη σκέφτεσαι.

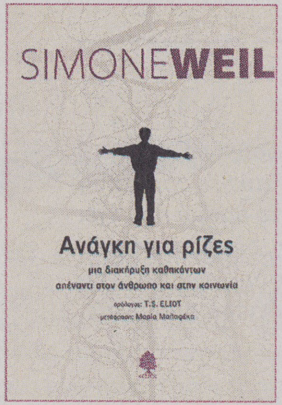
[...] Φτάσαμε στο σημείο να μη σκεφτόμαστε σχεδόν καθόλου, σε κανέναν τομέα, παρά να παίρνουμε θέση «υπέρ» ή «κατά» μιας γνώμης. Έπειτα αναζητούμε επιχειρήματα, ανάλογα με την περίπτωση, είτε υπέρ είτε κατά. Είναι ακριβώς σαν να μεταθέτουμε την προσχώρηση σε ένα κόμμα.

[...] Παντού σχεδόν -συχνά και για καθαρά τεχνικά προβλήματα- η διεργασία της υπεράσπισης, το να πάρουμε θέση υπέρ ή κατά, υποκατέστησε τη διεργασία της σκέ-

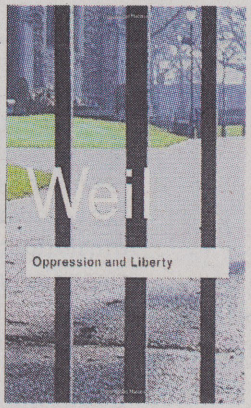
2. Simone Weil, *On the Abolition of All Political Parties - Για την Κατάργηση των Κομμάτων.*

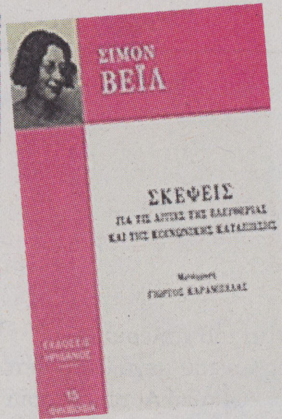

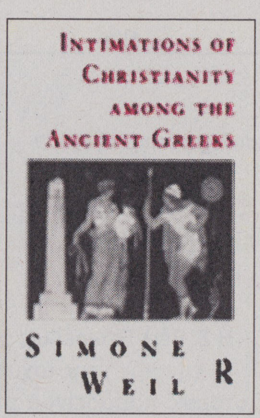

ψης. Είναι κάτι σαν λέπρα, που προέρχεται από τα πολιτικά περιβάλλοντα και που εξαπλώθηκε σε ολόκληρη τη χώρα, προσβάλλοντας τη σκέψη σχεδόν στο σύνολό της. Είναι αμφίβολο αν μπορούμε να θεραπεύσουμε αυτή τη λέπρα, που μας σκοτώνει, αν δεν κάνουμε την αρχή καταργώντας τα πολιτικά κόμματα.

[...] κάθε άτομο και κάθε υποκείμενο συνθλίβεται μέσα στους ιεραρχικούς τους μηχανισμούς ώστε να απαιτείται πάντα να μιλάει κάποιος άλλος εξ ονόματός αυτών, κάποιος που εκφράζει τη «γενική βούληση».

[...] Για να εκτιμήσουμε τα πολιτικά κόμματα σύμφωνα με το κριτήριο της αλήθειας, της δικαιοσύνης, του δημοσίου καλού, αρμόζει να αρχίσουμε να ξεχωρίζουμε τα ουσιαστικά τους γνωρίσματα. Μπορούμε να απαριθμήσουμε τρία:

- *Ένα πολιτικό κόμμα είναι μια μηχανή κατασκευής συλλογικού πάθους.*
- *Ένα πολιτικό κόμμα είναι ένας οργανισμός καμωμένος να ασκεί συλλογική πίεση στη σκέψη καθενός ανθρώπου που αποτελεί μέλος του.*
- *Πρώτος σκοπός, και σε τελική ανάλυση ο μοναδικός, κάθε πολιτικού κόμματος είναι να ενδυναμώνεται το ίδιο, και τούτο χωρίς κανένα όριο.*

[...] Καμιά ορισμένη ποσότητα εξουσίας δεν μπορεί ποτέ να θεωρηθεί πραγματικά ως επαρκής για το κόμμα, προπαντός από τη στιγμή που θα αποκτηθεί. Το κόμμα βρίσκεται όντως, ένεκα της απουσίας σκέψης, σε συνεχή κατάσταση ανικανότητας, που την αποδίδει πάντα στην ανεπάρκεια της εξουσίας που διαθέτει.

[...] η υλική ανάπτυξη του κόμματος καθίσταται μοναδικό κριτήριο, και σε σχέση μ' αυτό καθορίζονται το καλό και το κακό για κάθε πράγμα. Ακριβώς σαν το κόμμα να ήταν ένα ζώο στη βοσκή και ο κόσμος να είχε δημιουργηθεί για να το τρέφει.

Εργασία

Η Βέιλ ως ευαίσθητη ερμηνευτής της εποχής της, θεωρεί ότι ένα από τα σοβαρά προβλήματα των απλών ανθρώπων, είναι η εργασία. Γνωρίζει από πρώτο χέρι τις δύσκολες συνθήκες που βιώνει ο εργάτης στο εργοστάσιο. Διακρίνει τις πληγές που ανοίγει στην ψυχή η διαρκής μονότονη επανάληψη των κινήσεων, η υποχρεωτική ανωνυμία του, η εξαναγκαστική υπακοή στις εντολές και στον απόλυτο συγχρονισμό στην αλυσίδα παραγωγής, που τον σφίγγει ασφυκτικά, ...

Στο βιβλίο της «**Στοχασμοί για τις αιτίες της ελευθερίας και της κοινωνικής καταπίεσης**»[3] διακρίνει σαφώς την οικονομική εκμετάλλευση από την καταπίεση στην εργασία... θεωρεί την δεύτερη πιο σημαντική ως προς τις επιπτώσεις της. Επικρίνει τον Μαρξ στο ότι, από την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης και την καταπίεση, συγκρατεί μόνον την οικονομική πλευρά, την απόσπαση της υπεραξίας... Σύμφωνα με την Βέιλ, η κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας, η συλλογική διαχείρισή της και η ανάπτυξη των θεοποιημένων παραγωγικών δυνάμεων όχι μόνο δεν καταργούν την υποδούλωση του εργάτη στην επιχείρηση αλλά αντίθετα την επιτείνουν. Για να καταλήξει η ίδια σε μια ακόμα πιο ριζική αμφισβήτηση του Μαρξ και του μαρξισμού: «*Η λέξη επανάσταση είναι λέξη για την οποία σκοτώνουμε, για την οποία πεθαίνουμε, για την οποία στέλνουμε τις λαϊκές μάζες στον θάνατο, μα που δεν έχει κανένα περιεχόμενο*».

Εμβαθύνοντας ακόμα περισσότερο στην έννοια της επανάστασης και με την πεποίθηση ότι «ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα» γράφει: «[...] *Η επανάσταση δεν είναι ο θρίαμβος του ανορθολογικού, είναι ο θρίαμβος του ορθολογικού· δεν είναι καταστροφή, είναι μεθοδική δράση με την οποία οφείλουμε να προσπαθήσουμε να περιορίσουμε τις ζημιές· δεν είναι απελευθέρωση των ενστίκτων*

το [...] η τελειότερη μορφή της αρετής της υπακοής. [...] Τα Μυστήρια, θρησκεία ολόκληρης της προ ρωμαϊκής αρχαιότητας, στηρίζονταν εξ ολοκλήρου πάνω στις συμβολικές εκφράσεις της σωτηρίας της ψυχής, τις οποίες πήραν από τη γεωργία. Ο ίδιος συμβολισμός υπάρχει στις παραβολές του Ευαγγελίου. [...] Ο Προμηθέας είναι ακριβώς η διαχρονική προβολή του Χριστού, ένας εσταυρωμένος και λυτρωτής Θεός που ήρθε να ρίξει μια φωτιά πάνω στη γη».

Λάτρης της αρχαιοελληνικής γραμματείας

«Είναι λυπηρό που τα ελληνικά θεωρούνται ως ένα μάθημα λογιότητας για ειδικούς. Αν σταματούσαμε να εξαρτάμε τη μελέτη των ελληνικών από εκείνη των λατινικών, και αν η μόνη μας επιδίωξη ήταν να καταστήσουμε το παιδί ικανό να διαβάσει εύκολα και με ευχαρίστηση ένα απλό ελληνικό κείμενο με μια μετάφραση δίπλα, θα μπορούσαμε να διαδώσουμε ευρύτατα, μια μικρή γνώση των ελληνικών, ακόμα και πέρα από τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Κάθε παιδί λίγο προικισμένο θα μπορούσε να έρθει σε άμεση επαφή με τον πολιτισμό από τον οποίο αντλήσαμε ακόμα και τις έννοιες της ομορφιάς, της αλήθειας και της δικαιοσύνης»

«Ο κύκλος, κατά τους Έλληνες, ήταν η εικόνα του Θεού. [...] Το ορθογώνιο τρίγωνο είναι η δεξαμενή όλων των αναλογικών μέσων όρων. [...] Η γεωμετρία [...] είναι σαν τα κρυπτογραφημένα γράμματα. [...] Το μέλημα του συμβόλου εξαφανίστηκε εντελώς από τη σημερινή επιστήμη».

Και συνεχίζει με κάποια υπερβολή μέσα στον ενθουσιασμό της ...

«Όσο για τις πρακτικές εφαρμογές, αν η ελληνική επιστήμη δεν παρήγαγε πολλές, αυτό δεν οφείλεται στο ότι δεν ήταν ικανή να το πράξει, αλλά στο ότι οι Έλληνες επιστήμονες δεν το ήθελαν. Αυτοί οι άνθρωποι, φαινομενικά πολύ καθυστερημένοι σε σχέση μ' εμάς, όπως αρμόζει σε

ψης. Είναι κάτι σαν λέπρα, που προέρχεται από τα πολιτικά περιβάλλοντα και που εξαπλώθηκε σε ολόκληρη τη χώρα, προσβάλλοντας τη σκέψη σχεδόν στο σύνολό της. Είναι αμφίβολο αν μπορούμε να θεραπεύσουμε αυτή τη λέπρα, που μας σκοτώνει, αν δεν κάνουμε την αρχή καταργώντας τα πολιτικά κόμματα.

[...] κάθε άτομο και κάθε υποκείμενο συνθλίβεται μέσα στους ιεραρχικούς τους μηχανισμούς ώστε να απαιτείται πάντα να μιλάει κάποιος άλλος εξ ονόματός αυτών, κάποιος που εκφράζει τη «γενική βούληση».

[...] Για να εκτιμήσουμε τα πολιτικά κόμματα σύμφωνα με το κριτήριο της αλήθειας, της δικαιοσύνης, του δημοσίου καλού, αρμόζει να αρχίσουμε να ξεχωρίζουμε τα ουσιαστικά τους γνωρίσματα. Μπορούμε να απαριθμήσουμε τρία:

- *Ένα πολιτικό κόμμα είναι μια μηχανή κατασκευής συλλογικού πάθους.*
- *Ένα πολιτικό κόμμα είναι ένας οργανισμός καμωμένος να ασκεί συλλογική πίεση στη σκέψη καθενός ανθρώπου που αποτελεί μέλος του.*
- *Πρώτος σκοπός, και σε τελική ανάλυση ο μοναδικός, κάθε πολιτικού κόμματος είναι να ενδυναμώνεται το ίδιο, και τούτο χωρίς κανένα όριο.*

[...] Καμιά ορισμένη ποσότητα εξουσίας δεν μπορεί ποτέ να θεωρηθεί πραγματικά ως επαρκής για το κόμμα, προπαντός από τη στιγμή που θα αποκτηθεί. Το κόμμα βρίσκεται όντως, ένεκα της απουσίας σκέψης, σε συνεχή κατάσταση ανικανότητας, που την αποδίδει πάντα στην ανεπάρκεια της εξουσίας που διαθέτει.

[...] η υλική ανάπτυξη του κόμματος καθίσταται μοναδικό κριτήριο, και σε σχέση μ' αυτό καθορίζονται το καλό και το κακό για κάθε πράγμα. Ακριβώς σαν το κόμμα να ήταν ένα ζώο στη βοσκή και ο κόσμος να είχε δημιουργηθεί για να το τρέφει.

Το τριπλό αυτό χαρακτηριστικό δείχνει ότι κάθε κόμμα είναι ολοκληρωτικό από φύση και πρόθεση. [...]

[...] Η τεχνητή συγκρότηση σε κόμματα έχει συμπέσει τόσο λίγο με πραγματικές συγγενικές απόψεις, που ένας βουλευτής μπορεί να διαφωνεί σε όλες τις συγκεκριμένες στάσεις με ένα συνάδελφο του ίδιου κόμματος και να συμφωνεί με βουλευτή άλλου κόμματος. [...] Πόσες φορές στη Γερμανία, στα 1932, ένας κομμουνιστής και ένας ναζιστής, κουβεντιάζοντας στο δρόμο, έπαθαν σκοτοδίνη όταν διαπίστωσαν ότι συμφωνούν σε όλα!

[...] Η συλλογική πίεση ασκείται στο μεγάλο κοινό μέσω της προπαγάνδας. Ο ομολογημένος στόχος της προπαγάνδας είναι να πείσει και όχι να φωτίσει. Ο Χίτλερ είδε πολύ καλά ότι η προπαγάνδα είναι πάντα μια απόπειρα υποδούλωσης των πνευμάτων. Όλα τα κόμματα ασκούν προπαγάνδα. Εκείνο που δεν θα ασκούσε, θα εξαφανιζόταν λόγω του γεγονότος ότι την ασκούν τα υπόλοιπα.

Εργασία

Η Βέιλ ως ευαίσθητη ερμηνεύτρια της εποχής της, θεωρεί ότι ένα από τα σοβαρά προβλήματα των απλών ανθρώπων, είναι η εργασία. Γνωρίζει από πρώτο χέρι τις δύσκολες συνθήκες που βιώνει ο εργάτης στο εργοστάσιο. Διακρίνει τις πληγές που ανοίγει στην ψυχή η διαρκής μονότονη επανάληψη των κινήσεων, η υποχρεωτική ανωνυμία του, η εξαναγκαστική υπακοή στις εντολές και στον απόλυτο συγχρονισμό στην αλυσίδα παραγωγής, που τον σφίγγει ασφυκτικά, ...

Στο βιβλίο της «**Στοχασμοί για τις αιτίες της ελευθερίας και της κοινωνικής καταπίεσης**»[3] διακρίνει σαφώς την οικονομική εκμετάλλευση από την καταπίεση στην εργασία... θεωρεί την δεύτερη πιο σημαντική ως προς τις επιπτώσεις της. Επικρίνει τον Μαρξ στο ότι, από την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης και την καταπίεση, συγκρατεί μόνον την οικονομική πλευρά, την απόσπαση της υπεραξίας... Σύμφωνα με την Βέιλ, η κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας, η συλλογική διαχείρισή της και η ανάπτυξη των θεοποιημένων παραγωγικών δυνάμεων όχι μόνο δεν καταργούν την υποδούλωση του εργάτη στην επιχείρηση αλλά αντίθετα την επιτείνουν. Για να καταλήξει η ίδια σε μια ακόμα πιο ριζική αμφισβήτηση του Μαρξ και του μαρξισμού: «*Η λέξη επανάσταση είναι λέξη για την οποία σκοτώνουμε, για την οποία πεθαίνουμε, για την οποία στέλνουμε τις λαϊκές μάζες στον θάνατο, μα που δεν έχει κανένα περιεχόμενο*».

Εμβαθύνοντας ακόμα περισσότερο στην έννοια της επανάστασης και με την πεποίθηση ότι «ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα» γράφει: «[...] *Η επανάσταση δεν είναι ο θρίαμβος του ανορθολογικού, είναι ο θρίαμβος του ορθολογικού· δεν είναι καταστροφή, είναι μεθοδική δράση με την οποία οφείλουμε να προσπαθήσουμε να περιορίσουμε τις ζημιές· δεν είναι απελευθέρωση των ενστίκτων και ιδιαίτερα εκείνων που θεωρούνται παθολογικά, είναι ανώτερη ηθικότητα*» [...] «*Δεν μπορούμε να είμαστε επαναστάτες αν δεν αγαπάμε τη ζωή*».

Όσον αφορά τα αποτελέσματα της καταπίεσης στα παιδιά που σύρονται βίαια στην καταναγκαστική εργασία διακόπτοντας το σχολείο η Σ. Βέιλ σημειώνει τα εξής:

[...] «*Πρέπει κατ' αρχάς να μπει τέλος στον κλονισμό που υφίσταται ο πιτσιρικάς που στα δώδεκα ή δεκατρία του χρόνια βγαίνει από το σχολείο και μπαίνει στο εργοστάσιο. [...] Από τη μια μέρα στην άλλη καταντά ένα συμπλήρωμα μηχανής, κάτι λιγότερο από ένα αντικείμενο, και κανείς δεν νοιάζεται καθόλου αν υπακούει κάτω απ' την παρόρμηση των πιο ταπεινών κινήτρων, αρκεί να υπακούει. Οι περισσότεροι εργάτες σχημάτισαν, τουλάχιστον εκείνη τη στιγμή της ζωής τους, την οδυνηρή αίσθηση ότι δεν υπάρχουν πλέον ... [...] Αυτός ο πρώτος κλονισμός*

το [...] η τελειότερη μορφή της αρετής της υπακοής. [...] Τα Μυστήρια, θρησκεία ολόκληρης της προ ρωμαϊκής αρχαιότητας, στηρίζονταν εξ ολοκλήρου πάνω στις συμβολικές εκφράσεις της σωτηρίας της ψυχής, τις οποίες πήραν από τη γεωργία. Ο ίδιος συμβολισμός υπάρχει στις παραβολές του Ευαγγελίου. [...] Ο Προμηθέας είναι ακριβώς η διαχρονική προβολή του Χριστού, ένας εσταυρωμένος και λυτρωτής Θεός που ήρθε να ρίξει μια φωτιά πάνω στη γη».

Λάτρης της αρχαιοελληνικής γραμματείας

«Είναι λυπηρό που τα ελληνικά θεωρούνται ως ένα μάθημα λογιότητας για ειδικούς. Αν σταματούσαμε να εξαρτάμε τη μελέτη των ελληνικών από εκείνη των λατινικών, και αν η μόνη μας επιδίωξη ήταν να καταστήσουμε το παιδί ικανό να διαβάσει εύκολα και με ευχαρίστηση ένα απλό ελληνικό κείμενο με μια μετάφραση δίπλα, θα μπορούσαμε να διαδώσουμε ευρύτατα, μια μικρή γνώση των ελληνικών, ακόμα και πέρα από τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Κάθε παιδί λίγο προικισμένο θα μπορούσε να έρθει σε άμεση επαφή με τον πολιτισμό από τον οποίο αντλήσαμε ακόμα και τις έννοιες της ομορφιάς, της αλήθειας και της δικαιοσύνης»

«Ο κύκλος, κατά τους Έλληνες, ήταν η εικόνα του Θεού. [...] Το ορθογώνιο τρίγωνο είναι η δεξαμενή όλων των αναλογικών μέσων όρων. [...] Η γεωμετρία [...] είναι σαν τα κρυπτογραφημένα γράμματα. [...] Το μέλημα του συμβόλου εξαφανίστηκε εντελώς από τη σημερινή επιστήμη».

Και συνεχίζει με κάποια υπερβολή μέσα στον ενθουσιασμό της ...

«Όσο για τις πρακτικές εφαρμογές, αν η ελληνική επιστήμη δεν παρήγαγε πολλές, αυτό δεν οφείλεται στο ότι δεν ήταν ικανή να το πράξει, αλλά στο ότι οι Έλληνες επιστήμονες δεν το ήθελαν. Αυτοί οι άνθρωποι, φαινομενικά πολύ καθυστερημένοι σε σχέση μ' εμάς, όπως αρμόζει σε ανθρώπους που έζησαν πριν από είκοσι πέντε αιώνες, φοβόνταν τις συνέπειες τεχνικών επινοήσεων που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν από τους τυράννους και από τους κατακτητές.[4]

Σοβιετική Ρωσία

«Ο μύθος της σοβιετικής Ρωσίας είναι ανατρεπτικός στον βαθμό που μπορεί να δώσει στον κομμουνιστή χειρώνακτα που απέλυσε ο αρχιεργάτης την αίσθηση ότι, παρ' όλα αυτά, πίσω από αυτόν, υπάρχει ο Κόκκινος Στρατός και το Μαγκνιτογκόρσκ, επιτρέποντάς του έτσι να διατηρήσει την υπερηφάνειά του. Ο μύθος της ιστορικά αναπόφευκτης επανάστασης διαδραματίζει τον ίδιο ρόλο, αν και με πιο αφηρημένο τρόπο: όταν είσαι εξαθλιωμένος και μόνος, δεν είναι λίγο να έχεις την Ιστορία στο πλευρό σου».

λογικού πάθους.

- *Ένα πολιτικό κόμμα είναι ένας οργανισμός καμωμένος να ασκεί συλλογική πίεση στη σκέψη καθενός ανθρώπου που αποτελεί μέλος του.*
- *Πρώτος σκοπός, και σε τελική ανάλυση ο μοναδικός, κάθε πολιτικού κόμματος είναι να ενδυναμώνεται το ίδιο, και τούτο χωρίς κανένα όριο.*

[...] Καμιά ορισμένη ποσότητα εξουσίας δεν μπορεί ποτέ να θεωρηθεί πραγματικά ως επαρκής για το κόμμα, προπαντός από τη στιγμή που θα αποκτηθεί. Το κόμμα βρίσκεται όντως, ένεκα της απουσίας σκέψης, σε συνεχή κατάσταση ανικανότητας, που την αποδίδει πάντα στην ανεπάρκεια της εξουσίας που διαθέτει.

[...] η υλική ανάπτυξη του κόμματος καθίσταται μοναδικό κριτήριο, και σε σχέση μ' αυτό καθορίζονται το καλό και το κακό για κάθε πράγμα. Ακριβώς σαν το κόμμα να ήταν ένα ζώο στη βοσκή και ο κόσμος να είχε δημιουργηθεί για να το τρέφει.

Το τριπλό αυτό χαρακτηριστικό δείχνει ότι κάθε κόμμα είναι ολοκληρωτικό από φύση και πρόθεση. [...]

[...] Η τεχνητή συγκρότηση σε κόμματα έχει συμπέσει τόσο λίγο με πραγματικές συγγενικές απόψεις, που ένας βουλευτής μπορεί να διαφωνεί σε όλες τις συγκεκριμένες στάσεις με ένα συνάδελφο του ίδιου κόμματος και να συμφωνεί με βουλευτή άλλου κόμματος. [...] Πόσες φορές στη Γερμανία, στα 1932, ένας κομμουνιστής και ένας ναζιστής, κουβεντιάζοντας στο δρόμο, έπαθαν σκοτοδίνη όταν διαπίστωσαν ότι συμφωνούν σε όλα!

[...] Η συλλογική πίεση ασκείται στο μεγάλο κοινό μέσω της προπαγάνδας. Ο ομολογημένος στόχος της προπαγάνδας είναι να πείσει και όχι να φωτίσει. Ο Χίτλερ είδε πολύ καλά ότι η προπαγάνδα είναι πάντα μια απόπειρα υποδούλωσης των πνευμάτων. Όλα τα κόμματα ασκούν προπαγάνδα. Εκείνο που δεν θα ασκούσε, θα εξαφανιζόταν λόγω του γεγονότος ότι την ασκούν τα υπόλοιπα.

[...] Τα κόμματα είναι οργανισμοί σχηματισμένοι δημόσια και επίσημα κατά τρόπο που να σκοτώνουν μέσα στην ψυχή την έννοια του αγαθού, της αλήθειας και της δικαιοσύνης.

[...] στις μέρες μας η προσπάθεια για δικαιοσύνη και αλήθεια εκλαμβάνεται ως ανταποκρινόμενη σε μια «προσωπική άποψη».

[...] Υπάρχει μια απάντηση: Η αλήθεια είναι οι σκέψεις που αναφύονται στο πνεύμα ενός σκεπτόμενου δημιουργήματος, δοσμένου μοναδικά, ολοκληρωτικά, αποκλειστικά στον πόθο της αλήθειας. [...]

συγκρατεί μόνον την οικονομική πλευρά, την απόσπαση της υπεραξίας... Σύμφωνα με την Βέιλ, η κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας, η συλλογική διαχείρισή της και η ανάπτυξη των θεοποιημένων παραγωγικών δυνάμεων όχι μόνο δεν καταργούν την υποδούλωση του εργάτη στην επιχείρηση αλλά αντίθετα την επιτείνουν. Για να καταλήξει η ίδια σε μια ακόμα πιο ριζική αμφισβήτηση του Μαρξ και του μαρξισμού: «*Η λέξη επανάσταση είναι λέξη για την οποία σκοτώνουμε, για την οποία πεθαίνουμε, για την οποία στέλνουμε τις λαϊκές μάζες στον θάνατο, μα που δεν έχει κανένα περιεχόμενο*».

Εμβαθύνοντας ακόμα περισσότερο στην έννοια της επανάστασης και με την πεποίθηση ότι «ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα» γράφει: «[...] *Η επανάσταση δεν είναι ο θρίαμβος του ανορθολογικού, είναι ο θρίαμβος του ορθολογικού· δεν είναι καταστροφή, είναι μεθοδική δράση με την οποία οφείλουμε να προσπαθήσουμε να περιορίσουμε τις ζημιές· δεν είναι απελευθέρωση των ενστίκτων και ιδιαίτερα εκείνων που θεωρούνται παθολογικά, είναι ανώτερη ηθικότητα*» *[...] «Δεν μπορούμε να είμαστε επαναστάτες αν δεν αγαπάμε τη ζωή».*

Όσον αφορά τα αποτελέσματα της καταπίεσης στα παιδιά που σύρονται βίαια στην καταναγκαστική εργασία διακόπτοντας το σχολείο η Σ. Βέιλ σημειώνει τα εξής:

[...] «*Πρέπει κατ᾽ αρχάς να μπει τέλος στον κλονισμό που υφίσταται ο πιτσιρικάς που στα δώδεκα ή δεκατρία του χρόνια βγαίνει από το σχολείο και μπαίνει στο εργοστάσιο. [...] Από τη μια μέρα στην άλλη καταντά ένα συμπλήρωμα μηχανής, κάτι λιγότερο από ένα αντικείμενο, και κανείς δεν νοιάζεται καθόλου αν υπακούει κάτω απ' την παρόρμηση των πιο ταπεινών κινήτρων, αρκεί να υπακούει. Οι περισσότεροι εργάτες σχημάτισαν, τουλάχιστον εκείνη τη στιγμή της ζωής τους, την οδυνηρή αίσθηση ότι δεν υπάρχουν πλέον ... [...] Αυτός ο πρώτος κλονισμός, που υφίστανται τόσο νωρίς, αφήνει συχνά ανεξίτηλα σημάδια. Μπορεί να καταστήσει οριστικά ανέφικτη την αγάπη για την εργασία» [...]*

Αυτή ακριβώς η αγάπη για εργασία εμπνέει την Βέιλ:

«Είναι εύκολο να καθορίσουμε τη θέση που πρέπει να κατέχει η χειρωνακτική εργασία σε μια σωστά διαρθρωμένη κοινωνική ζωή. Πρέπει να είναι το πνευματικό της κέντρο. [...] Η χειρωνακτική εργασία [...] είναι, μετά το θάνατο να διαδώσουμε ευρύτατα, μια μικρή γνώση των ελληνικών, ακόμα και πέρα από τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Κάθε παιδί λίγο προικισμένο θα μπορούσε να έρθει σε άμεση επαφή με τον πολιτισμό από τον οποίο αντλήσαμε ακόμα και τις έννοιες της ομορφιάς, της αλήθειας και της δικαιοσύνης»

«Ο κύκλος, κατά τους Έλληνες, ήταν η εικόνα του Θεού. [...] Το ορθογώνιο τρίγωνο είναι η δεξαμενή όλων των αναλογικών μέσων όρων. [...] Η γεωμετρία [...] είναι σαν τα κρυπτογραφημένα γράμματα. [...] Το μέλημα του συμβόλου εξαφανίστηκε εντελώς από τη σημερινή επιστήμη».

Και συνεχίζει με κάποια υπερβολή μέσα στον ενθουσιασμό της ...

«Όσο για τις πρακτικές εφαρμογές, αν η ελληνική επιστήμη δεν παρήγαγε πολλές, αυτό δεν οφείλεται στο ότι δεν ήταν ικανή να το πράξει, αλλά στο ότι οι Έλληνες επιστήμονες δεν το ήθελαν. Αυτοί οι άνθρωποι, φαινομενικά πολύ καθυστερημένοι σε σχέση μ' εμάς, όπως αρμόζει σε ανθρώπους που έζησαν πριν από είκοσι πέντε αιώνες, φοβόνταν τις συνέπειες τεχνικών επινοήσεων που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν από τους τυράννους και από τους κατακτητές. [4]

Σοβιετική Ρωσία

«Ο μύθος της σοβιετικής Ρωσίας είναι ανατρεπτικός στον βαθμό που μπορεί να δώσει στον κομμουνιστή χειρώνακτα που απέλυσε ο αρχιεργάτης την αίσθηση ότι, παρ' όλα αυτά, πίσω από αυτόν, υπάρχει ο Κόκκινος Στρατός και το Μαγκνιτογκόρσκ, επιτρέποντάς του έτσι να διατηρήσει την υπερηφάνειά του. Ο μύθος της ιστορικά αναπόφευκτης επανάστασης διαδραματίζει τον ίδιο ρόλο, αν και με πιο αφηρημένο τρόπο: όταν είσαι εξαθλιωμένος και μόνος, δεν είναι λίγο να έχεις την Ιστορία στο πλευρό σου».

συνέχεια στη σελ. 10

3. Simone Weil, «*Στοχασμοί για τις αιτίες της ελευθερίας και της κοινωνικής καταπίεσης*», εκδόσεις Ηριδανός, Αθήνα 2017.

4. Σιμόν Βέιλ, «*Ανάγκη για ρίζες*»: Μια διακήρυξη καθηκόντων απέναντι στον άνθρωπο και στην κοινωνία της Σιμόν Βέιλ σε μετάφραση Μαρίας Μαλαφέκα το οποίο κυκλοφόρησε το 2014 από τις εκδόσεις Κέδρος. Στη Γαλλία –αν και το βιβλίο είχε ολοκληρωθεί από την Σιμόν Βέιλ, το 1943, λίγους μήνες πριν από τον πρόωρο θάνατό της–, εκδόθηκε από τον γαλλικό εκδοτικό οίκο Gallimard, μόλις το 1949, με τίτλο: *L' enracinement*. Εκείνα τα χρόνια υπεύθυνος εκδόσεων ήταν ο Άλμπερ Καμύ. Δύο χρόνια αργότερα μεταφράστηκε στα αγγλικά με πρόλογο του T. S. Eliot με τίτλο: *The need of roots*.

συνέχεια από τη σελ. 9

Φασισμός - Χιτλερισμός

Από το βιβλίο της ***«Στοχασμοί για τις απαρχές του χιτλερισμού»***[5]

Η Σ. Βέιλ θεωρεί ως αίτια του χιτλερισμού:

α) την αρχή της ισχύος και του μεγαλείου θέτοντας ως ιστορικό παράδειγμα την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και

β) την αρχή του έθνους που συντάσσεται κυρίως με τον συγκεντρωτισμό, την γραφειοκρατία και τον μιλιταρισμό του κράτους.

Στις πρώτες σχεδόν σελίδες η Βέιλ δηλώνει: «*Η χιτλερική Γερμανία δεν έμοιαζε τόσο με την προ δύο χιλιάδων ετών Γερμανία όσο με τη Ρώμη. [...] Οι Ρωμαίοι [...] επιστράτευσαν με επιτυχία, συστηματικότητα, υστεροβουλία και προμελέτη μέσα στυγνής βαρβαρότητας, εναλλάσσοντάς τα ή συνδυάζοντάς τα με αναίσχυντη διπροσωπία και υποκριτική προπαγάνδα. Με άκαμπτη βούληση θυσίαζαν τα πάντα στον βωμό του γοήτρου· ήταν μονίμως ασυνθηκολόγητοι στο πρόσωπο του κινδύνου και δυσανεκτικοί στον οίκτο· ή σε οποιοδήποτε άλλο ανθρώπινο συναίσθημα. Γνώριζαν πώς να μετέλθουν τον τρόμο ώστε να αλλοιώσουν τις ίδιες τις ψυχές των αντιπάλων τους· πώς να τους υπνωτίσουν με ψεύτικες ελπίδες πριν τους υποδουλώσουν με τη βία των όπλων. Τέλος, εφάρμοζαν την πολιτική του μεγάλου ψεύδους με τέτοια δεξιοτεχνία, ώστε να την επιβάλουν και στις επόμενες γενιές· αυτό το ψέμα το πιστεύουμε μέχρι σήμερα*».

Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία μέσω των κατακτητικών πολέμων της δεν κυριαρχεί και λεηλατεί μόνο, αλλά συγχρόνως, προσπαθεί να καταστρέψει και να ξεριζώσει τους πολιτισμούς των λαών που υποδουλώνει. Επί προσθέτως, επιβάλει μία κρατική τυραννική εξουσία που θεοποιεί τον αυτοκράτορα. Μια μορφή εξουσίας που ο Λουδοβίκος 14ος, ο Ναπολέων και πιο πρόσφατα ο Χίτλερ αντέγραψαν παρακινούμενοι από μια ανάγκη για «μεγαλείο» που αγγίζει την τρέλα:

«Ποιός φταίει, αν ο Χίτλερ δεν διέκρινε άλλον τρόπο μεγαλείου εκτός από το έγκλημα; [...] Η ειδωλολατρεία είναι μια πανοπλία· εμποδίζει τον πόνο να εισέλθει στην ψυχή. Ό,τι κι αν επιβάλουμε στον Χίτλερ, αυτό δε θα τον εμποδίσει να αισθάνεται ότι είναι ένα μεγαλειώδες πλάσμα. ακόμα κι αν καταλήγουν έτσι με διαφορετικό τρόπο».[9]

«Σήμερα, η επιστήμη, η ιστορία, η πολιτική, η οργάνωση της εργασίας, ακόμα και η θρησκεία, στο βαθμό που έχει στιγματιστεί από τη ρωμαϊκή βεβήλωση, δεν προσφέρουν τίποτα στο μυαλό των ανθρώπων εκτός από ωμή βία. Αυτός είναι ο πολιτισμός μας. Είναι ένα δέντρο που βγάζει τον καρπό που του αξίζει».[10]

Αποικιοκρατία

«Πρέπει να σταματήσει το τρομερό ξερίζωμα που εξακολουθούν να προκαλούν οι αποικιακές μέθοδοι των Ευρωπαίων».

[...] Το 1789 η Γαλλία έγινε η ελπίδα των λαών. [...] αλλά στο δεύτερο μισό του περασμένου αιώνα, όταν έγινε αντιληπτό ότι η Ευρώπη δεν είναι ο κόσμος, και ότι υπάρχουν πολλές ήπειροι σ' αυτόν τον πλανήτη, η Γαλλία ξαναβρήκε την επιθυμία ενός οικουμενικού ρόλου... Αλλά το μόνο που κατόρθωσε ήταν να δημιουργήσει μια αποικιοκρατική Αυτοκρατορία μιμούμενη εκείνη των Άγγλων και μέσα στην καρδιά πολλών εγχρώμων, το όνομά της είναι σήμερα συνδεδεμένο με συναισθήματα τα οποία δεν αντέχουμε να σκεφτούμε».[11]

Στον πρόλογο ενός δοκιμίου πάνω στο ευρύτερο ζήτημα της γαλλικής αποικιοκρατίας η Βέιλ επαναφέρει στο προσκήνιο το θέμα της δύναμης και της εξουσίας: «*Τα προβλήματα που απορρέουν από την αποικιοκρατία μπορούν να περιγραφούν, πάνω απ' όλα, βάσει συσχετισμών ισχύος*».

«*Δεν ήταν* [το Ανάμ][12] *μια ειρηνική, ενωμένη, καλώς οργανωμένη χώρα με αρχαίο πολιτισμό διαποτισμένο με κινεζικές, ινδουιστικές και βουδιστικές επιρροές; Στη χώρα τους, συγκεκριμένα, υφίσταται μια δημοφιλής ιδέα την οποία αποκαλούν κάρμα. Πρόκειται για μια έννοια πανομοιότυπη με τη δυστυχώς λησμονημένη από μας ελληνική ιδέα της θείας δίκης, της αυτόματης, δηλαδή, τιμωρίας της απουσίας μέτρου*». [13]

Σε επιστολή που στέλνει στις αρχές του 1940 στον Jean Giraudoux[14] η Weil αναφέρεται στις βορειοαφρικανικές αποικίες της Γαλλίας, κάνοντας μια σημαντική αντιπαραβολή με άλλο ένα γεγονός από την αρχαιότητα: «*Αγνοείτε πως μετά τον τελευταίο πόλεμο οι Άραβες και οι μαύροι έπεσαν θύματα της ακόρεστης εξερεύνησης της Αφρικής; Πώς μπορούμε να ισχυριστούμε ότι εμείς εκπολιτίσαμε τους Άραβες, τον λαό που κράτησε για μας ζωντανή την*

Ένοπλη Μαχητής με τους αναρχικούς στον Ισπανικό Εμφύλιο το 1936

Ο Καμύ απέδιδε στην Σ. Βέιλ, την εξής φράση: «*Κάθε φορά που προτείνουμε την υπεράσπιση μιας σωστής υπόθεσης με τα όπλα, πατάμε τα πόδια μας σε άγνωστο πεδίο*».

Παρά την απέχθειά της για τον πόλεμο, η Σιμόν Βέιλ παρουσιάζεται ως εθελοντής στην Ισπανία και στέκει στο πλευρό των αναρχικών στην Φάλαγγα Ντουρούτι εναντίον του Φρανκικού καθεστώτος. [...] Παρακάτω μερικά αποσπάσματα από **σημειώσεις της** που παρουσιάζονται στο βιβλίο «***Το σύντομο καλοκαίρι της Αναρχίας***»[16]. Εκτός των άλλων καταθέτει ότι στη θύελλα του εμφύλιου «*[...] εξαφανίζεται κάθε κριτήριο με το οποίο θα μπορούσες να κρίνεις πράξεις και θεσμούς*».

[...] «Τον Ιούλη του 1936 (27 ετών) βρισκόμουν στο Παρίσι. Δεν αγαπώ τον πόλεμο. Εκείνο όμως που μου φαινόταν πιο φρικτό σε κάθε πόλεμο είναι η κατάσταση όσων μένουν στα μετόπισθεν. Όταν αναγκάστηκα να δω πώς εγώ, κι ας ήταν παρά τη θέλησή μου, έπαιρνα ηθικά μέρος σ' αυτό τον πόλεμο, που σημαίνει πως κάθε ώρα, κάθε μέρα έπαιρνα θέση για τη νίκη των μεν και για την ήττα των δε, αναγκάστηκα να πω πως το Παρίσι, όσο με αφορά, ήταν μετόπισθεν. Πήρα το τρένο για τη Βαρκελώνη, για να πάω σαν εθελόντρια. Αυτό ήταν στις αρχές Αυγούστου 1936.

[...] Περίμενα μερικές μέρες στη Βαρκελώνη, μετά την

συγκεντρωτισμό, την γραφειοκρατία και τον μιλιταρισμό του κράτους.

Στις πρώτες σχεδόν σελίδες η Βέιλ δηλώνει: «*Η χιτλερική Γερμανία δεν έμοιαζε τόσο με την προ δύο χιλιάδων ετών Γερμανία όσο με τη Ρώμη. [...] Οι Ρωμαίοι [...] επιστράτευσαν με επιτυχία, συστηματικότητα, υστεροβουλία και προμελέτη μέσα στυγνής βαρβαρότητας, εναλλάσσοντάς τα ή συνδυάζοντάς τα με αναίσχυντη διπροσωπία και υποκριτική προπαγάνδα. Με άκαμπτη βούληση θυσίαζαν τα πάντα στον βωμό του γοήτρου˙ ήταν μονίμως ασυνθηκολόγητοι στο πρόσωπο του κινδύνου και δυσανεκτικοί στον οίκτο ή σε οποιοδήποτε άλλο ανθρώπινο συναίσθημα. Γνώριζαν πώς να μετέλθουν τον τρόμο ώστε να αλλοιώσουν τις ίδιες τις ψυχές των αντιπάλων τους˙ πώς να τους υπνωτίσουν με ψεύτικες ελπίδες πριν τους υποδουλώσουν με τη βία των όπλων. Τέλος, εφάρμοζαν την πολιτική του μεγάλου ψεύδους με τέτοια δεξιοτεχνία, ώστε να την επιβάλουν και στις επόμενες γενιές˙ αυτό το ψέμα το πιστεύουμε μέχρι σήμερα*».

Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία μέσω των κατακτητικών πολέμων της δεν κυριαρχεί και λεηλατεί μόνο, αλλά συγχρόνως, προσπαθεί να καταστρέψει και να ξεριζώσει τους πολιτισμούς των λαών που υποδουλώνει. Επί προσθέτως, επιβάλει μία κρατική τυραννική εξουσία που θεοποιεί τον αυτοκράτορα. Μια μορφή εξουσίας που ο Λουδοβίκος 14ος, ο Ναπολέων και πιο πρόσφατα ο Χίτλερ αντέγραψαν παρακινούμενοι από μια ανάγκη για «μεγαλείο» που αγγίζει την τρέλα:

«Ποιός φταίει, αν ο Χίτλερ δεν διέκρινε άλλον τρόπο μεγαλείου εκτός από το έγκλημα; [...] Η ειδωλολατρεία είναι μια πανοπλία˙ εμποδίζει τον πόνο να εισέλθει στην ψυχή. Ό,τι κι αν επιβάλουμε στον Χίτλερ, αυτό δε θα τον εμποδίσει να αισθάνεται ότι είναι ένα μεγαλειώδες πλάσμα. Και προπαντός, αυτό δε θα εμποδίσει, σε είκοσι, πενήντα, εκατό ή διακόσια χρόνια, ένα μικρό αγόρι μοναχικό ή ονειροπόλο, από Γερμανία ή όχι, να πιστεύει ότι ο Χίτλερ υπήρξε ένα μεγαλειώδες πλάσμα, [...] και να επιθυμεί με όλη του την ψυχή μια παρόμοια μοίρα. Σ᾽ αυτή την περίπτωση, ο Θεός να φυλάει τους σύγχρονούς του.»[6]

Ο πόλεμος μεταξύ Ελλήνων και Τρώων, επισημαίνει η Weil, διεξήχθη για τη διεκδίκηση ενός συμβόλου, της Ελένης˙ στο σύγχρονο συγκρουσιακό σκηνικό «*τον ρόλο της Ελένης διαδραματίζουν λέξεις που ξεκινούν με κεφαλαίο γράμμα» – για παράδειγμα, Έθνος, Καπιταλισμός, Κομμουνισμός, Δημοκρατία, Τάξη*».[7]

«Η ιδέα της Ευρώπης, της ευρωπαϊκής ενότητας, συνέβαλε πολύ στην επιτυχία της προπαγάνδας των συνεργατών των Γερμανών τον πρώτο καιρό».[8]

Στο βιβλίο της **«Ιλιάδα»** αναφέρεται στην βία: «*Η ικανότητά της να υποβαθμίζει τον άνθρωπο σε αντικείμενο είναι*

«Πρέπει να σταματήσει το τρομερό ξερίζωμα που εξακολουθούν να προκαλούν οι αποικιακές μέθοδοι των Ευρωπαίων».

[...] Το 1789 η Γαλλία έγινε η ελπίδα των λαών. [...] αλλά στο δεύτερο μισό του περασμένου αιώνα, όταν έγινε αντιληπτό ότι η Ευρώπη δεν είναι ο κόσμος, και ότι υπάρχουν πολλές ήπειροι σ᾽ αυτόν τον πλανήτη, η Γαλλία ξαναβρήκε την επιθυμία ενός οικουμενικού ρόλου... Αλλά το μόνο που κατόρθωσε ήταν να δημιουργήσει μια αποικιοκρατική Αυτοκρατορία μιμούμενη εκείνη των Άγγλων και μέσα στην καρδιά πολλών εγχρώμων, το όνομά της είναι σήμερα συνδεδεμένο με συναισθήματα τα οποία δεν αντέχουμε να σκεφτούμε».[11]

Στον πρόλογο ενός δοκιμίου πάνω στο ευρύτερο ζήτημα της γαλλικής αποικιοκρατίας η Βέιλ επαναφέρει στο προσκήνιο το θέμα της δύναμης και της εξουσίας: «*Τα προβλήματα που απορρέουν από την αποικιοκρατία μπορούν να περιγραφούν, πάνω απ᾽ όλα, βάσει συσχετισμών ισχύος*».

«*Δεν ήταν* [το Ανάμ][12] *μια ειρηνική, ενωμένη, καλώς οργανωμένη χώρα με αρχαίο πολιτισμό διαποτισμένο με κινεζικές, ινδουιστικές και βουδιστικές επιρροές; Στη χώρα τους, συγκεκριμένα, υφίσταται μια δημοφιλής ιδέα την οποία αποκαλούν κάρμα. Πρόκειται για μια έννοια πανομοιότυπη με τη δυστυχώς λησμονημένη από μας ελληνική ιδέα της θείας δίκης, της αυτόματης, δηλαδή, τιμωρίας της απουσίας μέτρου*». [13]

Σε επιστολή που στέλνει στις αρχές του 1940 στον Jean Giraudoux[14] η Weil αναφέρεται στις βορειοαφρικανικές αποικίες της Γαλλίας, κάνοντας μια σημαντική αντιπαραβολή με άλλο ένα γεγονός από την αρχαιότητα: «*Αγνοείτε πως μετά τον τελευταίο πόλεμο οι Άραβες και οι μαύροι έπεσαν θύματα της ακόρεστης εξερεύνησης της Αφρικής; Πώς μπορούμε να ισχυριστούμε ότι εμείς εκπολιτίσαμε τους Άραβες, τον λαό που κράτησε για μας ζωντανή την* [αρχαία] *ελληνική παράδοση κατά τον Μεσαίωνα;*»

Στην ίδια επιστολή αποδοκιμάζει τη βία της γαλλικής αποικιοκρατίας στην Τυνησία:

«*Δεν διαβάσατε στις εφημερίδες για την απεργία που ξέσπασε πριν από έναν χρόνο σε ένα ορυχείο της Τυνησίας, όταν κατά την περίοδο της νηστείας του Ραμαζανιού οι αρχές επιχείρησαν να υποχρεώσουν τους μουσουλμάνους εργάτες στον ίδιο φόρτο εργασίας; Υπάρχει άλλος τρόπος ν᾽ αποδεχτούν οι μουσουλμάνοι τέτοια, και άλλα παρόμοια, πράγματα αν δεν τους επιβληθούν με τη βία;*»[15]

Πράγματι, η στάση των Γάλλων οδηγεί τους τυνήσιους σε μαζική εξέγερση στα ορυχεία η οποία κατεστάλη βίαια από τις αποικιακές δυνάμεις το 1937. Η Βέιλ στο άρθρο της «Blood Is Flowing in Tunisia» (Αίμα ρέει στην Τυνησία) δηλώνει τους φόβους της ότι «*η Γαλλία μετατρέπεται σε μια νέα Ρώμη*».

Ένοπλη Μαχητής με τους αναρχικούς στον Ισπανικό Εμφύλιο το 1936

Ο Καμύ απέδιδε στην Σ. Βέιλ, την εξής φράση: «*Κάθε φορά που προτείνουμε την υπεράσπιση μιας σωστής υπόθεσης με τα όπλα, πατάμε τα πόδια μας σε άγνωστο πεδίο*».

Παρά την απέχθειά της για τον πόλεμο, η Σιμόν Βέιλ παρουσιάζεται ως εθελοντής στην Ισπανία και στέκει στο πλευρό των αναρχικών στην Φάλαγγα Ντουρούτι εναντίον του Φρανκικού καθεστώτος. [...] Παρακάτω μερικά αποσπάσματα από **σημειώσεις της** που παρουσιάζονται στο βιβλίο «***Το σύντομο καλοκαίρι της Αναρχίας***»[16]. Εκτός των άλλων καταθέτει ότι στη θύελλα του εμφύλιου «[...] *εξαφανίζεται κάθε κριτήριο με το οποίο θα μπορούσες να κρίνεις πράξεις και θεσμούς*».

[...] «Τον Ιούλη του 1936 (27 ετών) βρισκόμουν στο Παρίσι. Δεν αγαπώ τον πόλεμο. Εκείνο όμως που μου φαινόταν πιο φρικτό σε κάθε πόλεμο είναι η κατάσταση όσων μένουν στα μετόπισθεν. Όταν αναγκάστηκα να δω πώς εγώ, κι ας ήταν παρά τη θέλησή μου, έπαιρνα ηθικά μέρος σ᾽ αυτό τον πόλεμο, που σημαίνει πως κάθε ώρα, κάθε μέρα έπαιρνα θέση για τη νίκη των μεν και για την ήττα των δε, αναγκάστηκα να πω πως το Παρίσι, όσο με αφορά, ήταν μετόπισθεν. Πήρα το τρένο για τη Βαρκελώνη, για να πάω σαν εθελόντρια. Αυτό ήταν στις αρχές Αυγούστου 1936.

[...] Περίμενα μερικές μέρες στη Βαρκελώνη, μετά στην ύπαιθρο, στην Αραγονία, στην όχθη του Έβρου, δεκαπέντε χιλιόμετρα από τη Σαραγόσα, στην ίδια θέση που πριν λίγο οι μονάδες του Γιαγκύες πέρασαν τον ποταμό. Μέσα στο παλάτι του Σίτγκες, που σήμερα χρησιμεύει σαν νοσοκομείο. Μετά πάλι στη Βαρκελώνη. Όλα μαζί περίπου δυο μήνες.

[...] Λόγω ενός ατυχήματος[17]*, εγκατέλειψα την Ισπανία παρά τη θέλησή μου. Είχα την πρόθεση να ξαναγυρίσω. Παραιτήθηκα απ᾽ αυτήν μόνη μου. Δεν αισθανόμουν καμμιά εσωτερική ανάγκη να πάρω μέρος σ᾽ έναν πόλεμο που δεν έφερνε αντιμέτωπες, όπως είχα σκεφτεί στην αρχή, πεινασμένες αγροτικές μάζες με τους τσιφλικάδες και τους συμμάχους τους, τους παπάδες, αλλά έθετε σε αντιπαράθεση τις ευρωπαϊκές δυνάμεις μεταξύ τους: Ρωσία, Γερμανία και Ιταλία. [...]*

Η άλλη όψη

την πολιτική του μεγάλου ψεύδους με τέτοια δεξιοτεχνία, ώστε να την επιβάλουν και στις επόμενες γενιές· αυτό το ψέμα το πιστεύουμε μέχρι σήμερα».

Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία μέσω των κατακτητικών πολέμων της δεν κυριαρχεί και λεηλατεί μόνο, αλλά συγχρόνως, προσπαθεί να καταστρέψει και να ξεριζώσει τους πολιτισμούς των λαών που υποδουλώνει. Επί προσθέτως, επιβάλει μία κρατική τυραννική εξουσία που θεοποιεί τον αυτοκράτορα. Μια μορφή εξουσίας που ο Λουδοβίκος 14ος, ο Ναπολέων και πιο πρόσφατα ο Χίτλερ αντέγραψαν παρακινούμενοι από μια ανάγκη για «μεγαλείο» που αγγίζει την τρέλα:

«Ποιός φταίει, αν ο Χίτλερ δεν διέκρινε άλλον τρόπο μεγαλείου εκτός από το έγκλημα; [...] Η ειδωλολατρεία είναι μια πανοπλία· εμποδίζει τον πόνο να εισέλθει στην ψυχή. Ό,τι κι αν επιβάλουμε στον Χίτλερ, αυτό δε θα τον εμποδίσει να αισθάνεται ότι είναι ένα μεγαλειώδες πλάσμα. Και προπαντός, αυτό δε θα εμποδίσει, σε είκοσι, πενήντα, εκατό ή διακόσια χρόνια, ένα μικρό αγόρι μοναχικό ή ονειροπόλο, από Γερμανία ή όχι, να πιστεύει ότι ο Χίτλερ υπήρξε ένα μεγαλειώδες πλάσμα, [...] και να επιθυμεί με όλη του την ψυχή μια παρόμοια μοίρα. Σ᾽ αυτή την περίπτωση, ο Θεός να φυλάει τους σύγχρονούς του.»[6]

Ο πόλεμος μεταξύ Ελλήνων και Τρώων, επισημαίνει η Weil, διεξήχθη για τη διεκδίκηση ενός συμβόλου, της Ελένης· στο σύγχρονο συγκρουσιακό σκηνικό *«τον ρόλο της Ελένης διαδραματίζουν λέξεις που ξεκινούν με κεφαλαίο γράμμα» – για παράδειγμα, Έθνος, Καπιταλισμός, Κομμουνισμός, Δημοκρατία, Τάξη».*[7]

«Η ιδέα της Ευρώπης, της ευρωπαϊκής ενότητας, συνέβαλε πολύ στην επιτυχία της προπαγάνδας των συνεργατών των Γερμανών τον πρώτο καιρό».[8]

Στο βιβλίο της **«Ιλιάδα»** αναφέρεται στην βία: *«Η ικανότητά της να υποβαθμίζει τον άνθρωπο σε αντικείμενο είναι διττή και η άσκησή της δίκοπο μαχαίρι. Τόσο ο θύτης όσο και το θύμα μετατρέπονται σε πέτρα –στον ίδιο βαθμό–*

5. Weil, «*The Great Beast: Some Reflections on the Origins of Hitlerism*» (*Το Μεγάλο Θηρίο. Στοχασμοί για τις απαρχές του χιτλερισμού*, 1939-1940).
6. Simon Weil, «*L' enracinement*» - *Ανάγκη για Ρίζες*.
7. Simone Weil, «*The Power of Words*», στο *Simone Weil: An Anthology*, επιμ. Siân Miles (Λονδίνο: Virago Press, 1986), σ. 238-58.
8. Simon Weil, *Η Βαρύτητα και η Χάρη*, μετ. Αντιγόνη Βρυώνη, Αθήνα, εκδόσεις Αστρολάβος/Ευθύνη, 1989.

ρούν να περιγραφούν, πάνω απ᾽ όλα, βάσει συσχετισμών ισχύος».

«Δεν ήταν [το Ανάμ][12] *μια ειρηνική, ενωμένη, καλώς οργανωμένη χώρα με αρχαίο πολιτισμό διαποτισμένο με κινεζικές, ινδουιστικές και βουδιστικές επιρροές; Στη χώρα τους, συγκεκριμένα, υφίσταται μια δημοφιλής ιδέα την οποία αποκαλούν κάρμα. Πρόκειται για μια έννοια πανομοιότυπη με τη δυστυχώς λησμονημένη από μας ελληνική ιδέα της θείας δίκης, της αυτόματης, δηλαδή, τιμωρίας της απουσίας μέτρου».* [13]

Σε επιστολή που στέλνει στις αρχές του 1940 στον Jean Giraudoux[14] η Weil αναφέρεται στις βορειοαφρικανικές αποικίες της Γαλλίας, κάνοντας μια σημαντική αντιπαραβολή με άλλο ένα γεγονός από την αρχαιότητα: *«Αγνοείτε πως μετά τον τελευταίο πόλεμο οι Άραβες και οι μαύροι έπεσαν θύματα της ακόρεστης εξερεύνησης της Αφρικής; Πώς μπορούμε να ισχυριστούμε ότι εμείς εκπολιτίσαμε τους Άραβες, τον λαό που κράτησε για μας ζωντανή την* [αρχαία] *ελληνική παράδοση κατά τον Μεσαίωνα;»*

Στην ίδια επιστολή αποδοκιμάζει τη βία της γαλλικής αποικιοκρατίας στην Τυνησία:

«Δεν διαβάσατε στις εφημερίδες για την απεργία που ξέσπασε πριν από έναν χρόνο σε ένα ορυχείο της Τυνησίας, όταν κατά την περίοδο της νηστείας του Ραμαζανιού οι αρχές επιχείρησαν να υποχρεώσουν τους μουσουλμάνους εργάτες στον ίδιο φόρτο εργασίας; Υπάρχει άλλος τρόπος ν᾽ αποδεχτούν οι μουσουλμάνοι τέτοια, και άλλα παρόμοια, πράγματα αν δεν τους επιβληθούν με τη βία;»[15]

Πράγματι, η στάση των Γάλλων οδηγεί τους τυνήσιους σε μαζική εξέγερση στα ορυχεία η οποία κατεστάλη βίαια από τις αποικιακές δυνάμεις το 1937. Η Βέιλ στο άρθρο της «Blood Is Flowing in Tunisia» (Αίμα ρέει στην Τυνησία) δηλώνει τους φόβους της ότι *«η Γαλλία μετατρέπεται σε μια νέα Ρώμη».*

9. Simon Weil, «*The Iliad, or the Poem of Force*».
10. Simon Weil, «*L' enracinement*» - Ανάγκη για Ρίζες
11. Ο.π.
12. Το Ανάμ είναι ιστορική γεωγραφική περιοχή της ΝΑ Ασίας, στο κεντρικό Βιετνάμ.
13. Simone Weil, «*New Facts about the Colonial Problem in the French Empire*», στο *Simone Weil on Colonialism*.
14. Simon Weil, «*Letter to Jean Giraudoux*», στο *Simone Weil on Colonialism*.
15. Ο.π.

πλευρό των αναρχικών στην Φάλαγγα Ντουρούτι εναντίον του Φρανκικού καθεστώτος. [...] Παρακάτω μερικά αποσπάσματα από **σημειώσεις της** που παρουσιάζονται στο βιβλίο «**Το σύντομο καλοκαίρι της Αναρχίας**»[16]. Εκτός των άλλων καταθέτει ότι στη θύελλα του εμφύλιου *«[...] εξαφανίζεται κάθε κριτήριο με το οποίο θα μπορούσες να κρίνεις πράξεις και θεσμούς».*

[...] «Τον Ιούλη του 1936 (27 ετών) βρισκόμουν στο Παρίσι. Δεν αγαπώ τον πόλεμο. Εκείνο όμως που μου φαινόταν πιο φρικτό σε κάθε πόλεμο είναι η κατάσταση όσων μένουν στα μετόπισθεν. Όταν αναγκάστηκα να δω πώς εγώ, κι ας ήταν παρά τη θέλησή μου, έπαιρνα ηθικά μέρος σ᾽ αυτό τον πόλεμο, που σημαίνει πως κάθε ώρα, κάθε μέρα έπαιρνα θέση για τη νίκη των μεν και για την ήττα των δε, αναγκάστηκα να πω πως το Παρίσι, όσο με αφορά, ήταν μετόπισθεν. Πήρα το τρένο για τη Βαρκελώνη, για να πάω σαν εθελόντρια. Αυτό ήταν στις αρχές Αυγούστου 1936.

[...] Περίμενα μερικές μέρες στη Βαρκελώνη, μετά στην ύπαιθρο, στην Αραγονία, στην όχθη του Έβρου, δεκαπέντε χιλιόμετρα από τη Σαραγόσα, στην ίδια θέση που πριν λίγο οι μονάδες του Γιαγκύες πέρασαν τον ποταμό. Μέσα στο παλάτι του Σίτγκες, που σήμερα χρησιμεύει σαν νοσοκομείο. Μετά πάλι στη Βαρκελώνη. Όλα μαζί περίπου δυο μήνες.

[...] Λόγω ενός ατυχήματος[17]*, εγκατέλειψα την Ισπανία παρά τη θέλησή μου. Είχα την πρόθεση να ξαναγυρίσω. Παραιτήθηκα απ᾽ αυτήν μόνη μου. Δεν αισθανόμουν καμμιά εσωτερική ανάγκη να πάρω μέρος σ᾽ έναν πόλεμο που δεν έφερνε αντιμέτωπες, όπως είχα σκεφτεί στην αρχή, πεινασμένες αγροτικές μάζες με τους τσιφλικάδες και τους συμμάχους τους, τους παπάδες, αλλά έθετε σε αντιπαράθεση τις ευρωπαϊκές δυνάμεις μεταξύ τους: Ρωσία, Γερμανία και Ιταλία. [...]*

Η άλλη όψη

[...] Μια μικρή διεθνής ομάδα από 22 πολιτοφύλακες, απ᾽ όλες τις δυνατές χώρες, συνέλαβε μετά από μια εύκολη μάχη, στην Αραγονία, ένα δεκαπεντάχρονο νεαρό που πολεμούσε από τη μεριά των φασιστών. Έτρεμε ακόμη γιατί είχε δει τους συντρόφους του να πεθαίνουν δίπλα του. Στην πρώτη ανάκριση, ανέφερε ότι είχε μπει με τη βία στο

16. Χανς Μάγκνους Εντσενσμπέργκερ, *Το Σύντομο Καλοκαίρι της Αναρχίας*.
17. Μύωψ και πάντα απορροφημένη στους στοχασμούς της, ρίχνει ένα ταψί με βραστό λάδι πάνω στο πόδι της.

στρατό του Φράνκο. Τον έψαξαν. Πάνω του βρήκαν ένα εικονισματάκι της Παναγίας και μια ταυτότητα της φάλαγγας. Στάλθηκε στον Ντουρούτι που, αφού του ανέπτυξε για αρκετή ώρα τα προτερήματα των αναρχικών ιδανικών, τον έβαλε να διαλέξει ή να πεθάνει ή να μπει αμέσως στις γραμμές εκείνων που τον είχαν συλλάβει και να αγωνιστεί ενάντια στους παλιούς συντρόφους του. Ο Ντουρούτι έδωσε στο παιδί είκοσι τέσσερις ώρες καιρό να σκεφτεί. Ο νεαρός είπε όχι και εκτελέστηκε. [...]

Σίγουρα ο Ντουρούτι ήταν από άλλη άποψη θαυμάσιος άνθρωπος. Ο θάνατος όμως αυτού του νεαρού δεν έπαψε να μου βαραίνει τη συνείδηση, παρ' όλο που τον πληροφορήθηκα πολύ αργότερα. [...]

Μια άλλη περίπτωση. Σ' ένα χωριό, που οι κόκκινοι και οι λευκοί το κατέλαβαν, το έχασαν, το ξανακατέλαβαν και πάλι το ξανάχασαν δεν ξέρω πόσες φορές, οι κόκκινοι πολιτοφύλακες βρήκαν στο χωριό, όταν πια είχε περάσει στα χέρια τους, σ' ένα υπόγειο, μια χούφτα ταραγμένες, φοβισμένες κι αποσκελετωμένες φιγούρες. Ανάμεσά τους τρεις ή τέσσερις άντρες. Οι πολιτοφύλακες έκαναν τούτη τη σκέψη: το γεγονός ότι αυτοί οι νέοι άντρες δεν μας ακολούθησαν στην τελευταία μας υποχώρηση, αλλά περίμεναν τον ερχομό των φασιστών, μπορεί να σημαίνει μονάχα πως κι οι ίδιοι είναι φασίστες. Αυτός ήταν αρκετός λόγος για να τους εκτελέσουν στο λεπτό. Στους άλλους έδωσαν να φάνε και φάνηκαν πολύ ανθρώπινοι.

[...] Τί συνέβη λοιπόν; Αυτοί οι πάμπτωχοι υπέροχοι γεωργοί της Αραγονίας, που κάτω από τόσες ταπεινώσεις είχαν διατηρήσει την περηφάνια τους, δεν ήταν για τους πολιτοφύλακες από την πόλη ούτε καν αντικείμενο περιέργειας. Χωρίς επιθέσεις, ασχημονίες ή προσβολές –εγώ πάντως δεν αντιλήφθηκα κάτι τέτοιο, και ξέρω ότι στις φάλαγγες των αναρχικών υπήρχε η ποινή του θανάτου για ληστεία ή βιασμό– μια άβυσσος χώριζε τους στρατιώτες από τον άοπλο πληθυσμό. Μια άβυσσος το ίδιο βαθιά όσο και ανάμεσα σε πλούσιους και φτωχούς. Αυτό ήταν εύκολο να το καταλάβεις από τη συνεχώς ταπεινή, υποτακτική και φοβισμένη στάση των χωρικών και από τη φυσικότητα, την ανωτερότητα και την καταδεκτικότητα των άλλων.

[...] Εξαναγκασμός και αυθορμητισμός, ιδανικό και αναγκαιότητα ανακατεύονται τόσο πολύ, που όχι μόνο στις αντικειμενικές καταστάσεις, αλλά και στη συνείδηση αυτών που είναι ανακατεμένοι σαν δρώντα πρόσωπα ή σαν

Ο Λένιν ζητούσε τότε μπροστά σε όλο τον κόσμο ένα κράτος, όπου δεν θα υπήρχαν αστυνομίες, στρατοί και γραφειοκρατίες που θα ξεχώριζαν από τον πληθυσμό. Όταν όμως αυτός και οι δικοί του πήραν την εξουσία, ξανάφτιαξαν στη διάρκεια ενός μεγάλου και επίπονου εμφύλιου την πιο καταπιεστική γραφειοκρατική, στρατιωτική και αστυνομική μηχανή, που γνώρισε και υπέστη ένας δυστυχισμένος λαός.

Ο Λένιν ήταν αρχηγός ενός πολιτικού κόμματος, ενός μηχανισμού για την κατάκτηση και άσκηση της εξουσίας. Πολλοί αμφέβαλαν τότε για την ειλικρίνεια και τη δική του και των συντρόφων του. Επικρατούσε τέλος πάντων η γνώμη ότι ανάμεσα στους στόχους που διακήρυσσε ο Λένιν και στη δομή του κόμματος του υπήρχε μια αντίφαση.

Αντίθετα δεν μπορείς να έχεις αμφιβολίες για την ειλικρίνεια των αναρχικών συντρόφων μας στην Καταλανία. Και όμως, τι διαδραματίζεται στην Ισπανία, μπροστά στα μάτια μας; Βλέπουμε να αναπτύσσονται μορφές καταναγκασμού και έχουμε περιπτώσεις απανθρωπιάς που έρχονται σε αντίθεση με τα ανθρώπινα και φιλελεύθερα ιδανικά των αναρχικών. Οι αναγκαιότητες του εμφυλίου και η ατμόσφαιρά του παίρνουν το πάνω χέρι, πέρα από τα ιδεώδη για τα οποία άρχισε ο εμφύλιος.

[...] Το συμβούλιο άμυνας της Generalidad, όπου οι σύντροφοί μας της FAI ασκούν διοικητικές λειτουργίες, έχει διατάξει να χρησιμοποιείται στην πολιτοφυλακή ο παλιός στρατιωτικός ποινικός κώδικας.

Και στα εργοστάσια επίσης επικρατεί καταναγκαστικό καθεστώς. Η καταλανική κυβέρνηση, όπου οι σύντροφοί μας κατέχουν τα κύρια οικονομικά υπουργεία, μόλις τώρα διέταξε τους εργάτες να κάνουν απλήρωτες υπερωρίες τόσες όσες η κυβέρνηση θεωρεί αναγκαίες. Ένα άλλο διάταγμα προβλέπει ότι κάθε εργάτης που δεν πραγματοποιεί τη νόρμα του θα θεωρείται στασιαστής και θα του συμπεριφέρονται ανάλογα. Αυτό σημαίνει, εντελώς απλά,

το ιερό σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη. Το καλό είναι η μόνη πηγή του ιερού. Το μόνο ιερό είναι το καλό και ό,τι σχετίζεται με το καλό».

Υπογραμμίζει ότι το πρωτείο που έχει δοθεί στο Δικαίωμα είναι λανθασμένο και θα πρέπει να ακολουθήσει η υποταγή του Δικαιώματος στην αιώνια Υποχρέωση του ανθρώπου απέναντι στην ιδέα του ανθρώπου, δηλαδή την υποχρέωση της προστασίας της ανθρώπινης αξίας.. Αυτή η Υποχρέωση θα πρέπει να δεσμεύει άτομα, συλλογικότητες, χώρες ...

[...] «Ίδιες υποχρεώσεις δεσμεύουν όλα τα ανθρώπινα όντα [...] Κανένα ανθρώπινο ον δεν μπορεί να τις αποφύ-

νεαρός είπε όχι και εκτελέστηκε. [...]

Σίγουρα ο Ντουρούτι ήταν από άλλη άποψη θαυμάσιος άνθρωπος. Ο θάνατος όμως αυτού του νεαρού δεν έπαψε να μου βαραίνει τη συνείδηση, παρ' όλο που τον πληροφορήθηκα πολύ αργότερα. [...]

Μια άλλη περίπτωση. Σ' ένα χωριό, που οι κόκκινοι και οι λευκοί το κατέλαβαν, το έχασαν, το ξανακατέλαβαν και πάλι το ξανάχασαν δεν ξέρω πόσες φορές, οι κόκκινοι πολιτοφύλακες βρήκαν στο χωριό, όταν πια είχε περάσει στα χέρια τους, σ' ένα υπόγειο, μια χούφτα ταραγμένες, φοβισμένες κι αποσκελετωμένες φιγούρες. Ανάμεσά τους τρεις ή τέσσερις άντρες. Οι πολιτοφύλακες έκαναν τούτη τη σκέψη: το γεγονός ότι αυτοί οι νέοι άντρες δεν μας ακολούθησαν στην τελευταία μας υποχώρηση, αλλά περίμεναν τον ερχομό των φασιστών, μπορεί να σημαίνει μονάχα πως κι οι ίδιοι είναι φασίστες. Αυτός ήταν αρκετός λόγος για να τους εκτελέσουν στο λεπτό. Στους άλλους έδωσαν να φάνε και φάνηκαν πολύ ανθρώπινοι.

[...] Τί συνέβη λοιπόν; Αυτοί οι πάμπτωχοι υπέροχοι γεωργοί της Αραγονίας, που κάτω από τόσες ταπεινώσεις είχαν διατηρήσει την περηφάνια τους, δεν ήταν για τους πολιτοφύλακες από την πόλη ούτε καν αντικείμενο περιέργειας. Χωρίς επιθέσεις, ασχημονίες ή προσβολές –εγώ πάντως δεν αντιλήφθηκα κάτι τέτοιο, και ξέρω ότι στις φάλαγγες των αναρχικών υπήρχε η ποινή του θανάτου για ληστεία ή βιασμό– μια άβυσσος χώριζε τους στρατιώτες από τον άοπλο πληθυσμό. Μια άβυσσος το ίδιο βαθιά όσο και ανάμεσα σε πλούσιους και φτωχούς. Αυτό ήταν εύκολο να το καταλάβεις από τη συνεχώς ταπεινή, υποτακτική και φοβισμένη στάση των χωρικών και από τη φυσικότητα, την ανωτερότητα και την καταδεκτικότητα των άλλων.

[...] Εξαναγκασμός και αυθορμητισμός, ιδανικό και αναγκαιότητα ανακατεύονται τόσο πολύ, που όχι μόνο στις αντικειμενικές καταστάσεις, αλλά και στη συνείδηση αυτών που είναι ανακατεμένοι σαν δρώντα πρόσωπα ή σαν παρατηρητές αυτών που συμβαίνουν, γεννιέται μια απέραντη σύγχυση.

Εκεί βρίσκεται μάλιστα και ο πραγματικός χαρακτήρας, και ίσως το χειρότερο κακό του εμφυλίου. Αυτό είναι το πρώτο συμπέρασμα που βγαίνει, από μια γρήγορη εξέταση αυτών που έγιναν στην Ισπανία. Αυτό το συμπέρασμα επιβεβαιώνεται ακόμα περισσότερο με αυτά που ξέρουμε για τη ρώσικη επανάσταση.

***Δεν είναι αλήθεια ότι η επανάσταση γεννά αυτόματα μια ψηλότερη, καθαρότερη και εντονότερη συνείδηση της κοινωνικής διαδικασίας.** Το αντίθετο συμβαίνει, τουλάχιστον όταν η επανάσταση παίρνει τη μορφή του εμφύλιου πολέμου. Στη θύελλα του εμφύλιου χάνεται κάθε σχέση ανάμεσα στις αρχές και στην πραγματικότητα. Εξαφανίζεται κάθε κριτήριο, με το οποίο θα μπορούσες να κρίνεις πράξεις και θεσμούς. Η αλλαγή της κοινωνίας γίνεται παιχνίδι απλών συμπτώσεων. [...]*

τιωτική και αστυνομική μηχανή, που γνώρισε και υπέστη ένας δυστυχισμένος λαός.

***Ο Λένιν ήταν αρχηγός ενός πολιτικού κόμματος, ενός μηχανισμού για την κατάκτηση και άσκηση της εξουσίας.** Πολλοί αμφέβαλαν τότε για την ειλικρίνεια και τη δική του και των συντρόφων του. Επικρατούσε τέλος πάντων η γνώμη ότι ανάμεσα στους στόχους που διακήρυσσε ο Λένιν και στη δομή του κόμματος του υπήρχε μια αντίφαση.*

Αντίθετα δεν μπορείς να έχεις αμφιβολίες για την ειλικρίνεια των αναρχικών συντρόφων μας στην Καταλανία. Και όμως, τι διαδραματίζεται στην Ισπανία, μπροστά στα μάτια μας; Βλέπουμε να αναπτύσσονται μορφές καταναγκασμού και έχουμε περιπτώσεις απανθρωπιάς που έρχονται σε αντίθεση με τα ανθρώπινα και φιλελεύθερα ιδανικά των αναρχικών. Οι αναγκαιότητες του εμφυλίου και η ατμόσφαιρά του παίρνουν το πάνω χέρι, πέρα από τα ιδεώδη για τα οποία άρχισε ο εμφύλιος.

[...] Το συμβούλιο άμυνας της Generalidad, όπου οι σύντροφοί μας της FAI ασκούν διοικητικές λειτουργίες, έχει διατάξει να χρησιμοποιείται στην πολιτοφυλακή ο παλιός στρατιωτικός ποινικός κώδικας.

*Και στα εργοστάσια επίσης επικρατεί καταναγκαστικό καθεστώς. Η καταλανική κυβέρνηση, όπου οι σύντροφοί μας κατέχουν τα κύρια οικονομικά υπουργεία, μόλις τώρα διέταξε τους εργάτες να κάνουν απλήρωτες υπερωρίες τόσες όσες η κυβέρνηση θεωρεί αναγκαίες. Ένα άλλο διάταγμα προβλέπει ότι κάθε εργάτης που δεν πραγματοποιεί τη νόρμα του θα θεωρείται στασιαστής και θα του συμπεριφέρονται ανάλογα. Αυτό σημαίνει, εντελώς απλά, **χρησιμοποίηση της θανατικής ποινής στη βιομηχανική παραγωγή** [...]. (Σιμόν Βέιλ - Σημειώσεις από το μέτωπο)*

Δικαιώματα και Υποχρεώσεις

Μετά τη Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου που υπογράφηκε από την πρώτη γαλλική εθνοσυνέλευση στις 26 Αυγούστου το 1789, όλες οι επαναστάσεις, οι περισσότεροι πόλεμοι και τα περισσότερα αποτρόπαια εγκλήματα στην ανθρωπότητα, σύμφωνα με την Βέιλ, βασίστηκαν στο όνομα των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων. Γνωρίζουμε, επίσης, ότι όπως αυτά τα Δικαιώματα τότε, δεν ίσχυαν για όλους τους κατοίκους της γαλλικής επικράτειας, με τον ίδιο τρόπο δεν ισχύουν ακόμα και σήμερα για όλους τους κατοίκους του πλανήτη.

Γράφει στο βιβλίο της ***«Το πρόσωπο και το Ιερό»***:

[...] «Για να κατανοήσουμε τί είναι ένα δικαίωμα, πρέπει πρώτα να αποδεχτούμε ότι η ύπαρξή μας ως έμφορα

το ιερό σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη. Το καλό είναι η μόνη πηγή του ιερού. Το μόνο ιερό είναι το καλό και ό,τι σχετίζεται με το καλό».

Υπογραμμίζει ότι το πρωτείο που έχει δοθεί στο Δικαίωμα είναι λανθασμένο και θα πρέπει να ακολουθήσει η υποταγή του Δικαιώματος στην αιώνια Υποχρέωση του ανθρώπου απέναντι στην ιδέα του ανθρώπου, δηλαδή την υποχρέωση της προστασίας της ανθρώπινης αξίας.. Αυτή η Υποχρέωση θα πρέπει να δεσμεύει άτομα, συλλογικότητες, χώρες ...

[...] «Ίδιες υποχρεώσεις δεσμεύουν όλα τα ανθρώπινα όντα [...] Κανένα ανθρώπινο ον δεν μπορεί να τις αποφύγει χωρίς να διαπράξει έγκλημα»

συνέχεια στη σελ. 12

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και

[...] Τί συνέβη λοιπόν; Αυτοί οι πάμπτωχοι υπέροχοι γεωργοί της Αραγονίας, που κάτω από τόσες ταπεινώσεις είχαν διατηρήσει την περηφάνια τους, δεν ήταν για τους πολιτοφύλακες από την πόλη ούτε καν αντικείμενο περιέργειας. Χωρίς επιθέσεις, ασχημονίες ή προσβολές –εγώ πάντως δεν αντιλήφθηκα κάτι τέτοιο, και ξέρω ότι στις φάλαγγες των αναρχικών υπήρχε η ποινή του θανάτου για ληστεία ή βιασμό– μια άβυσσος χώριζε τους στρατιώτες από τον άοπλο πληθυσμό. Μια άβυσσος το ίδιο βαθιά όσο και ανάμεσα σε πλούσιους και φτωχούς. Αυτό ήταν εύκολο να το καταλάβεις από τη συνεχώς ταπεινή, υποτακτική και φοβισμένη στάση των χωρικών και από τη φυσικότητα, την ανωτερότητα και την καταδεκτικότητα των άλλων.

[...] Εξαναγκασμός και αυθορμητισμός, ιδανικό και αναγκαιότητα ανακατεύονται τόσο πολύ, που όχι μόνο στις αντικειμενικές καταστάσεις, αλλά και στη συνείδηση αυτών που είναι ανακατεμένοι σαν δρώντα πρόσωπα ή σαν παρατηρητές αυτών που συμβαίνουν, γεννιέται μια απέραντη σύγχυση.

Εκεί βρίσκεται μάλιστα και ο πραγματικός χαρακτήρας, και ίσως το χειρότερο κακό του εμφυλίου. Αυτό είναι το πρώτο συμπέρασμα που βγαίνει, από μια γρήγορη εξέταση αυτών που έγιναν στην Ισπανία. Αυτό το συμπέρασμα επιβεβαιώνεται ακόμα περισσότερο με αυτά που ξέρουμε για τη ρώσικη επανάσταση.

Δεν είναι αλήθεια ότι η επανάσταση γεννά αυτόματα μια ψηλότερη, καθαρότερη και εντονότερη συνείδηση της κοινωνικής διαδικασίας. Το αντίθετο συμβαίνει, τουλάχιστον όταν η επανάσταση παίρνει τη μορφή του εμφύλιου πολέμου. Στη θύελλα του εμφύλιου χάνεται κάθε σχέση ανάμεσα στις αρχές και στην πραγματικότητα. Εξαφανίζεται κάθε κριτήριο, με το οποίο θα μπορούσες να κρίνεις πράξεις και θεσμούς. Η αλλαγή της κοινωνίας γίνεται παιχνίδι απλών συμπτώσεων. [...]

Θα σοκάρω πολλούς καλούς συντρόφους. Ξέρω ότι θα προκαλέσω σκάνδαλο. Αλλά όταν επικαλείσαι την ελευθερία, πρέπει να έχεις το θάρρος να λες αυτό που σκέφτεσαι, ακόμη και όταν δεν ευχαριστείς κανέναν.

Παρακολουθούμε όλοι, μέρα με τη μέρα, με κρατημένη την ανάσα, τον αγώνα που γίνεται στην άλλη μεριά των Πυρηναίων. Προσπαθούμε να βοηθήσουμε τη δική μας μεριά. Αυτό όμως δεν μας εμποδίζει να βγάλουμε διδάγματα από μια εμπειρία που τόσοι εργάτες και αγρότες πληρώνουν με το αίμα τους.

Τέτοια εμπειρία υπήρξε ξανά στην Ευρώπη: η ρώσικη. Και εκείνη κόστισε πολύ αίμα.

σε αντίθεση με τα ανθρώπινα και φιλελεύθερα ιδανικά των αναρχικών. Οι αναγκαιότητες του εμφυλίου και η ατμόσφαιρά του παίρνουν το πάνω χέρι, πέρα από τα ιδεώδη για τα οποία άρχισε ο εμφύλιος.

[...] Το συμβούλιο άμυνας της Generalidad, όπου οι σύντροφοί μας της FAI ασκούν διοικητικές λειτουργίες, έχει διατάξει να χρησιμοποιείται στην πολιτοφυλακή ο παλιός στρατιωτικός ποινικός κώδικας.

Και στα εργοστάσια επίσης επικρατεί καταναγκαστικό καθεστώς. Η καταλανική κυβέρνηση, όπου οι σύντροφοί μας κατέχουν τα κύρια οικονομικά υπουργεία, μόλις τώρα διέταξε τους εργάτες να κάνουν απλήρωτες υπερωρίες τόσες όσες η κυβέρνηση θεωρεί αναγκαίες. Ένα άλλο διάταγμα προβλέπει ότι κάθε εργάτης που δεν πραγματοποιεί τη νόρμα του θα θεωρείται στασιαστής και θα του συμπεριφέρονται ανάλογα. Αυτό σημαίνει, εντελώς απλά, ***χρησιμοποίηση της θανατικής ποινής στη βιομηχανική παραγωγή*** [...]. (Σιμόν Βέιλ - Σημειώσεις από το μέτωπο)

Δικαιώματα και Υποχρεώσεις

Μετά τη Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου που υπογράφηκε από την πρώτη γαλλική εθνοσυνέλευση στις 26 Αυγούστου το 1789, όλες οι επαναστάσεις, οι περισσότεροι πόλεμοι και τα περισσότερα αποτρόπαια εγκλήματα στην ανθρωπότητα, σύμφωνα με την Βέιλ, βασίστηκαν στο όνομα των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων. Γνωρίζουμε, επίσης, ότι όπως αυτά τα Δικαιώματα τότε, δεν ίσχυαν για όλους τους κατοίκους της γαλλικής επικράτειας, με τον ίδιο τρόπο δεν ισχύουν ακόμα και σήμερα για όλους τους κατοίκους του πλανήτη.

Γράφει στο βιβλίο της ***«Το πρόσωπο και το Ιερό»***:

[...] «Για να κατανοήσουμε τί είναι ένα δικαίωμα, πρέπει πρώτα να αποδεχτούμε ότι η ύπαρξή μας ως έμφρονα και σκεπτόμενα όντα χαρακτηρίζεται από την επίγνωση της υπαρξιακής μας υποχρέωσης απέναντι στην αιώνια ιδέα αυτού που είμαστε: του ανθρώπου»..

[...] «Σε κάθε άνθρωπο υπάρχει κάτι ιερό. Αυτό όμως δεν είναι το πρόσωπό του. Ούτε είναι το ανθρώπινο πρόσωπο. Το ιερό είναι αυτός ο ίδιος, αυτός ο άνθρωπος, απλούστατα»

[...] «Στο βάθος της καρδιάς κάθε ανθρώπου, από τα παιδικά του χρόνια μέχρι τον τάφο, υπάρχει κάτι που, παρ' όλη την εμπειρία των εγκλημάτων που έχουμε διαπράξει, υποστεί και δει, προσδοκά ακατανίκητα να του κάνουν καλό και όχι κακό. Αυτό ακριβώς πριν απ' όλα είναι το ιερό σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη. Το καλό είναι η μόνη πηγή του ιερού. Το μόνο ιερό είναι το καλό και ό,τι σχετίζεται με το καλό».

Υπογραμμίζει ότι το πρωτείο που έχει δοθεί στο Δικαίωμα είναι λανθασμένο και θα πρέπει να ακολουθήσει η υποταγή του Δικαιώματος στην αιώνια Υποχρέωση του ανθρώπου απέναντι στην ιδέα του ανθρώπου, δηλαδή την υποχρέωση της προστασίας της ανθρώπινης αξίας.. Αυτή η Υποχρέωση θα πρέπει να δεσμεύει άτομα, συλλογικότητες, χώρες ...

[...] «Ίδιες υποχρεώσεις δεσμεύουν όλα τα ανθρώπινα όντα [...] Κανένα ανθρώπινο ον δεν μπορεί να τις αποφύγει χωρίς να διαπράξει έγκλημα»

συνέχεια στη σελ. 12

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

συνέχεια από τη σελ. 11

[...] «Μόνο η υποχρέωση μπορεί να ξεφύγει από κάθε οριοθέτηση. Η θέση της είναι σε μια περιοχή που βρίσκεται έξω από κάθε περιορισμό – γιατί βρίσκεται υπεράνω αυτού του κόσμου. Οι άντρες του 1789 δεν αναγνώρισαν την πραγματικότητα μιας τέτοιας περιοχής. Γι' αυτούς η μοναδική πραγματικότητα ήταν τα καθημερινά προβλήματα των ανθρώπων. Γι' αυτό βασίστηκαν επάνω σε μια έννοια του δικαιώματος. Όμως ήθελαν ταυτόχρονα να θεσπίσουν αρχές που θα ίσχυαν άνευ όρων. Αυτή η αντίφαση τούς οδήγησε σε μια σύγχυση ιδεών και γλώσσας, μια σύγχυση που είναι μια από τις κύριες αιτίες της σημερινής πολιτικής και κοινωνικής σύγχυσης».

[...] «Είναι επομένως μια αιώνια υποχρέωση απέναντι στον άνθρωπο το να μην τον αφήνουμε να υποφέρει από πείνα, όταν έχουμε την ευκαιρία να τον βοηθήσουμε»...

[...] «...μεταξύ των αναγκών (είναι και αυτές που) [...] αφορούν στην προστασία ενάντια στη βία, της κατοικίας, της ένδυσης, της θέρμανσης, της υγιεινής, της φροντίδας σε περίπτωση ασθένειας.» [18]

Επιστήμη

Αυτό που είναι ιερό στην επιστήμη, είναι η αλήθεια. Αυτό που είναι ιερό στην τέχνη είναι η ομορφιά.
Η αλήθεια και η ομορφιά είναι απρόσωπη. Όλα αυτά είναι πολύ προφανή.

«Ο πραγματικός ορισμός της επιστήμης είναι η μελέτη της ομορφιάς του κόσμου»

Για να διαπιστώσει:

«Σήμερα, η επιστήμη, η ιστορία, η πολιτική, η οργάνωση της εργασίας, ακόμα και η θρησκεία, στον βαθμό που έχει στιγματιστεί από τη ρωμαϊκή βεβήλωση, δεν προσφέρουν τίποτα στο μυαλό των ανθρώπων εκτός από ωμή βία. Αυτός είναι ο πολιτισμός μας. Είναι ένα δέντρο που βγάζει τον καρπό που του αξίζει».

Εβραία και Χριστιανή

Οι γονείς της Σιμόν Βέιλ ήταν εβραίοι. Το 1935 ταξιδεύει στην Πορτογαλία, και συγκλονίζεται καθώς ακούει τις γυναίκες των ψαράδων να τραγουδούν για τον Χριστό που, –όπως υποστήριζαν με το τραγούδι τους–, όχι μόνο δεν

«Τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να εμποδίσει τον άνθρωπο να αισθάνεται γεννημένος για την ελευθερία. Ποτέ, ό,τι κι αν γίνει, δεν μπορεί να δεχτεί τη δουλεία επειδή σκέφτεται. Δεν έπαψε ποτέ να ονειρεύεται μια ελευθερία χωρίς όρια, είτε ως παρελθούσα ευτυχία που του τη στέρησε μια τιμωρία, είτε ως μέλλουσα ευτυχία που του την χρωστά ένα είδος συμφωνίας με κάποια μυστηριώδη Πρόνοια. Ο κομμουνισμός που φαντάστηκε ο Μαρξ είναι η πιο πρόσφατη μορφή αυτού του ονείρου. Το όνειρο αυτό παρέμεινε ανέκαθεν μάταιο, όπως όλα τα όνειρα, ή, αν ποτέ λειτούργησε σαν παρηγοριά, ήταν πάντα σαν όπιο. Είναι καιρός να σταματήσουμε να ονειρευόμαστε την ελευθερία και να αποφασίσουμε να τη συλλάβουμε». Simone Weil

συμμόρφωσης με μια εκ των προτέρων θεσμοθετημένη διδασκαλία. [...]

Το γεγονός ότι η Εκκλησία που ίδρυσε ο Χριστός κατέπνιξε έτσι σε τόσο ευρεία κλίμακα το πνεύμα της αλήθειας –και αν δεν το κατάφερε ολοκληρωτικά με την Ιερά Εξέταση, τούτο οφείλεται στο ότι η μυστική (εμπειρία) πρόσφερε ένα ασφαλές καταφύγιο– αποτελεί τραγική ειρωνεία. Το έχουν παρατηρήσει επανειλημμένα. Εκείνο που έχουν παρατηρήσει λιγότερο είναι μια άλλη τραγική ειρωνεία. Ότι το κίνημα εξέγερσης ενάντια στην κατάπνιξη των πνευμάτων υπό το καθεστώς της Ιεράς Εξέτασης προσανατολίστηκε έτσι ώστε να εξακολουθήσει το έργο της κατάπνιξης».

Ελευθερία και Κοινωνική Καταπίεση[20]

[...] Ζούμε σ' ένα κόσμο όπου τίποτα δεν είναι στο μέτρο του ανθρώπου. Υπάρχει μια τερατώδης δυσαναλογία μεταξύ του σώματος του ανθρώπου, του πνεύματος του ανθρώπου και των πραγμάτων που συγκροτούν σήμερα τα στοιχεία της ανθρώπινης ζωής. Τα πάντα βρίσκονται σε ανισορροπία και καμμιά κοινωνική κατηγορία, ομάδα ή τάξη ανθρώπων δεν ξεφεύγει εντελώς από αυτήν. [...]

Η αντιστροφή της σχέσης μεταξύ μέσων και σκοπών, η

όπως το δικό μας, όχι μόνο δεν διαπλάθει ανθρώπους ικανούς να χτίσουν μια ανθρώπινη κοινωνία, μα και πλάθει τους υποτελείς του, όλους τους υποτελείς του, καταπιεστές και καταπιεζόμενους, σύμφωνα με το δικό του απάνθρωπο πρότυπο.

[...] Κι όπως ξέρουμε, στις μέρες μας οι απόπειρες αποβλάκωσης των ανθρώπων έχουν στη διάθεσή τους πανίσχυρα μέσα για να σπείρουν την ασάφεια και τον παραλογισμό. Ένα μόνο πράγμα είναι βέβαιον ότι δεν μπορεί να κατορθώσει κάποιος, ακόμα κι αν έχει όλα τα μέσα επικοινωνίας στη διάθεσή του: να μεταδώσει ευρύτατα ιδέες σαφείς, συλλογισμούς με στέρεη βάση και μια καθαρή ματιά σε όσα συμβαίνουν.

[...] Συνολικά, η κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε σήμερα μοιάζει αρκετά με αυτή των ταξιδιωτών, που δεν έχουν ιδέα για το πού βρίσκονται ενώ τρέχουν ολοταχώς μ' ένα αυτοκίνητο χωρίς οδηγό σε μια κακοτράχαλη γη. Πότε άραγε θα επέλθει η πρόσκρουση εκείνη, που θα θέσει στη συνέχεια το ζήτημα να δοκιμάσουμε να φτιάξουμε κάτι καινούργιο και διαφορετικό; Μπορεί σε κάποιες δεκαετίες, ή και αιώνες. Δεν έχουμε κανένα δεδομένο για να το πούμε με ακρίβεια».

Το τέλος της

Οι καταγραφές για τα αίτια του θανάτου της διαφέρουν ανάλογα με τις ...πολιτικές σκοπιμότητες του εκάστοτε γράφοντος. Φαίνεται ότι, και φυσικά προς τιμήν της, δεν εκτιμούν όλοι την Σιμόν Βέιλ... Σύμφωνα, λοιπόν, με κάποιους, θάνατο τής προκαλεί η φυματίωση από την οποία πάσχει, για κάποιους άλλους πεθαίνει από ...νευρική ανορεξία ή κατ' άλλους λόγω της επιλογής της να τρέφεται μόνο με ... φως και ήλιο...

Το 1943 εισάγεται στο σανατόριο Kent της Αγγλίας ύστερα από μια έξαρση της φυματίωσης. Λίγους μήνες μετά, ο γιατρός βγάζει πόρισμα ότι πέθανε από ανακοπή λόγω υποσιτισμού...

Σύμφωνα με καταγραφές, δεν δεχόταν να πάρει περισσότερη τροφή ως ένδειξη συμπαράστασης στους, υπό την Γερμανική κατοχή, συμπατριώτες της που λιμοκτονούσαν προσπαθώντας να επιβιώσουν με στις μικρές μερίδες φαγητού που μοιράζονταν στα συσσίτια[21].

Αναρχία και Ζωή

ήθελαν ταυτόχρονα να θεσπίσουν αρχές που θα ισχυαν άνευ όρων. Αυτή η αντίφαση τούς οδήγησε σε μια σύγχυση ιδεών και γλώσσας, μια σύγχυση που είναι μια από τις κύριες αιτίες της σημερινής πολιτικής και κοινωνικής σύγχυσης».

[...] «Είναι επομένως μια αιώνια υποχρέωση απέναντι στον άνθρωπο το να μην τον αφήνουμε να υποφέρει από πείνα, όταν έχουμε την ευκαιρία να τον βοηθήσουμε»...

[...] «...μεταξύ των αναγκών (είναι και αυτές που) [...] αφορούν στην προστασία ενάντια στη βία, της κατοικίας, της ένδυσης, της θέρμανσης, της υγιεινής, της φροντίδας σε περίπτωση ασθένειας.» [18]

Επιστήμη

Αυτό που είναι ιερό στην επιστήμη, είναι η αλήθεια. Αυτό που είναι ιερό στην τέχνη είναι η ομορφιά. Η αλήθεια και η ομορφιά είναι απρόσωπη. Όλα αυτά είναι πολύ προφανή.

«Ο πραγματικός ορισμός της επιστήμης είναι η μελέτη της ομορφιάς του κόσμου»

Για να διαπιστώσει:

«Σήμερα, η επιστήμη, η ιστορία, η πολιτική, η οργάνωση της εργασίας, ακόμα και η θρησκεία, στον βαθμό που έχει στιγματιστεί από τη ρωμαϊκή βεβήλωση, δεν προσφέρουν τίποτα στο μυαλό των ανθρώπων εκτός από ωμή βία. Αυτός είναι ο πολιτισμός μας. Είναι ένα δέντρο που βγάζει τον καρπό που του αξίζει».

Εβραία και Χριστιανή

Οι γονείς της Σιμόν Βέιλ ήταν εβραίοι. Το 1935 ταξιδεύει στην Πορτογαλία, και συγκλονίζεται καθώς ακούει τις γυναίκες των ψαράδων να τραγουδούν για τον Χριστό που, –όπως υποστήριζαν με το τραγούδι τους–, όχι μόνο δεν αδιαφορεί για τους αδύνατους και τους κοινωνικά αποκλεισμένους αλλά καθαγιάζει τις δυσκολίες, τον μόχθο και τις αδυναμίες τους αναγνωρίζοντάς τα ως αρετές και οδούς δικαίωσης των απανταχού αναξιοπαθούντων.

Λίγο αργότερα, το 1937, 28 ετών, (ασθενής με φυματίωση), η Βέιλ επισκέπτεται την Ασίζη. Όπως περιγράφει η ίδια: «*Εκεί ολομόναχη στο μικρό ρομαντικό παρεκκλήσι του XII αιώνα της Σάντα Μαρία των Αγγέλων, ασύγκριτο θαύμα αγνότητας, όπου ο Άγιος Φραγκίσκος πολύ συχνά προσευχόταν,* ***κάτι πολύ πιο δυνατό από μένα μ' ανάγκασε, για πρώτη φορά στη ζωή μου, να γονατίσω...»***.

Ωστόσο, αν και στα τελευταία χρόνια της ζωής της, φαίνεται να έλκεται από τις χριστιανικές ιδέες, παραμένει αβάπτιστη και ανένταχτη στους κύκλους της Εκκλησίας. Δεν υποστηρίζει κανενός είδους οργάνωση βασισμένης σε απαράβατους κανόνες «θεϊκής προέλευσης». Αντίθετα η ίδια τονίζει: «*[η] πλήρης και απεριόριστη ελευθερία*

κομμουνισμός που φαντάστηκε ο Μαρξ είναι η πιο πρόσφατη μορφή αυτού του ονείρου. Το όνειρο αυτό παρέμεινε ανέκαθεν μάταιο, όπως όλα τα όνειρα, ή, αν ποτέ λειτούργησε σαν παρηγοριά, ήταν πάντα σαν όπιο. Είναι καιρός να σταματήσουμε να ονειρευόμαστε την ελευθερία και να αποφασίσουμε να τη συλλάβουμε». Simone Weil

συμμόρφωσης με μια εκ των προτέρων θεσμοθετημένη διδασκαλία. [...]

Το γεγονός ότι η Εκκλησία που ίδρυσε ο Χριστός κατέπνιξε έτσι σε τόσο ευρεία κλίμακα το πνεύμα της αλήθειας –και αν δεν το κατάφερε ολοκληρωτικά με την Ιερά Εξέταση, τούτο οφείλεται στο ότι η μυστική (εμπειρία) πρόσφερε ένα ασφαλές καταφύγιο– αποτελεί τραγική ειρωνεία. Το έχουν παρατηρήσει επανειλημμένα. Εκείνο που έχουν παρατηρήσει λιγότερο είναι μια άλλη τραγική ειρωνεία. Ότι το κίνημα εξέγερσης ενάντια στην κατάπνιξη των πνευμάτων υπό το καθεστώς της Ιεράς Εξέτασης προσανατολίστηκε έτσι ώστε να εξακολουθήσει το έργο της κατάπνιξης».

Ελευθερία και Κοινωνική Καταπίεση[20]

[...] Ζούμε σ' ένα κόσμο όπου τίποτα δεν είναι στο μέτρο του ανθρώπου. Υπάρχει μια τερατώδης δυσαναλογία μεταξύ του σώματος του ανθρώπου, του πνεύματος του ανθρώπου και των πραγμάτων που συγκροτούν σήμερα τα στοιχεία της ανθρώπινης ζωής. Τα πάντα βρίσκονται σε ανισορροπία και καμμιά κοινωνική κατηγορία, ομάδα ή τάξη ανθρώπων δεν ξεφεύγει εντελώς από αυτήν. [...]

Η αντιστροφή της σχέσης μεταξύ μέσων και σκοπών, η οποία σε κάποιο βαθμό αποτελεί το νόμο κάθε καταπιεστικής κοινωνίας, είναι πλέον ολοκληρωτική και εκτείνεται παντού. Ο επιστήμονας δεν καταπιάνεται με την επιστήμη προκειμένου να καταφέρει να δει καθαρότερα τη σκέψη του, αλλά αποβλέποντας στην επίτευξη εκείνων των αποτελεσμάτων, που θα επιβεβαιώσουν την ήδη συγκροτημένη επιστήμη. Οι μηχανές δεν λειτουργούν για να βοηθούν τον άνθρωπο να επιβιώνει αλλά, απεναντίας, έχουμε φτάσει στο σημείο να μην αφήνουμε ανθρώπους να επιβιώσουν αν δεν γίνουν υπηρέτες των μηχανών.

[...] Όταν ο άνθρωπος έχει εξανδραποδιστεί σε τέτοιο βαθμό, οι αξίες δεν μπορούν πλέον να θεμελιωθούν πουθενά και έτσι, στην πραγματικότητα, τίποτα δεν μπορεί να αξιολογηθεί.

[...] Γι' αυτό, είναι απατηλή η ιδέα ότι ο σημερινός πολιτισμός παράγει από μόνος του τους ίδιους τους νεκροθάφτες. Πώς είναι δυνατόν η σκλαβιά να γεννήσει ελεύ-

μπορεί να κατορθώσει κάποιος, ακόμα κι αν έχει όλα τα μέσα επικοινωνίας στη διάθεσή του: να μεταδώσει ευρύτατα ιδέες σαφείς, συλλογισμούς με στέρεη βάση και μια καθαρή ματιά σε όσα συμβαίνουν.

[...] Συνολικά, η κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε σήμερα μοιάζει αρκετά με αυτή των ταξιδιωτών, που δεν έχουν ιδέα για το πού βρίσκονται ενώ τρέχουν ολοταχώς μ' ένα αυτοκίνητο χωρίς οδηγό σε μια κακοτράχαλη γη. Πότε άραγε θα επέλθει η πρόσκρουση εκείνη, που θα θέσει στη συνέχεια το ζήτημα να δοκιμάσουμε να φτιάξουμε κάτι καινούργιο και διαφορετικό; Μπορεί σε κάποιες δεκαετίες, ή και αιώνες. Δεν έχουμε κανένα δεδομένο για να το πούμε με ακρίβεια».

Το τέλος της

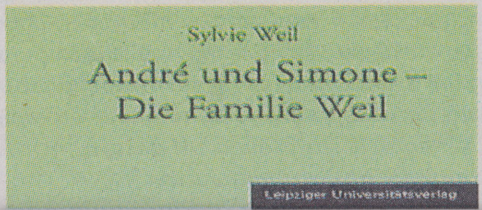
Οι καταγραφές για τα αίτια του θανάτου της διαφέρουν ανάλογα με τις ...πολιτικές σκοπιμότητες του εκάστοτε γράφοντος. Φαίνεται ότι, και φυσικά προς τιμήν της, δεν εκτιμούν όλοι την Σιμόν Βέιλ... Σύμφωνα, λοιπόν, με κάποιους, θάνατο τής προκαλεί η φυματίωση από την οποία πάσχει, για κάποιους άλλους πεθαίνει από ...νευρική ανορεξία ή κατ΄ άλλους λόγω της επιλογής της να τρέφεται μόνο με ... φως και ήλιο...

Το 1943 εισάγεται στο σανατόριο Kent της Αγγλίας ύστερα από μια έξαρση της φυματίωσης. Λίγους μήνες μετά, ο γιατρός βγάζει πόρισμα ότι πέθανε από ανακοπή λόγω υποσιτισμού...

Σύμφωνα με καταγραφές, δεν δεχόταν να πάρει περισσότερη τροφή ως ένδειξη συμπαράστασης στους, υπό την Γερμανική κατοχή, συμπατριώτες της που λιμοκτονούσαν προσπαθώντας να επιβιώσουν με στις μικρές μερίδες φαγητού που μοιράζονταν στα συσσίτια[21].

Αναρχία και Ζωή

Αυτό που είναι ιερό στην τέχνη είναι η ομορφιά. Η αλήθεια και η ομορφιά είναι απρόσωπη. Όλα αυτά είναι πολύ προφανή.

«Ο πραγματικός ορισμός της επιστήμης είναι η μελέτη της ομορφιάς του κόσμου»

Για να διαπιστώσει:

«Σήμερα, η επιστήμη, η ιστορία, η πολιτική, η οργάνωση της εργασίας, ακόμα και η θρησκεία, στον βαθμό που έχει στιγματιστεί από τη ρωμαϊκή βεβήλωση, δεν προσφέρουν τίποτα στο μυαλό των ανθρώπων εκτός από ωμή βία. Αυτός είναι ο πολιτισμός μας. Είναι ένα δέντρο που βγάζει τον καρπό που του αξίζει».

Εβραία και Χριστιανή

Οι γονείς της Σιμόν Βέιλ ήταν εβραίοι. Το 1935 ταξιδεύει στην Πορτογαλία, και συγκλονίζεται καθώς ακούει τις γυναίκες των ψαράδων να τραγουδούν για τον Χριστό που, –όπως υποστήριζαν με το τραγούδι τους–, όχι μόνο δεν αδιαφορεί για τους αδύνατους και τους κοινωνικά αποκλεισμένους αλλά καθαγιάζει τις δυσκολίες, τον μόχθο και τις αδυναμίες τους αναγνωρίζοντάς τα ως αρετές και οδούς δικαίωσης των απανταχού αναξιοπαθούντων.

Λίγο αργότερα, το 1937, 28 ετών, (ασθενής με φυματίωση), η Βέιλ επισκέπτεται την Ασίζη. Όπως περιγράφει η ίδια: «*Εκεί ολομόναχη στο μικρό ρομαντικό παρεκκλήσι του XII αιώνα της Σάντα Μαρία των Αγγέλων, ασύγκριτο θαύμα αγνότητας, όπου ο Άγιος Φραγκίσκος πολύ συχνά προσευχόταν,* ***κάτι πολύ πιο δυνατό από μένα μ' ανάγκασε, για πρώτη φορά στη ζωή μου, να γονατίσω...*».**

Ωστόσο, αν και στα τελευταία χρόνια της ζωής της, φαίνεται να έλκεται από τις χριστιανικές ιδέες, παραμένει αβάπτιστη και ανένταχτη στους κύκλους της Εκκλησίας. Δεν υποστηρίζει κανενός είδους οργάνωση βασισμένης σε απαράβατους κανόνες «θεϊκής προέλευσης». Αντίθετα η ίδια τονίζει: «*[η] πλήρης και απεριόριστη ελευθερία έκφρασης για κάθε είδους γνώμη, χωρίς τον παραμικρό περιορισμό ή δέσμευση, αποτελεί ύψιστη ανάγκη για την καλλιέργεια υψηλής νοημοσύνης*».[19]

Γνωρίζοντας αρκετά την ιστορική πορεία της Χριστιανικής Εκκλησίας, καταδικάζει σε επιστολές της προς διάφορους κληρικούς, τον ρόλο της ως μηχανισμό επιβολής και εξουσίας:

«Το κίνητρο της σκέψης δεν είναι πια η άνευ όρων και καθορισμών επιθυμία της αλήθειας, αλλά η επιθυμία ... *Εξέταση, τούτο οφείλεται στο ότι η μυστική (εμπειρία) πρόσφερε ένα ασφαλές καταφύγιο– αποτελεί τραγική ειρωνεία. Το έχουν παρατηρήσει επανειλημμένα. Εκείνο που έχουν παρατηρήσει λιγότερο είναι μια άλλη τραγική ειρωνεία. Ότι το κίνημα εξέγερσης ενάντια στην κατάπνιξη των πνευμάτων υπό το καθεστώς της Ιεράς Εξέτασης προσανατολίστηκε έτσι ώστε να εξακολουθήσει το έργο της κατάπνιξης».*

Ελευθερία και Κοινωνική Καταπίεση[20]

[...] Ζούμε σ' ένα κόσμο όπου τίποτα δεν είναι στο μέτρο του ανθρώπου. Υπάρχει μια τερατώδης δυσαναλογία μεταξύ του σώματος του ανθρώπου, του πνεύματος του ανθρώπου και των πραγμάτων που συγκροτούν σήμερα τα στοιχεία της ανθρώπινης ζωής. Τα πάντα βρίσκονται σε ανισορροπία και καμμιά κοινωνική κατηγορία, ομάδα ή τάξη ανθρώπων δεν ξεφεύγει εντελώς από αυτήν. [...]

Η αντιστροφή της σχέσης μεταξύ μέσων και σκοπών, η οποία σε κάποιο βαθμό αποτελεί το νόμο κάθε καπιταλιστικής κοινωνίας, είναι πλέον ολοκληρωτική και εκτείνεται παντού. Ο επιστήμονας δεν καταπιάνεται με την επιστήμη προκειμένου να καταφέρει να δει καθαρότερα τη σκέψη του, αλλά αποβλέποντας στην επίτευξη εκείνων των αποτελεσμάτων, που θα επιβεβαιώσουν την ήδη συγκροτημένη επιστήμη. Οι μηχανές δεν λειτουργούν για να βοηθούν τον άνθρωπο να επιβιώνει αλλά, απεναντίας, έχουμε φτάσει στο σημείο να μην αφήνουμε ανθρώπους να επιβιώσουν αν δεν γίνουν υπηρέτες των μηχανών.

[...] Όταν ο άνθρωπος έχει εξανδραποδιστεί σε τέτοιο βαθμό, οι αξίες δεν μπορούν πλέον να θεμελιωθούν πουθενά και έτσι, στην πραγματικότητα, τίποτα δεν μπορεί να αξιολογηθεί.

[...] Γι' αυτό, είναι απατηλή η ιδέα ότι ο σημερινός πολιτισμός παράγει από μόνος του τους ίδιους τους νεκροθάφτες. Πώς είναι δυνατόν η σκλαβιά να γεννήσει ελεύθερους ανθρώπους; Ποτέ στην ιστορία ένα δουλοκτητικό καθεστώς δεν έπεσε από τους ίδιους τους δούλους. Η αλήθεια, απεναντίας, είναι ότι η δουλεία αποκτηνώνει τον άνθρωπο μέχρι του σημείου που δεν τον νοιάζει πια που είναι δούλος. Η αλήθεια είναι, ότι την ελευθερία την αισθάνονται πολύτιμη μόνον εκείνοι που είναι πραγματικά ελεύθεροι, εκείνοι που την έχουν πραγματικά γευτεί. Και η αλήθεια είναι, ότι ένα καθεστώς ολότελα απάνθρωπο, ... ανάλογα με τις ...πολιτικές σκοπιμότητες του εκάστοτε γράφοντος. Φαίνεται ότι, και φυσικά προς τιμήν της, δεν εκτιμούν όλοι την Σιμόν Βέιλ... Σύμφωνα, λοιπόν, με κάποιους, θάνατο τής προκαλεί η φυματίωση από την οποία πάσχει, για κάποιους άλλους πεθαίνει από ...νευρική ανορεξία ή κατ' άλλους λόγω της επιλογής της να τρέφεται μόνο με ... φως και ήλιο...

Το 1943 εισάγεται στο σανατόριο Kent της Αγγλίας ύστερα από μια έξαρση της φυματίωσης. Λίγους μήνες μετά, ο γιατρός βγάζει πόρισμα ότι πέθανε από ανακοπή λόγω υποσιτισμού...

Σύμφωνα με καταγραφές, δεν δεχόταν να πάρει περισσότερη τροφή ως ένδειξη συμπαράστασης στους, υπό την Γερμανική κατοχή, συμπατριώτες της που λιμοκτονούσαν προσπαθώντας να επιβιώσουν με στις μικρές μερίδες φαγητού που μοιράζονταν στα συσσίτια[21].

Αναρχία και Ζωή

18. Simon Weil, «*L' enracinement*» - Ανάγκη για Ρίζες
19. ό.π.

20. Σιμόν Βέιλ, *«Στοχασμοί πάνω στα αίτια της ελευθερίας και της κοινωνικής καταπίεσης»* - (1934)

21. Προφανώς, οι Γάλλοι αντιστασιακοί αντιμετώπιζαν σοβαρά προβλήματα στον αγώνα τους κατά των Γερμανών. Τα δύο κυριότερα, ωστόσο, ήταν οι ελλείψεις σε τρόφιμα και μεταφορικά μέσα. Οι κατοχικές δυνάμεις είχαν κατάσχει μεγάλο ποσοστό της γαλλικής παραγωγής τροφίμων, κάτι που δημιουργούσε πρόβλημα, όχι μόνο στους αντάρτες, αλλά γενικότερα στον άμαχο πληθυσμό. Τα τρόφιμα διανέμονταν στο λαό σε συσσίτια, ενώ οι περιοχές όπου η έλλειψη ήταν μικρότερη, συνήθως στην ύπαιθρο, είχαν μετασχηματιστεί σε κέντρα μαύρων αγορών. Οι Βρετανοί προμήθευαν τους Γάλλους με όπλα και χρήματα, αλλά όχι με εδώδιμα.

Ο ΛΕΝΙΝ ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΣΙΑΣ

Για όσους επιθυμούν να εμβαθύνουν στην «ψυχολογία του πλήθους», τα τραγούδια και τα έθιμα των λαών αποτελούν ένα πλούσιο πεδίο για μελέτη.

Στην καταιγίδα της ιστορίας στην οποία βρισκόμαστε, η εξέγερση εμφανίζεται στην ποίηση και το τραγούδι του λαού. Αυτό είναι ένα σύμπτωμα με βαρύνουσα σημασία. Μεταξύ των πιο γνωστών ανατρεπτικών τραγουδιών της εποχής, υπάρχει το τραγούδι «Ο Λένιν είναι Μεσσίας», στο οποίο ο στρατιώτης, η κάτωχρη πόρνη και ο γιος του καταδίκου επικαλούνται τον Λένιν ως «φάρο δικαιοσύνης και ελευθερίας» και άλλα τέτοια γαρνιρισμένα με κλισέ εκφράσεις.

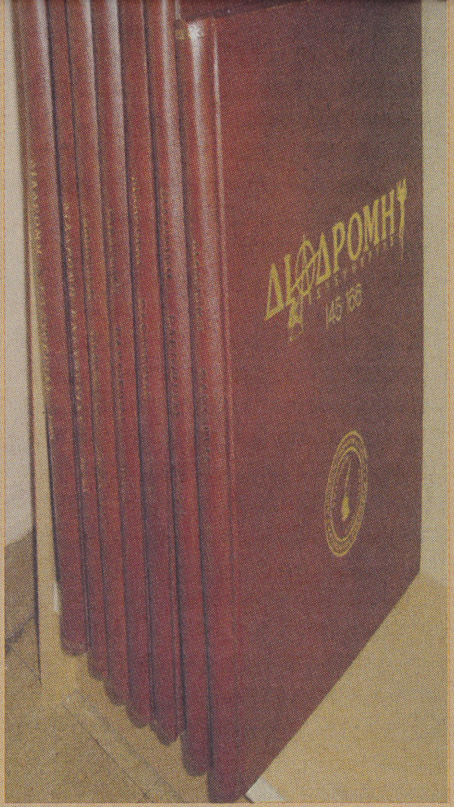
Δεν έχει νόημα να πιέζουμε έναν λαϊκό τραγουδιστή πάρα πολύ σκληρά και, δεδομένων των καλών του προθέσεων και του ζήλου που είναι εμφανής στους στίχους του, μπορούμε εύκολα να τον συγχωρήσουμε για τις αληθινά ποιητικές αμαρτίες του. Αλλά, όπως το βλέπω, πρέπει να εμποδίσουμε την εξάπλωση των τραγουδιών που μπορούν να διαδώσουν ψευδείς έννοιες της επανάστασης. Μια τέτοια ιδέα, μάλιστα, είναι η ίδια που ενθυλακώνεται από το ρεφραίν τού «Ο Λένιν είναι μεσσίας». Έχουμε πάντα την τάση να τονίζουμε την σκέψη και τις πράξεις του ατόμου και όχι της συλλογικότητας και να αντιστεκόμαστε στον άκαμπτο, μονόπλευρο ιστορικό υλισμό εκείνων των μαρξιστών που περνούν από τους δρόμους του ντετερμινισμού και καταλήγουν σε ένα είδος μοιρολατρικής αντιμετώπισης των πράξεων και των ιδεών των ανθρώπων. Όχι ότι αυτό σημαίνει πως ακολουθώντας το δρόμο ενός καθοδηγητή που μετέτρεψε την ιστορία των λαών σε μια συλλογή φανταχτερών ζωών που μείωσαν το αίσθημα μειονεξίας – οι οποίοι είναι καθοριστικοί παράγοντες στην επανάσταση και την εξέλιξη– απέναντι στη μεγαλοφυΐα έργων ηρώων.

Αν, επιπροσθέτως, λάβουμε υπ' όψη τους απόστολους, τους ήρωες, τους μάρτυρες και τους μεγαλύτερους υποκινητές ιδεών, γνωρίζουμε παρ' όλα αυτά, όπως επίσης θα πρέπει να γνωρίζουν και οι λαοί, ότι δεν πρέπει να κοιτάζουμε στην κορυφή ενός βράχου ούτε στο ικρίωμα για λύτρωση, αλλά μάλλον στους εαυτούς μας, καθώς το μήνυμα θα είναι σαν το σπόρο που ρίχνεται πάνω σε πετρώδες έδαφος και ανάμεσα σε ζιζάνια, όπως αναφέρεται στην παραβολή του Ευαγγελίου, εκτός αν φτάσει σε μυαλά και σε καρδιές που είναι έτοιμες να το απορροφήσουν και να το κάνουν δικό τους, ως δυναμικό, εκτός εάν οι λαοί έχουν την καλή θέληση και το πνεύμα θυσίας για να το πραγματοποιήσουν.

Πρέπει να αποφεύγουμε μια κατάσταση όπου οι λαοί περιμένουν τον Λένιν σαν κάποιον κόκκινο προφήτη ή περιμένουν έναν άνθρωπο λυτρωτή, με τον τρόπο που οι Ιουδαίοι περιμένουν τον γιο του Θεού, αφού η αναμονή ενός λυτρωτή ισοδυναμεί με σκέψη για

Ο ΛΕΝΙΝ ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΣΙΑΣ

Για όσους επιθυμούν να εμβαθύνουν στην «ψυχολογία του πλήθους», τα τραγούδια και τα έθιμα των λαών αποτελούν ένα πλούσιο πεδίο για μελέτη.
Στην καταιγίδα της ιστορίας στην οποία βρισκόμαστε, η εξέγερση εμφανίζεται στην ποίηση και το τραγούδι του λαού. Αυτό είναι ένα σύμπτωμα με βαρύνουσα σημασία. Μεταξύ των πιο γνωστών ανατρεπτικών τραγουδιών της εποχής, υπάρχει το τραγούδι «Ο Λένιν είναι Μεσσίας», στο οποίο ο στρατιώτης, η κάτωχρη πόρνη και ο γιος του καταδίκου επικαλούνται τον Λένιν ως «φάρο δικαιοσύνης και ελευθερίας» και άλλα τέτοια γαρνιρισμένα με κλισέ εκφράσεις.
Δεν έχει νόημα να πιέζουμε έναν λαϊκό τραγουδιστή πάρα πολύ σκληρά και, δεδομένων των καλών του προθέσεων και του ζήλου που είναι εμφανής στους στίχους του, μπορούμε εύκολα να τον συγχωρήσουμε για τις αληθινά ποιητικές αμαρτίες του. Αλλά, όπως το βλέπω, πρέπει να εμποδίσουμε την εξάπλωση των τραγουδιών που μπορούν να διαδώσουν ψευδείς έννοιες της επανάστασης. Μια τέτοια ιδέα, μάλιστα, είναι η ίδια που ενθυλακώνεται από το ρεφραίν τού «Ο Λένιν είναι μεσσίας». Έχουμε πάντα την τάση να τονίζουμε την σκέψη και τις πράξεις του ατόμου και όχι της συλλογικότητας και να αντιστεκόμαστε στον άκαμπτο, μονόπλευρο ιστορικό υλισμό εκείνων των μαρξιστών που περνούν από τους δρόμους του ντετερμινισμού και καταλήγουν σε ένα είδος μοιρολατρικής αντιμετώπισης των πράξεων και των ιδεών των ανθρώπων. Όχι ότι αυτό σημαίνει πως ακολουθώντας το δρόμο ενός καθοδηγητή που μετέτρεψε την ιστορία των λαών σε μια συλλογή φανταχτερών ζωών που μείωσαν το αίσθημα μειονεξίας – οι οποίοι είναι καθοριστικοί παράγοντες στην επανάσταση και την εξέλιξη– απέναντι στη μεγαλοφυΐα έργων ηρώων.
Αν, επιπροσθέτως, λάβουμε υπ' όψη τους απόστολους, τους ήρωες, τους μάρτυρες και τους μεγαλύτερους υποκινητές ιδεών, γνωρίζουμε παρ' όλα αυτά, όπως επίσης θα πρέπει να γνωρίζουν και οι λαοί, ότι δεν πρέπει να κοιτάζουμε στην κορυφή ενός βράχου ούτε στο ικρίωμα για λύτρωση, αλλά μάλλον στους εαυτούς μας, καθώς το μήνυμα θα είναι σαν το σπόρο που ρίχνεται πάνω σε πετρώδες έδαφος και ανάμεσα σε ζιζάνια, όπως αναφέρεται στην παραβολή του Ευαγγελίου, εκτός αν φτάσει σε μυαλά και σε καρδιές που είναι έτοιμες να το απορροφήσουν και να το κάνουν δικό τους, ως δυναμικό, εκτός εάν οι λαοί έχουν την καλή θέληση και το πνεύμα θυσίας για να το πραγματοποιήσουν.
Πρέπει να αποφεύγουμε μια κατάσταση όπου οι λαοί περιμένουν τον Λένιν σαν κάποιον κόκκινο προφήτη ή περιμένουν έναν άνθρωπο λυτρωτή, με τον τρόπο που οι Ιουδαίοι περιμένουν τον γιο του Θεού, αφού η αναμονή ενός λυτρωτή ισοδυναμεί με σκέψη για λύτρωση ως κάτι που έρχεται από το εξωτερικό και ανεξάρτητα από τη θέληση και τη θυσία εκ μέρους εκείνων που την επιθυμούν.
Οι λαοί δεν έχουν καταλάβει ακόμα ότι δεν περιμένουν την επανάσταση να έρθει. Αν την θέλουμε, την θέλουμε και θα το επιτύχουμε. Τό σύνθημα: «Ο Λένιν είναι μεσσίας!» είναι ισοδύναμο με το «Η Επανάσταση είναι μεσσίας!»· και τα δύο είναι ανόητα, έστω και αν έχουν τις ρίζες τους στη μοιρολατρεία των Ιταλών και σε εκείνη την υποκείμενη θρησκευτική αίσθηση προσδοκιών που είναι ένας από τους ισχυρότερους παράγοντες που διαφυλάσσουν τη σημερινή κατάσταση των πραγμάτων.
Πρέπει να ειπωθεί στον εργαζόμενο ότι ο Λένιν δεν θα διασχίσει τις Άλπεις σαν μια μεγάλη κόκκινη αρκούδα για να ελευθερώσει την Ιταλία, για να δανειστούμε την ήδη στερεότυπη και ατυχή ρητορική φράση που ο Bombacci λατρεύει να επαναλαμβάνει, και ότι δεν πρέπει να περιμένει την επανάσταση να εξαπλωθεί στις Άλπεις με τον ίδιο τρόπο που οι άνθρωποι έλπιζαν να απελευθερωθούν από τις στρατιές των ξένων τυράννων, πίσω στις φεουδαρχικές περιόδους, αλλά να θέσουμε τις βάσεις γι' αυτήν και να την φέρουμε στην Ιταλία με όλη μας τη δύναμη και την δημιουργική μας τόλμη.
Camillo Berneri

ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018)
και διατίθεται βιβλιοδετημένος
όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν
κάποιον από αυτούς τους τόμους
θα πρέπει να τηλεφωνήσουν
στο 69 73 799 207
ή να επικοινωνήσουν
με την
Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

στών που περνούν από τους δρόμους του ντετερμινισμού και καταλήγουν σε ένα είδος μοιρολατρικής αντιμετώπισης των πράξεων και των ιδεών των ανθρώπων. Όχι ότι αυτό σημαίνει πως ακολουθώντας το δρόμο ενός καθοδηγητή που μετέτρεψε την ιστορία των λαών σε μια συλλογή φανταχτερών ζώων που μείωσαν το αίσθημα μειονεξίας – οι οποίοι είναι καθοριστικοί παράγοντες στην επανάσταση και την εξέλιξη– απέναντι στη μεγαλοφυΐα έργων ηρώων.

Αν, επιπροσθέτως, λάβουμε υπ' όψη τους απόστολους, τους ήρωες, τους μάρτυρες και τους μεγαλύτερους υποκινητές ιδεών, γνωρίζουμε παρ' όλα αυτά, όπως επίσης θα πρέπει να γνωρίζουν και οι λαοί, ότι δεν πρέπει να κοιτάζουμε στην κορυφή ενός βράχου ούτε στο ικρίωμα για λύτρωση, αλλά μάλλον στους εαυτούς μας, καθώς το μήνυμα θα είναι σαν το σπόρο που ρίχνεται πάνω σε πετρώδες έδαφος και ανάμεσα σε ζιζάνια, όπως αναφέρεται στην παραβολή του Ευαγγελίου, εκτός αν φτάσει σε μυαλά και σε καρδιές που είναι έτοιμες να το απορροφήσουν και να το κάνουν δικό τους, ως δυναμικό, εκτός εάν οι λαοί έχουν την καλή θέληση και το πνεύμα θυσίας για να το πραγματοποιήσουν.

Πρέπει να αποφεύγουμε μια κατάσταση όπου οι λαοί περιμένουν τον Λένιν σαν κάποιον κόκκινο προφήτη ή περιμένουν έναν άνθρωπο λυτρωτή, με τον τρόπο που οι Ιουδαίοι περιμένουν τον γιο του Θεού, αφού η αναμονή ενός λυτρωτή ισοδυναμεί με σκέψη για λύτρωση ως κάτι που έρχεται από το εξωτερικό και ανεξάρτητα από τη θέληση και τη θυσία εκ μέρους εκείνων που την επιθυμούν.

Οι λαοί δεν έχουν καταλάβει ακόμα ότι δεν περιμένουν την επανάσταση να έρθει. Αν την θέλουμε, την θέλουμε και θα το επιτύχουμε. Τό σύνθημα: «Ο Λένιν είναι μεσσίας!» είναι ισοδύναμο με το «Η Επανάσταση είναι μεσσίας!»· και τα δύο είναι ανόητα, έστω και αν έχουν τις ρίζες τους στη μοιρολατρεία των Ιταλών και σε εκείνη την υποκείμενη θρησκευτική αίσθηση προσδοκιών που είναι ένας από τους ισχυρότερους παράγοντες που διαφυλάσσουν τη σημερινή κατάσταση των πραγμάτων.

Πρέπει να ειπωθεί στον εργαζόμενο ότι ο Λένιν δεν θα διασχίσει τις Άλπεις σαν μια μεγάλη κόκκινη αρκούδα για να ελευθερώσει την Ιταλία, για να δανειστούμε την ήδη στερεότυπη και ατυχή ρητορική φράση που ο Bombacci λατρεύει να επαναλαμβάνει, και ότι δεν πρέπει να περιμένει την επανάσταση να εξαπλωθεί στις Άλπεις με τον ίδιο τρόπο που οι άνθρωποι έλπιζαν να απελευθερωθούν από τις στρατιές των ξένων τυράννων, πίσω στις φεουδαρχικές περιόδους, αλλά να θέσουμε τις βάσεις γι' αυτήν και να την φέρουμε στην Ιταλία με όλη μας τη δύναμη και την δημιουργική μας τόλμη.

Camillo Berneri

[Δημοσιεύθηκε, ανυπόγραφο, στο Il grido della rivolta (Η κραυγή της εξέγερσης), Φλωρεντία, στις 26 Ιουνίου 1920, υπό τον παραπάνω τίτλο. Η απόδοση του κειμένου στον Berneri βασίζεται στους ακόλουθους παράγοντες: ήταν ο κύριος συντάκτης της εφημερίδας που το δημοσίευσε· οι αναφορές στην ψυχολογία των μαζών και οι ιδέες του Carlyle είναι δύο θέματα που ο συγγραφέας ερευνούσε ανέκαθεν· η κριτική στη άποψη «βλέποντας και κάνοντας επανάσταση» ή στον ψευδο-επαναστατισμό εμφανίζεται σε άλλα γραπτά του, επίσης. Στο άρθρο Considerazioni inattuali που δημοσιεύθηκε στο Almanacco social ilustrato pel 1925, ο Berneri, έγραφε: «Ο Μουσολίνι είναι Δούκας λόγω του συνθήματος "Ο Λένιν είναι μεσσίας!„ Η εμπιστοσύνη σε έναν απελευθερωτή αποκαλύπτει έναν τύραννο». [σημείωση από ανατύπωση στην ανθολογία Berneri].

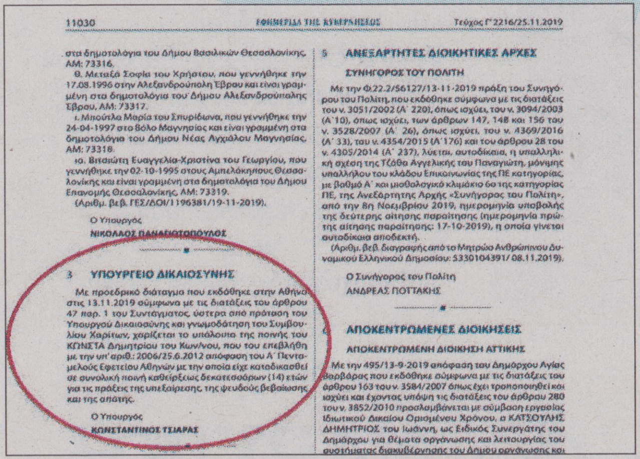
Μετάφραση-απόδοση Π.

Μικρά και Μεγάλα

Το ζήτημα είναι πόσα θα κλέψεις

Τον Ιούνιο του 2012 καταδικάστηκαν σε φυλάκιση τρεις πανεπιστημιακοί και άλλοι έξι κατηγορούμενοι για υπεξαίρεση 8 εκατομμυρίων ευρώ που προορίζονταν για ερευνητικά προγράμματα στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Μεταξύ των καταδικασθέντων ήταν και ο Πρύτανης του Παντείου Πανεπιστήμιου Δημήτρης Κώνστας, ο οποίος καταδικάστηκε σε κάθειρξη 14 ετών για υπεξαίρεση, ψευδή βεβαίωση και απάτη. Αποδείχτηκε ότι ο πρύτανης μαζί

11030 ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ Τεύχος Γ' 2216/25.11.2019

στα δημοτολόγια του Δήμου Βασιλικών Θεσσαλονίκης, ΑΜ: 73316.

θ. Μεταξά Σοφία του Χρήστου, που γεννήθηκε την 17.08.1996 στην Αλεξανδρούπολη Έβρου και είναι γραμμένη στα δημοτολόγια του Δήμου Αλεξανδρούπολης Έβρου, ΑΜ: 73317.

ι. Μπούτλα Μαρία του Σπυρίδωνα, που γεννήθηκε την 24-04-1997 στο Βόλο Μαγνησίας και είναι γραμμένη στα δημοτολόγια του Δήμου Νέας Αγχιάλου Μαγνησίας, ΑΜ: 73318.

ια. Βιταιώτη Ευαγγελία-Χριστίνα του Γεωργίου, που γεννήθηκε την 02-10-1995 στους Αμπελόκηπους Θεσσαλονίκης και είναι γραμμένη στα δημοτολόγια του Δήμου Επανομής Θεσσαλονίκης, ΑΜ: 73319.

(Αριθμ. βεβ. ΓΕΣ/ΔΟΙ/1196381/19-11-2019).

Ο Υπουργός

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

3 ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Με προεδρικό διάταγμα που εκδόθηκε στην Αθήνα στις 13.11.2019 σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 47 παρ. 1 του Συντάγματος, ύστερα από πρόταση του Υπουργού Δικαιοσύνης και γνωμοδότηση του Συμβουλίου Χαρίτων, χαρίζεται το υπόλοιπο της ποινής του ΚΩΝΣΤΑ Δημητρίου του Κων/νου, που του επεβλήθη με την υπ' αριθ.: 2006/25.6.2012 απόφαση του Α' Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών με την οποία είχε καταδικασθεί σε συνολική ποινή καθείρξεως δεκατεσσάρων (14) ετών για τις πράξεις της υπεξαίρεσης, της ψευδούς βεβαίωσης και της απάτης.

Ο Υπουργός

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΙΑΡΑΣ

5 ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΕΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Με την Φ.22.2/56127/13-11-2019 πράξη του Συνηγόρου του Πολίτη, που εκδόθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 3051/2002 (Α' 220), όπως ισχύει, του ν. 3094/2003 (Α' 10), όπως ισχύει, των άρθρων 147, 148 και 156 του ν. 3528/2007 (Α' 26), όπως ισχύει, του ν. 4369/2016 (Α' 33), του ν. 4354/2015 (Α' 176) και του άρθρου 28 του ν. 4305/2014 (Α' 237), λύεται, αυτοδίκαια, η υπαλληλική σχέση της Τζόβα Αγγελικής του Παναγιώτη, μόνιμης υπαλλήλου του κλάδου Επικοινωνίας της ΠΕ κατηγορίας, με βαθμό Α' και μισθολογικό κλιμάκιο 6ο της κατηγορίας ΠΕ, της Ανεξάρτητης Αρχής «Συνήγορος του Πολίτη», από την 8η Νοεμβρίου 2019, ημερομηνία υποβολής της δεύτερης αίτησης παραίτησης (ημερομηνία πρώτης αίτησης παραίτησης: 17-10-2019), η οποία γίνεται αυτοδίκαια αποδεκτή.

(Αριθμ. βεβ. διαγραφής από το Μητρώο Ανθρώπινου Δυναμικού Ελληνικού Δημοσίου: 5330104391/08.11.2019).

Ο Συνήγορος του Πολίτη

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΟΤΤΑΚΗΣ

6 ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΜΕΝΕΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ

ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΜΕΝΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

Με την 495/13-9-2019 απόφαση του Δημάρχου Αγίας Βαρβάρας που εκδόθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 163 του ν. 3584/2007 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει και έχοντας υπόψη τις διατάξεις του άρθρου 280 του ν. 3852/2010 προσλαμβάνεται με σύμβαση εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου, ο ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του Ιωάννη, ως Ειδικός Συνεργάτης του Δημάρχου για θέματα οργάνωσης και λειτουργίας του συστήματος διακυβέρνησης του Δήμου οργάνωσης και

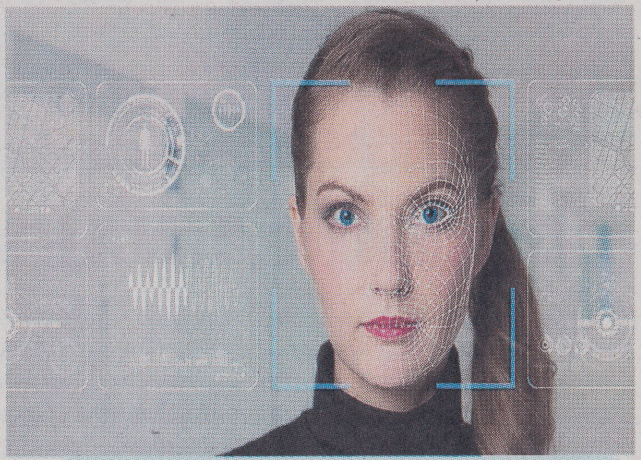
με τους υπόλοιπους μετέτρεψαν τα λεφτά σε πολυτελή βίο. Μάλιστα μια κόκκινη Ferrari αγοράστηκε με επιταγή που κόπηκε στο λογαριασμό της Επιτροπής Ερευνών του

της εφημερίδας Κώστα Βαξεβάνη, ήταν παρών και μάλιστα είχε συλληφθεί γιατί είχε διαμαρτυρηθεί για το συγκεκριμένο γεγονός. Μια πρόχειρη αναζήτηση στο διαδίκτυο επιβεβαιώνει του λόγου το αληθές και διακριβώνεται ότι ο δικηγόρος, στις 20 Οκτωβρίου, ήταν παρών σε υβριστική και βίαιη επίθεση σε γυναίκα με ψυχολογικά προβλήματα στο α.τ. Ομονοίας.

Εύλογα γεννάται το ερώτημα, γιατί έπρεπε να περάσουν δύο μήνες για να βγει

στην επιφάνεια το εν λόγω περιστατικό με τους μπάτσους και ενώ υπήρχε και δικηγόρος παρών και είχε ήδη κινηθεί ΕΔΕ; Τελικά, πόσο τυχαίο είναι το ότι η δημοσιοποίηση του βίντεο συμπίπτει με το αστυνομικό φιάσκο στο Κουκάκι; Μήπως ο Βαξεβάνης, το καλό παιδί του Τσίπρα, περίμενε την κατάλληλη στιγμή ώστε να κάνει αντιπολίτευση; Μήπως ο δημοσιογράφος μπροστά στην επί τόπου καταγραφή του θέματος την εποχή που συνέβη, επέλεξε να το αναδείξει σε μια εποχή που βολεύει αντιπολιτευτικά; Στα πλαίσια, λοιπόν, της πολιτικής, ένα θέμα μπορεί να βγαίνει χρονικά στην επιφάνεια, όταν βολεύει κάποιον πολιτικό χώρο, παρακάπτοντας το αν εξυπηρετεί τον άνθρωπο που δέχτηκε αυτή την βία απ' τους μπάτσους. Έτσι το θέμα, θα δώσει το μέγιστο δυνατό πολιτικό αποτέλε-

χωρίς τη συγκατάθεση αυτών που θα βιντεοσκοπηθούν.

Αυτά τα προβλήματα όπως φαίνεται θα ξεπεραστούν ώστε να μπορέσει το γαλλικό κράτος να περάσει στην επόμενη φάση της καταστολής του.

Πλαστές ανάγκες με ταχύτητα 5G

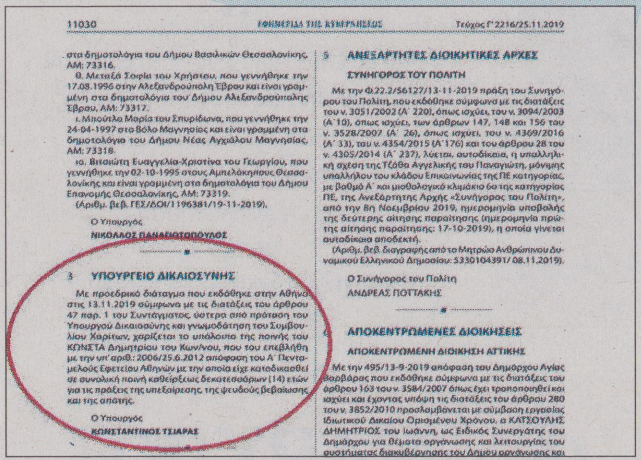
Πολλές συζητήσεις προκάλεσε η απόφαση του Δημοτικού συμβουλίου της Καλαμάτας να διακόψει την σύμβαση που είχε με την εταιρία Wind, για την πιλοτική εφαρμογή του δικτύου 5G στην πόλη. Πολλά ειδησεογραφικά μέσα, καθώς και πολλές συζητήσεις και αναφορές στα social media λοιδόρησαν την συγκεκριμένη απόφαση χλευάζοντας τους κατοίκους της πόλης. Στο σημείο αυτό, να σημειώσουμε ότι η απόφαση αυτή ήρθε ύστερα από μεγάλες πιέσεις του κόσμου, που είχαν προκαλέσει πολλές συνελεύσεις για την διακοπή αυτής της σύμβασης. Οι πιέσεις αυτές, ανάγκασαν το δημοτικό συμβούλιο, με 16 ψήφους κατά της σύμβασης και 13 υπέρ, να την ακυρώσει. Ένα άλλο στοιχείο που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην συγκεκριμένη απόφαση είναι η σύνθεση του δημοτικού συμβουλίου και η αδυναμία πλειοψηφίας της παράταξης

Το ζήτημα είναι πόσα θα κλέψεις

Τον Ιούνιο του 2012 καταδικάστηκαν σε φυλάκιση τρεις πανεπιστημιακοί και άλλοι έξι κατηγορούμενοι για υπεξαίρεση 8 εκατομμυρίων ευρώ που προορίζονταν για ερευνητικά προγράμματα στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Μεταξύ των καταδικασθέντων ήταν και ο Πρύτανης του Παντείου Πανεπιστήμιου Δημήτρης Κώνστας, ο οποίος καταδικάστηκε σε κάθειρξη 14 ετών για υπεξαίρεση, ψευδή βεβαίωση και απάτη. Αποδείχτηκε ότι ο πρύτανης μαζί

11030 ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ Τεύχος Γ' 2216/25.11.2019

στα δημοτολόγια του Δήμου Βασιλικών Θεσσαλονίκης, ΑΜ: 73316.

θ. Μεταξά Σοφία του Χρήστου, που γεννήθηκε την 17.08.1996 στην Αλεξανδρούπολη Έβρου και είναι γραμμένη στα δημοτολόγια του Δήμου Αλεξανδρούπολης Έβρου, ΑΜ: 73317.

ι. Μπούτλα Μαρία του Σπυρίδωνα, που γεννήθηκε την 24-04-1997 στο Βόλο Μαγνησίας και είναι γραμμένη στα δημοτολόγια του Δήμου Νέας Αγχιάλου Μαγνησίας, ΑΜ: 73318.

ια. Βιτσιώτη Ευαγγελία-Χριστίνα του Γεωργίου, που γεννήθηκε την 02-10-1995 στους Αμπελόκηπους Θεσσαλονίκης και είναι γραμμένη στα δημοτολόγια του Δήμου Επανομής Θεσσαλονίκης, ΑΜ: 73319.

(Αριθμ. βεβ. ΓΕΣ/ΔΟΙ/1196381/19-11-2019).

Ο Υπουργός

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

3 ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Με προεδρικό διάταγμα που εκδόθηκε στην Αθήνα στις 13.11.2019 σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 47 παρ. 1 του Συντάγματος, ύστερα από πρόταση του Υπουργού Δικαιοσύνης και γνωμοδότηση του Συμβουλίου Χαρίτων, χαρίζεται το υπόλοιπο της ποινής του ΚΩΝΣΤΑ Δημητρίου του Κων/νου, που του επεβλήθη με την υπ' αριθ.: 2006/25.6.2012 απόφαση του Α' Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών με την οποία είχε καταδικασθεί σε συνολική ποινή καθείρξεως δεκατεσσάρων (14) ετών για τις πράξεις της υπεξαίρεσης, της ψευδούς βεβαίωσης και της απάτης.

Ο Υπουργός

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΙΑΡΑΣ

5 ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΕΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Με την Φ.22.2/56127/13-11-2019 πράξη του Συνηγόρου του Πολίτη, που εκδόθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 3051/2002 (Α' 220), όπως ισχύει, του ν. 3094/2003 (Α' 10), όπως ισχύει, των άρθρων 147, 148 και 156 του ν. 3528/2007 (Α' 26), όπως ισχύει, του ν. 4369/2016 (Α' 33), του ν. 4354/2015 (Α' 176) και του άρθρου 28 του ν. 4305/2014 (Α' 237), λύεται, αυτοδίκαια, η υπαλληλική σχέση της Τζάθα Αγγελικής του Παναγιώτη, μόνιμης υπαλλήλου του κλάδου Επικοινωνίας της ΠΕ κατηγορίας, με βαθμό Α' και μισθολογικό κλιμάκιο 6ο της κατηγορίας ΠΕ, της Ανεξάρτητης Αρχής «Συνήγορος του Πολίτη», από την 8η Νοεμβρίου 2019, ημερομηνία υποβολής της δεύτερης αίτησης παραίτησης (ημερομηνία πρώτης αίτησης παραίτησης: 17-10-2019), η οποία γίνεται αυτοδίκαια αποδεκτή.

(Αριθμ. βεβ. διαγραφής από το Μητρώο Ανθρώπινου Δυναμικού Ελληνικού Δημοσίου: 5330104391/ 08.11.2019).

Ο Συνήγορος του Πολίτη

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΟΤΤΑΚΗΣ

6 ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΜΕΝΕΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ

ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΜΕΝΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

Με την 495/13-9-2019 απόφαση του Δημάρχου Αγίας Βαρβάρας που εκδόθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 163 του ν. 3584/2007 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει και έχοντας υπόψη τις διατάξεις του άρθρου 280 του ν. 3852/2010 προσλαμβάνεται με σύμβαση εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου, ο ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του Ιωάννη, ως Ειδικός Συνεργάτης του Δημάρχου για θέματα οργάνωσης και λειτουργίας του συστήματος διακυβέρνησης του Δήμου οργάνωσης και

με τους υπόλοιπους μετέτρεψαν τα λεφτά σε πολυτελή βίο. Μάλιστα μια κόκκινη Ferrari αγοράστηκε με επιταγή που κόπηκε στο λογαριασμό της Επιτροπής Ερευνών του Πάντειου Πανεπιστήμιου! Ο Πρύτανης, λοιπόν, εξέτισε ποινή 14 μηνών και αποφυλακίστηκε το 2013 για λόγους υγείας. Η υπόθεση έκλεισε οριστικά για τον Δ. Κώνστα, αφού μετά από πρόταση του υπουργού δικαιοσύνης Κ. Τσιάρα συντάχθηκε προεδρικό διάταγμα που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ στις 25/11/2019 με το οποίο χαρίζεται το υπόλοιπο της ποινής, δηλαδή περίπου 13 χρόνια κάθειρξης. Ότι και να λέμε το deal είναι καλό. Κλέβεις 8 μύρια, κάνεις λίγο παραπάνω από ένα χρόνο φυλακή και μετά παίρνεις χάρη. Καλή λευτεριά στον Πρύτανη, λοιπόν, αλλά μία σημείωση για όλους τους υπόλοιπους που μπορεί να χρωστούν σε κανά διακανονισμό της ΔΕΗ ή σε κάποιο ασφαλιστικό ταμείο: να προσέχουν γιατί εκεί δεν έχει ούτε χάρες, ούτε deal για το κράτος!

Ένας βασανισμός αναδεικνύεται καλύτερα

Ομονοίας.

Εύλογα γεννάται το ερώτημα, γιατί έπρεπε να περάσουν δύο μήνες για να βγει

στην επιφάνεια το εν λόγω περιστατικό με τους μπάτσους και ενώ υπήρχε και δικηγόρος παρών και είχε ήδη κινηθεί ΕΔΕ; Τελικά, πόσο τυχαίο είναι το ότι η δημοσιοποίηση του βίντεο συμπίπτει με το αστυνομικό φιάσκο στο Κουκάκι; Μήπως ο Βαξεβάνης, το καλό παιδί του Τσίπρα, περίμενε την κατάλληλη στιγμή ώστε να κάνει αντιπολίτευση; Μήπως ο δημοσιογράφος μπροστά στην επί τόπου καταγραφή του θέματος την εποχή που συνέβη, επέλεξε να το αναδείξει σε μια εποχή που βολεύει αντιπολιτευτικά; Στα πλαίσια, λοιπόν, της πολιτικής, ένα θέμα μπορεί να βγαίνει χρονικά στην επιφάνεια, όταν βολεύει κάποιον πολιτικό χώρο, παρακάμπτοντας το αν εξυπηρετεί τον άνθρωπο που δέχτηκε αυτή την βία απ' τους μπάτσους. Έτσι το θέμα, θα δώσει το μέγιστο δυνατό πολιτικό αποτέλεσμα και ας πάει και στο διάολο ο δήθεν ανθρωπισμός. Σκατά στους μπάτσους, λοιπόν, αλλά και στους χειραγωγούς δημοσιογράφους και δικηγόρους.

Το γαλλικό κράτος θέτει σε εφαρμογή πρόγραμμα αναγνώρισης προσώπων σε δημόσιους χώρους

Τον δρόμο που χάραξε η Κίνα φαίνεται να ακολουθεί και η Γαλλία που προτίθεται μέχρι τα μέσα του 2021 να έχει ξεκινήσει ένα πρόγραμμα αναγνώρισης προσώπων σε δημόσιους χώρους. Η βιντεοεπιτήρηση μέσω του προγράμματος Social Credit System ισχύει, ήδη, σε πολλές πόλεις της Κίνας. Από τον νέο χρόνο θα ισχύει σε ολόκληρη την Κίνα και είναι προπομπός για το ζοφερό μέλλον σε όλες τις χώρες της γης.

χωρίς τη συγκατάθεση αυτών που θα βιντεοσκοπηθούν.

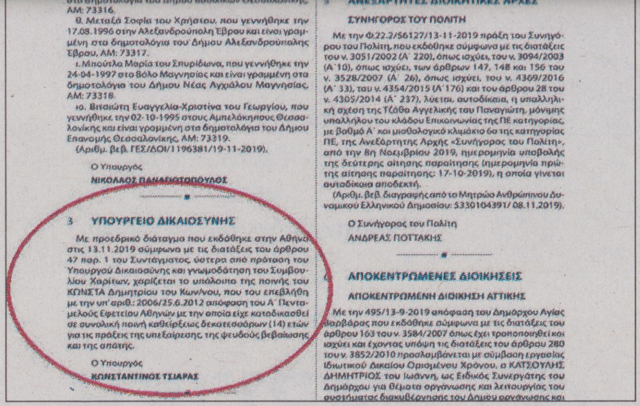
Αυτά τα προβλήματα όπως φαίνεται θα ξεπεραστούν ώστε να μπορέσει το γαλλικό κράτος να περάσει στην επόμενη φάση της καταστολής του.

Πλαστές ανάγκες με ταχύτητα 5G

Πολλές συζητήσεις προκάλεσε η απόφαση του Δημοτικού συμβουλίου της Καλαμάτας να διακόψει την σύμβαση που είχε με την εταιρία Wind, για την πιλοτική εφαρμογή του δικτύου 5G στην πόλη. Πολλά ειδησεογραφικά μέσα, καθώς και πολλές συζητήσεις και αναφορές στα social media λοιδόρησαν την συγκεκριμένη απόφαση χλευάζοντάς τους κατοίκους της πόλης. Στο σημείο αυτό, να σημειώσουμε ότι η απόφαση αυτή ήρθε ύστερα από μεγάλες πιέσεις του κόσμου, που είχαν προκαλέσει πολλές συνελεύσεις για την διακοπή αυτής της σύμβασης. Οι πιέσεις αυτές, ανάγκασαν το δημοτικό συμβούλιο, με 16 ψήφους κατά της σύμβασης και 13 υπέρ, να την ακυρώσει. Ένα άλλο στοιχείο που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην συγκεκριμένη απόφαση είναι η σύνθεση του δημοτικού συμβουλίου και η αδυναμία πλειοψηφίας της παράταξης

του δημάρχου λόγω της απλής αναλογικής. Σε αντίθετη περίπτωση, η παράταξη του νυν δημάρχου Βασιλόπουλου, που στηρίζεται από την Νέα Δημοκρατία και είναι η συνέχεια του, επί δεκαετίες, προηγούμενου δημάρχου και νυν Περιφερειάρχη Πελοποννήσου, Νίκα, δεν θα είχε κάποιο πρόβλημα να συνέχιζε την σύμβαση του προκατόχου του. Σημειωτέον ο Δήμος σύναψε συμφωνία

ΑΜ: 73316.

θ. Μεταξά Σοφία του Χρήστου, που γεννήθηκε την 17.08.1996 στην Αλεξανδρούπολη Έβρου και είναι γραμμένη στα δημοτολόγια του Δήμου Αλεξανδρούπολης Έβρου, ΑΜ: 73317.

ι. Μπούτλα Μαρία του Σπυρίδωνα, που γεννήθηκε την 24-04-1997 στο Βόλο Μαγνησίας και είναι γραμμένη στα δημοτολόγια του Δήμου Νέας Αγχιάλου Μαγνησίας, ΑΜ: 73318.

ια. Βιταιώτη Ευαγγελία-Χριστίνα του Γεωργίου, που γεννήθηκε την 02-10-1995 στους Αμπελόκηπους Θεσσαλονίκης και είναι γραμμένη στα δημοτολόγια του Δήμου Επανομής Θεσσαλονίκης, ΑΜ: 73319.

(Αριθμ. βεβ. ΓΕΣ/ΔΟΙ/1196381/19-11-2019).

Ο Υπουργός

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

3 ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Με προεδρικό διάταγμα που εκδόθηκε στην Αθήνα στις 13.11.2019 σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 47 παρ. 1 του Συντάγματος, ύστερα από πρόταση του Υπουργού Δικαιοσύνης και γνωμοδότηση του Συμβουλίου Χαρίτων, χαρίζεται το υπόλοιπο της ποινής του ΚΩΝΣΤΑ Δημητρίου του Κων/νου, που του επεβλήθη με την υπ' αριθ.: 2006/25.6.2012 απόφαση του Α' Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών με την οποία είχε καταδικασθεί σε συνολική ποινή καθείρξεως δεκατεσσάρων (14) ετών για τις πράξεις της υπεξαίρεσης, της ψευδούς βεβαίωσης και της απάτης.

Ο Υπουργός

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΙΑΡΑΣ

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Με την Φ.22.2/56127/13-11-2019 πράξη του Συνηγόρου του Πολίτη, που εκδόθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 3051/2002 (Α' 220), όπως ισχύει, του ν. 3094/2003 (Α' 10), όπως ισχύει, των άρθρων 147, 148 και 156 του ν. 3528/2007 (Α' 26), όπως ισχύει, του ν. 4369/2016 (Α' 33), του ν. 4354/2015 (Α' 176) και του άρθρου 28 του ν. 4305/2014 (Α' 237), λύεται, αυτοδίκαια, η υπαλληλική σχέση της Τζάθα Αγγελικής του Παναγιώτη, μόνιμης υπαλλήλου του κλάδου Επικοινωνίας της ΠΕ κατηγορίας, με βαθμό Α' και μισθολογικό κλιμάκιο 6ο της κατηγορίας ΠΕ, της Ανεξάρτητης Αρχής «Συνήγορος του Πολίτη», από την 8η Νοεμβρίου 2019, ημερομηνία υποβολής της δεύτερης αίτησης παραίτησης (ημερομηνία πρώτης αίτησης παραίτησης: 17-10-2019), η οποία γίνεται αυτοδίκαια αποδεκτή.

(Αριθμ. βεβ. διαγραφής από το Μητρώο Ανθρώπινου Δυναμικού Ελληνικού Δημοσίου: 5330104391/ 08.11.2019).

Ο Συνήγορος του Πολίτη

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΟΤΤΑΚΗΣ

ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΜΕΝΕΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ

ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΜΕΝΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

Με την 495/13-9-2019 απόφαση του Δημάρχου Αγίας Βαρβάρας που εκδόθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 163 του ν. 3584/2007 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει και έχοντας υπόψη τις διατάξεις του άρθρου 280 του ν. 3852/2010 προσλαμβάνεται με σύμβαση εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου, ο ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του Ιωάννη, ως Ειδικός Συνεργάτης του Δημάρχου για θέματα οργάνωσης και λειτουργίας του συστήματος διακυβέρνησης του Δήμου οργάνωσης και

με τους υπόλοιπους μετέτρεψαν τα λεφτά σε πολυτελή βίο. Μάλιστα μια κόκκινη Ferrari αγοράστηκε με επιταγή που κόπηκε στο λογαριασμό της Επιτροπής Ερευνών του Πάντειου Πανεπιστήμιου! Ο Πρύτανης, λοιπόν, εξέτισε ποινή 14 μηνών και αποφυλακίστηκε το 2013 για λόγους υγείας. Η υπόθεση έκλεισε οριστικά για τον Δ. Κώνστα, αφού μετά από πρόταση του υπουργού δικαιοσύνης Κ. Τσιάρα συντάχθηκε προεδρικό διάταγμα που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ στις 25/11/2019 με το οποίο χαρίζεται το υπόλοιπο της ποινής, δηλαδή περίπου 13 χρόνια κάθειρξης. Ότι και να λέμε το deal είναι καλό. Κλέβεις 8 μύρια, κάνεις λίγο παραπάνω από ένα χρόνο φυλακή και μετά παίρνεις χάρη. Καλή λευτεριά στον Πρύτανη, λοιπόν, αλλά μία σημείωση για όλους τους υπόλοιπους που μπορεί να χρωστούν σε κανά διακανονισμό της ΔΕΗ ή σε κάποιο ασφαλιστικό ταμείο: να προσέχουν γιατί εκεί δεν έχει ούτε χάρες, ούτε deal για το κράτος!

Ένας βασανισμός αναδεικνύεται καλύτερα όταν είναι ώριμες οι πολιτικές και κομματικές συνθήκες.

Άλλο ένα περιστατικό απ' το κολαστήριο του α.τ Ομονοίας, που δείχνει την υπανθρωπιά των μπάτσων. Σε βίντεο που βγήκε στην δημοσιότητα, εμφανίζονται μπάτσοι να σέρνουν γυναίκα με πατερίτσες έξω από το τμήμα και στην συνέχεια ένας απ' αυτούς να την καταβρέχει με λάστιχο. Το βίντεο βγήκε στην δημοσιότητα απ' την εφημερίδα Documento και μάλιστα δύο μήνες μετά το περιστατικό, όπου ο Γιάννης Απατσίδης δικηγόρος του εκδότη

στην επιφάνεια το εν λόγω περιστατικό με τους μπάτσους και ενώ υπήρχε και δικηγόρος παρών και είχε ήδη κινηθεί ΕΔΕ; Τελικά, πόσο τυχαίο είναι το ότι η δημοσιοποίηση του βίντεο συμπίπτει με το αστυνομικό φιάσκο στο Κουκάκι; Μήπως ο Βαξεβάνης, το καλό παιδί του Τσίπρα, περίμενε την κατάλληλη στιγμή ώστε να κάνει αντιπολίτευση; Μήπως ο δημοσιογράφος μπροστά στην επί τόπου καταγραφή του θέματος την εποχή που συνέβη, επέλεξε να το αναδείξει σε μια εποχή που βολεύει αντιπολιτευτικά; Στα πλαίσια, λοιπόν, της πολιτικής, ένα θέμα μπορεί να βγαίνει χρονικά στην επιφάνεια, όταν βολεύει κάποιον πολιτικό χώρο, παρακάμπτοντας το αν εξυπηρετεί τον άνθρωπο που δέχτηκε αυτή την βία απ' τους μπάτσους. Έτσι το θέμα, θα δώσει το μέγιστο δυνατό πολιτικό αποτέλεσμα και ας πάει και στο διάολο ο δήθεν ανθρωπισμός. Σκατά στους μπάτσους, λοιπόν, αλλά και στους χειραγωγούς δημοσιογράφους και δικηγόρους.

Το γαλλικό κράτος θέτει σε εφαρμογή πρόγραμμα αναγνώρισης προσώπων σε δημόσιους χώρους

Τον δρόμο που χάραξε η Κίνα φαίνεται να ακολουθεί και η Γαλλία που προτίθεται μέχρι τα μέσα του 2021 να έχει ξεκινήσει ένα πρόγραμμα αναγνώρισης προσώπων σε δημόσιους χώρους. Η βιντεοεπιτήρηση μέσω του προγράμματος Social Credit System ισχύει, ήδη, σε πολλές πόλεις της Κίνας. Από τον νέο χρόνο θα ισχύει σε ολόκληρη την Κίνα και είναι προπομπός για το ζοφερό μέλλον σε όλες τις χώρες της γης.

Η Γαλλία μετά τις παρατεταμένες μαζικές και συγκρουσιακές διαδηλώσεις, καθώς και τις συνεχόμενες απεργίες, φαίνεται πως εξετάζει νέες μεθόδους καταστολής, μέσω αυτών των βιντεοεπιτηρήσεων. Ο γάλλος υπουργός Ψηφιακής πολιτικής Cédric σε συνέντευξή του στην εφημερίδα Parisien δήλωσε πως η δοκιμαστική φάση της βιντεοεπιτήρησης και αναγνώρισης προσώπων θα διαρκέσει από έξι μήνες μέχρι ένα χρόνο. Μέχρι τώρα οι γενικές διατάξεις για την προστασία των προσωπικών δεδομένων απαγορεύουν τη χρήση της αναγνώρισης προσώπου

γή του δικτύου 5G στην πόλη. Πολλά ειδησεογραφικά μέσα, καθώς και πολλές συζητήσεις και αναφορές στα social media λοιδόρησαν την συγκεκριμένη απόφαση χλευάζοντας τους κατοίκους της πόλης. Στο σημείο αυτό, να σημειώσουμε ότι η απόφαση αυτή ήρθε ύστερα από μεγάλες πιέσεις του κόσμου, που είχαν προκαλέσει πολλές συνελεύσεις για την διακοπή αυτής της σύμβασης. Οι πιέσεις αυτές, ανάγκασαν το δημοτικό συμβούλιο, με 16 ψήφους κατά της σύμβασης και 13 υπέρ, να την ακυρώσει. Ένα άλλο στοιχείο που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην συγκεκριμένη απόφαση είναι η σύνθεση του δημοτικού συμβουλίου και η αδυναμία πλειοψηφίας της παράταξης

του δημάρχου λόγω της απλής αναλογικής. Σε αντίθετη περίπτωση, η παράταξη του νυν δημάρχου Βασιλόπουλου, που στηρίζεται από την Νέα Δημοκρατία και είναι η συνέχεια του, επί δεκαετίες, προηγούμενου δημάρχου και νυν Περιφερειάρχη Πελοποννήσου, Νίκα, δεν θα είχε κάποιο πρόβλημα να συνέχιζε την σύμβαση του προκατόχου του. Σημειωτέον ο Δήμος σύναψε συμφωνία με την εταιρεία «Πρωτεύς ΑΤΤΕ» στα πλαίσια της οποίας αντικατέστησε όλους τους λαμπτήρες της πόλης (15.000 λαμπτήρες) με νέους, τύπου Led, με κόστος για το δημόσιο περίπου 6,5 εκατομμύρια ευρώ. Οι νέες λάμπες, συν τοις άλλοις, θα λειτουργούν και σαν κεραίες του νέου δικτύου 5G.

Έχουμε αναλογιστεί πόσα δίκτυα καθημερινά μας περιβάλουν; Στο σπίτι, στη δουλειά, στον ελεύθερο μας χρόνο, ακόμα και στην εξοχή; Κεραίες κινητής τηλεφωνίας,

2G,3G,4G, αμέτρητα wi-fi. Η πόλη της Καλαμάτας ήδη είναι επιβαρυμένη με ακτινοβολία. Μάλιστα στην πλατεία της πόλης, λειτουργούν οι κεραίες του δικτύου πολλών εταιρειών τηλεφωνίας, που μαζί με τα wi-fi δημιουργούν ήδη μια αυξημένη συσσώρευση ακτινοβολίας. Οι όποιες μελέτες για τις επιπτώσεις της ακτινοβολίας έχουν να κάνουν με μεμονωμένα δίκτυα και όχι για το σύνολο της ακτινοβολίας που μπορεί να δέχεται μια περιοχή. Έτσι, μπορεί π.χ ένα 4G δίκτυο να είναι εντός ορίων (τα οποία αλλάζουν κατά καιρούς) χωρίς όμως να λαμβάνεται υπ' όψιν το φορτίο από άλλου είδους δίκτυα.

Στα πλαίσια της αγοράς κινητών τηλεφώνων ετοιμάζεται μεγάλη μπίζνα που είναι άμεσα συνδεδεμένη με το 5G δίκτυο, καθώς τα σημερινά smart κινητά, ακόμα και να υπήρχε 5G δίκτυο, δεν θα μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν. Έτσι ο κόσμος, πρέπει να προμηθευτεί νέα κινητά που να μπορούν να χρησιμοποιούν και 5G και ας μην το έχουν ανάγκη, μόνο και μόνο γιατί το επιτάσσουν οι εταιρείες για να μεγαλώσουν τα κέρδη τους.

Οι πλαστές ανάγκες είναι ένα χαρακτηριστικό που είναι διακριτό στην κοινωνία και δημιουργούν νέες φυλακές που πνίγουν την προσωπικότητα του καθενός. Άραγε αυτό που λείπει από κάποιον, για παράδειγμα στην ελληνική επαρχία, είναι ένα δίκτυο 5G ή η καλυτέρευση της ζωή του και η ουσιαστική επικοινωνία με κάποιον συνάνθρωπο; Σε τι ακριβώς υστερεί ένας άνθρωπος, όχι μια πολυεθνική, εάν δεν έχει 5G δίκτυο και ανάλογο κινητό; Δεν υστερεί σε τίποτα! Και γι' αυτό τον λόγο όλα τα ΜΜΕ και τα social media λοιδόρησαν και θεώρησαν το **όχι** στο 5G ως μεσαίωνα και πισωγύρισμα σε σχέση με την Δύση. Την Δύση που και αυτή ακόμα έχει τις αμφιβολίες της, αφού οι Βρυξέλλες, η Μπολόνια, η Βέρνη και το Σαν Φρανσίσκο έχουν μπλοκάρει με την σειρά τους το 5G. Άλλα όλα αυτά δεν θα τα ακούσετε σε κανένα κανάλι που εξυπηρετεί τα συμφέροντα και τα κέρδη μεγάλων εταιρειών, όπως δεν θα ακούσετε ότι στον ελλαδικό χώρο πληρώνουμε το δεύτερο πιο ακριβό ίντερνετ στην Ε.Ε. Παρ' όλα αυτά, κάποιοι θέλουν να μας πείσουν, ότι χρειαζόμαστε το 5G ώστε να ανεβάζουμε πιο γρήγορα τις φωτογραφίες που μας δείχνουν ευτυχισμένους στους άλλους στο διαδίκτυο, αλλά μόνους και δυστυχείς στο πραγματικό μας περιβάλλον.

Μέσα σε συγκρουσιακό κλίμα πέρασαν οι κάτοικοι του Χονκ Κονγκ τα Χριστούγεννα.

Εκατοντάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν σε διάφορα εμπορικά κέντρα της πόλης την νύχτα της παραμονής των

Χριστουγέννων. Στήθηκαν οδοφράγματα και εκτοξεύτηκαν δεκάδες βόμβες μολότοφ. Επίθεση με μολότοφ δέχτηκε το αστυνομικό τμήμα Tsim Sha Tsui ενώ πυρπολήθηκε η είσοδος του σταθμού του μετρό Mong Kok. Ορισμένοι διαδηλωτές έσπασαν τα παράθυρα ενός υποκαταστήματος της τράπεζας HSBC και έβαλαν φωτιά στην είσοδό της. Η συγκεκριμένη τράπεζα έχει συγκεντρώσει την οργή του κινήματος διαμαρτυρίας των τελευταίων μηνών, εξ αιτίας του παγώματος χρηματικών ποσών που προορίζονταν για κρατούμενους και τραυματίες διαδηλωτές, με την δικαιολογία ότι η τράπεζα δεν νομιμοποιεί έσοδα από παράνομες δραστηριότητες.

Η κυβέρνηση εξέδωσε ανακοίνωση στην οποία εκφράζει τη λύπη της για το γεγονός ότι οι πράξεις των διαδηλωτών «διαταράσσουν σοβαρά την κοινωνική τάξη, διαταράσσουν την εορταστική ατμόσφαιρα και εμποδίζουν τους άλλους να απολαύσουν τις εορταστικές εκδηλώσεις».
Οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν και την επόμενη μέρα.

Συνεχίζονται οι διαδηλώσεις στον Λίβανο

Δεν λένε να κοπάσουν οι ταραχές στο Λίβανο. Οι ογκώδεις διαδηλώσεις που ξεκίνησαν στις 17 Οκτώβρη, συνεχίζονται στη Βηρυτό. Οι διαδηλωτές διαμαρτύρονται για την κακοδιαχείριση και την διαφθορά καθώς και για τον ορισμό του πρώην υπουργού Χασάν Νταμπ ως νέου πρωθυπουργού του Λιβάνου. Σημειώθηκαν συγκρούσεις στους δρόμους της Κορνίχ αλ-Μαζρά, μια κυρίως σουνίτικη μουσουλμανική γειτονιά, καθώς οι διαδηλωτές προσπάθησαν να μπλοκάρουν τους δρόμους με άμμο. Η αστυνομία και ο στρατός του Λιβάνου έριξαν δακρυγόνα, ενώ οι διαδηλωτές πέταξαν πέτρες στις δυνάμεις ασφαλείας, έκαψαν ελαστικά και έβαλαν φωτιές σε κάδους σκουπιδιών.

Δραπέτες με σκασμένα λάστιχα
Κανείς δεν καταδέχτηκε να ρωτήσει

μπορεί π.χ ένα 4G δίκτυο να είναι εντός ορίων (τα οποία αλλάζουν κατά καιρούς) χωρίς όμως να λαμβάνεται υπό- ψιν το φορτίο από άλλου είδους δίκτυα.

Στα πλαίσια της αγοράς κινητών τηλεφώνων ετοιμάζεται μεγάλη μπίζνα που είναι άμεσα συνδεδεμένη με το 5G δίκτυο, καθώς τα σημερινά smart κινητά, ακόμα και να υπήρχε 5G δίκτυο, δεν θα μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν. Έτσι ο κόσμος, πρέπει να προμηθευτεί νέα κινητά που να μπορούν να χρησιμοποιούν και 5G και ας μην το έχουν ανάγκη, μόνο και μόνο γιατί το επιτάσσουν οι εταιρείες για να μεγαλώσουν τα κέρδη τους.

Οι πλαστές ανάγκες είναι ένα χαρακτηριστικό που είναι διακριτό στην κοινωνία και δημιουργούν νέες φυλακές που πνίγουν την προσωπικότητα του καθενός. Άραγε αυτό που λείπει από κάποιον, για παράδειγμα στην ελληνική επαρχία, είναι ένα δίκτυο 5G ή η καλυτέρευση της ζωή του και η ουσιαστική επικοινωνία με κάποιον συνάνθρωπο; Σε τι ακριβώς υστερεί ένας άνθρωπος, όχι μια πολυεθνική, εάν δεν έχει 5G δίκτυο και ανάλογο κινητό; Δεν υστερεί σε τίποτα! Και γι' αυτό τον λόγο όλα τα ΜΜΕ και τα social media λοιδόρησαν και θεώρησαν το **όχι** στο 5G ως μεσαίωνα και πισωγύρισμα σε σχέση με την Δύση. Την Δύση που και αυτή ακόμα έχει τις αμφιβολίες της, αφού οι Βρυξέλλες, η Μπολόνια, η Βέρνη και το Σαν Φρανσίσκο έχουν μπλοκάρει με την σειρά τους το 5G. Άλλα όλα αυτά δεν θα τα ακούσετε σε κανένα κανάλι που εξυπηρετεί τα συμφέροντα και τα κέρδη μεγάλων εταιρειών, όπως δεν θα ακούσετε ότι στον ελλαδικό χώρο πληρώνουμε το δεύ-

κάτοικοι του Χονκ Κονγκ τα Χριστούγεννα.

Εκατοντάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν σε διάφορα εμπορικά κέντρα της πόλης την νύχτα της παραμονής των

Χριστουγέννων. Στήθηκαν οδοφράγματα και εκτοξεύτηκαν δεκάδες βόμβες μολότοφ. Επίθεση με μολότοφ δέχτηκε το αστυνομικό τμήμα Tsim Sha Tsui ενώ πυρπολήθηκε η είσοδος του σταθμού του μετρό Mong Kok. Ορισμένοι διαδηλωτές έσπασαν τα παράθυρα ενός υποκαταστήματος της τράπεζας HSBC και έβαλαν φωτιά στην είσοδό της. Η συγκεκριμένη τράπεζα έχει συγκεντρώσει την οργή του κινήματος διαμαρτυρίας των τελευταίων μηνών, εξ αιτίας του παγώματος χρηματικών ποσών που προορίζονταν για

Οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν και την επόμενη μέρα.

Συνεχίζονται οι διαδηλώσεις στον Λίβανο

Δεν λένε να κοπάσουν οι ταραχές στο Λίβανο. Οι ογκώδεις διαδηλώσεις που ξεκίνησαν στις 17 Οκτώβρη, συνεχίζονται στη Βηρυτό. Οι διαδηλωτές διαμαρτύρονται για την κακοδιαχείριση και την διαφθορά καθώς και για τον ορισμό του πρώην υπουργού Χασάν Νταμπ ως νέου πρωθυπουργού του Λιβάνου. Σημειώθηκαν συγκρούσεις στους δρόμους της Κορνίχ αλ-Μαζρά, μια κυρίως σουνίτικη μουσουλμανική γειτονιά, καθώς οι διαδηλωτές προσπάθησαν να μπλοκάρουν τους δρόμους με άμμο. Η αστυνομία και ο στρατός του Λιβάνου έριξαν δακρυγόνα, ενώ οι διαδηλωτές πέταξαν πέτρες στις δυνάμεις ασφαλείας, έκαψαν ελαστικά και έβαλαν φωτιές σε κάδους σκουπιδιών.

Δραπέτες με σκασμένα λάστιχα
Κανείς δεν καταδέχτηκε να ρωτήσει
Είναι κι αυτό το βλέμμα που σαν βελόνα τρυπά το ψυχος
Τι ψάχνουμε οι άνθρωποι; (όλα μπροστά μας είναι)
Βρώμικο χρήμα (γυαλισμένα συρτάρια)
Ποινικό αδίκημα η επιθυμία
Κακούργημα η διαφορετικότητα
Πλημμέλημα η δολοφονία μιας ψυχής
Μια μέρα θα ξυπνήσουμε απότομα και τίποτα από τα παλιά δεν θα μας συγκινεί
Μια μέρα θα ονειρευτούμε απότομα τις ακρότητες που δε ζήσαμε
Η π-λέξη της σιωπηλής διαμαρτυρίας
Εξώκειλε το κήτος της υπομονής
Άνθρωποι ναυάγια (πάνω σε ένα στρώμα από φύκια άφησε το κουρασμένο σου κορμί να νιώσει την απόλυτη γαλήνη

Ελεύθεροι άνθρωποι ελεύθερα καίγονται

ζωή του και η ουσιαστική επικοινωνία με κάποιον συνάνθρωπο; Σε τι ακριβώς υστερεί ένας άνθρωπος, όχι μια πολυεθνική, εάν δεν έχει 5G δίκτυο και ανάλογο κινητό; Δεν υστερεί σε τίποτα! Και γι' αυτό τον λόγο όλα τα ΜΜΕ και τα social media λοιδόρησαν και θεώρησαν το **όχι** στο 5G ως μεσαίωνα και πισωγύρισμα σε σχέση με την Δύση. Την Δύση που και αυτή ακόμα έχει τις αμφιβολίες της, αφού οι Βρυξέλλες, η Μπολόνια, η Βέρνη και το Σαν Φρανσίσκο έχουν μπλοκάρει με την σειρά τους το 5G. Άλλα όλα αυτά δεν θα τα ακούσετε σε κανένα κανάλι που εξυπηρετεί τα συμφέροντα και τα κέρδη μεγάλων εταιρειών, όπως δεν θα ακούσετε ότι στον ελλαδικό χώρο πληρώνουμε το δεύ-

Χριστουγέννων. Στήθηκαν οδοφράγματα και εκτοξεύτηκαν δεκάδες βόμβες μολότοφ. Επίθεση με μολότοφ δέχτηκε το αστυνομικό τμήμα Tsim Sha Tsui ενώ πυρπολήθηκε η είσοδος του σταθμού του μετρό Mong Kok. Ορισμένοι διαδηλωτές έσπασαν τα παράθυρα ενός υποκαταστήματος της τράπεζας HSBC και έβαλαν φωτιά στην είσοδό της. Η συγκεκριμένη τράπεζα έχει συγκεντρώσει την οργή του κινήματος διαμαρτυρίας των τελευταίων μηνών, εξ αιτίας του παγώματος χρηματικών ποσών που προορίζονταν για

Ελεύθεροι άνθρωποι ελεύθερα καίγονται

Σιωπηλοί κώδικες
Κλινικά νεκροί πλανήτες
Επαναφορτιζόμενα σώματα
Στις αλυκές του τρόμου μοιράζουν συσσίτια
Αφωνία, ακινησία, τύφλωση, μυϊκοί σπασμοί,
προκαταβολικές υποσχέσεις
Μεταλλικό νερό, ξηρός πάγος
Καταδίωξη με το πρώτο φως της μέρας
Δραπέτες με σκασμένα λάστιχα
Κανείς δεν καταδέχτηκε να ρωτήσει
Είναι κι αυτό το βλέμμα που σαν βελόνα τρυπά το ψύχος
Τι ψάχνουμε οι άνθρωποι; (όλα μπροστά μας είναι)
Βρώμικο χρήμα (γυαλισμένα συρτάρια)
Ποινικό αδίκημα η επιθυμία
Κακούργημα η διαφορετικότητα
Πλημμέλημα η δολοφονία μιας ψυχής
Μια μέρα θα ξυπνήσουμε απότομα και τίποτα από τα παλιά
δεν θα μας συγκινεί
Μια μέρα θα ονειρευτούμε απότομα
τις ακρότητες που δε ζήσαμε
Η π-λέξη της σιωπηλής διαμαρτυρίας
Εξώκειλε το κήτος της υπομονής
Άνθρωποι ναυάγια (πάνω σε ένα στρώμα από φύκια άφησες
το κουρασμένο σου κορμί να νιώσει την απόλυτη γαλήνη
και να πετάξει πέρα από τη θάλασσα)
Βαθμός δυσκολίας αντιστρόφως ανάλογος με την ένταση
της κινητικότητας
Στους πρόποδες του χρήματος μοιράζουν αέρα
Ελεύθεροι άνθρωποι ελεύθερα καίγονται
Αιτίες πρόκλησης λιποθυμικών επεισοδίων (είναι τόσες
πολλές που κανείς δεν θα ενδιαφερθεί για την πραγματική)

ophelia

Οι δυο ερευνητές βρέθηκαν μπροστά σε ένα αποτρόπαιο θέαμα· το πτώμα είχε πεθάνει από γεράματα.

Ο νεκρός –περί ανδρός επρόκειτο– φαινόταν να είναι περίπου 85 ετών. Το σώμα του δεν έφερε καμμία αμυχή ή μελανιά, ίχνη πνιγμού ή στραγγαλισμού. Ήταν αρτιμελές. Η καρδιά του απλώς είχε σταματήσει.

Τάχιστα κινητοποιήθηκαν όλες οι μυστικές υπηρεσίες κι όλες οι υπηρεσίες υγείας. Δεν βρέθηκε τίποτε επιλήψιμο. Το πτώμα, όμως, ακέραιο, είχε καταλήξει στα εργαστήρια της επιστήμης. Αναζητούνταν συγχρόνως η ταυτότητα του μη-θύματος, κάτι πολύ δύσκολο για όποιον πέθαινε από φυσικά αίτια. Φρόντιζε ο ίδιος να τα εξαφανίσει πριν. Ωστόσο, τα στοιχεία του ήταν απαραίτητα, προκειμένου να εντοπιστούν οι αθώοι και ενδεχομένως ίχνη άλλου εν ζωή ηλικιωμένου ατόμου.

Όλες οι αρχές της περιοχής τέθηκαν σε επιφυλακή, αναζητώντας ίχνη ηλικιωμένων. Ειδοποιήθηκαν τα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια και το ζήτημα έφτασε στο υπουργείο προστασίας του πολίτη.

Η κυβέρνηση κινητοποιήθηκε, ώστε να μην ληφθεί δημοσιότητα και ξεσπάσει σκάνδαλο, μέχρι να διαλευκανθεί η υπόθεση. Δεν έπρεπε να γίνει γνωστό ότι κάποιος είχε αφεθεί να γεράσει. Ήταν αδιανόητο για την κοινωνία τους να εκτεθεί ένα γέρικο σώμα στη ζωή και να θέσει σε κίνδυνο τη νομοθετημένη επιβολή νεότητας.

Τα γηρατειά είχαν απαγορευτεί εδώ και έναν αιώνα. Μέχρι σήμερα, πίστευαν ότι τα είχαν εξαλείψει αποτελεσματικά. Οι άνθρωποι –δηλαδή οι πολίτες– είχαν δύο επιλογές: να πεθάνουν νέοι ή να υποβληθούν σε υποχρεωτικές επεμβάσεις «ανανέωσης», όπως είχαν καθιερωθεί να λέγονται οι πλαστικές επεμβάσεις, με στόχο να φαίνονται νέοι με κάθε τρόπο οι επιβιώσαντες, ακόμη κι αν στο τέλος παραμορφώνονταν από τις «ανανεώσεις».

Άλλωστε, μία αντίστοιχη απαγόρευση ίσχυε και για τα βρέφη. Πλέον, με το πρόσχημα της κατάλληλης διαπαιδαγώγησης, αλλά και της διευκόλυνσης των γονέων, τα βρέφη, μέχρι την ηλικία των έξι ετών, κρατούνταν σε ειδικά διαμορφωμένα ιδρύματα, όπου ανατρέφονταν και ευθυγραμμίζονταν καταλλήλως, ώστε να γίνουν αποτελεσματικότεροι, παραγωγικότεροι και πιο υπάκουοι πολίτες. Σύμφωνα με τους νόμους της ισότητας, οι γυναίκες ήταν έτσι ελεύθερες να ζήσουν τη ζωής τους μετά τη γέννηση, χωρίς να στερούνται την καριέρα τους και τις διασκεδάσεις τους, γαλουχώντας και ταΐζοντας μωρά. Επί πλέον, ήταν έτσι σε θέση να ανταπεξέλθουν οικονομικά και να συγκεντρώσουν τα απαιτούμενα χρήματα για τη μελλοντική ανατροφή του παιδιού τους. Άλλωστε, κανείς δεν εμπόδιζε τους γονείς να επισκέπτονται τα παιδιά τους στις ώρες επισκεπτηρίου. Στην ηλικία των έξι επέστρεφαν πλέον στην οικογένειά τους έτοιμοι πολίτες.

Στις πρώτες δεκαετίες εφαρμογής του μέτρου, υπήρξαν, όπως αναμενόταν, πολλές αντιδράσεις και εξαρθρώθηκαν πολλές κρυμμένες οικογένειες. Ωστόσο, είναι εντυπωσιακό το πόσο εύκολα συνήθισαν οι πολίτες στα νέα μέτρα. Φαίνονταν, μάλιστα, πλέον, τόσο ικανοποιημένοι, ώστε είχαν πάψει να θυμούνται την πρότερη κατάστασή τους. Έμοιαζαν όλοι να απολαμβάνουν τα νέα μέτρα

Όταν έμεινε μόνη με το πτώμα, άρχιζε να το εξετάζει πιο προσεκτικά· έφερε ίχνη χαδιών και αγκαλιάς. Έπρεπε να το καταγράψει. Αυτό ίσως οδηγούσε στην ανακάλυψη της αθωότητας.

Τον ξανακοίταξε προσεκτικότερα· ήταν γαλήνιος, σα να χαμογελούσε κιόλας. Θα πρέπει να πέθανε στον ύπνο του. Τα χέρια του θα πρέπει να είχαν φερθεί με αγάπη και τρυφερότητα. Ίσως να αφηγήθηκε παραμύθια κι αρχαίες ιστορίες.

Μετά από αρκετή έρευνα, εντόπισε ένα χαρτάκι διπλωμένο καλά και ραμμένο κοντά στη μέσα τσέπη, στο σημείο της καρδιάς. Το άνοιξε κι άρχισε να διαβάζει:

«Αγαπημένη μου,

Πριν από χιλιάδες χρόνια δύο αστέρια χόρευαν αγκαλιασμένα στον Γαλαξία. Στροβιλίζονταν στο άπειρο, ώσπου μια μαύρη τρύπα βρέθηκε κοντά τους. Ρούφηξε το ένα κι εκσφενδόνισε το άλλο μακριά. Τόσο μακριά, που βγήκε απ' τον Γαλαξία, ταξιδεύοντας μόνο.

Αυτός ο χωρισμός, που έσκισε την ύπαρξή τους ήταν η αιτία να ταξιδεύει το αστέρι στο κενό. Η φύση, μη αγαπώντας το κενό, έφτιαξε από τον πόνο του χωρισμού των

του μη-θύματος, κάτι πολύ δύσκολο για όποιον πέθαινε από φυσικά αίτια. Φρόντιζε ο ίδιος να τα εξαφανίσει πριν. Ωστόσο, τα στοιχεία του ήταν απαραίτητα, προκειμένου να εντοπιστούν οι αθώοι και ενδεχομένως ίχνη άλλου εν ζωή ηλικιωμένου ατόμου.

Όλες οι αρχές της περιοχής τέθηκαν σε επιφυλακή, αναζητώντας ίχνη ηλικιωμένων. Ειδοποιήθηκαν τα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια και το ζήτημα έφτασε στο υπουργείο προστασίας του πολίτη.

Η κυβέρνηση κινητοποιήθηκε, ώστε να μην ληφθεί δημοσιότητα και ξεσπάσει σκάνδαλο, μέχρι να διαλευκανθεί η υπόθεση. Δεν έπρεπε να γίνει γνωστό ότι κάποιος είχε αφεθεί να γεράσει. Ήταν αδιανόητο για την κοινωνία τους να εκτεθεί ένα γέρικο σώμα στη ζωή και να θέσει σε κίνδυνο τη νομοθετημένη επιβολή νεότητας.

Τα γηρατειά είχαν απαγορευτεί εδώ και έναν αιώνα. Μέχρι σήμερα, πίστευαν ότι τα είχαν εξαλείψει αποτελεσματικά. Οι άνθρωποι –δηλαδή οι πολίτες– είχαν δύο επιλογές: να πεθάνουν νέοι ή να υποβληθούν σε υποχρεωτικές επεμβάσεις «ανανέωσης», όπως είχαν καθιερωθεί να λέγονται οι πλαστικές επεμβάσεις, με στόχο να φαίνονται νέοι με κάθε τρόπο οι επιβιώσαντες, ακόμη κι αν στο τέλος παραμορφώνονταν από τις «ανανεώσεις».

Άλλωστε, μία αντίστοιχη απαγόρευση ίσχυε και για τα βρέφη. Πλέον, με το πρόσχημα της κατάλληλης διαπαιδαγώγησης, αλλά και της διευκόλυνσης των γονέων, τα βρέφη, μέχρι την ηλικία των έξι ετών, κρατούνταν σε ειδικά διαμορφωμένα ιδρύματα, όπου ανατρέφονταν και ευθυγραμμίζονταν καταλλήλως, ώστε να γίνουν αποτελεσματικότεροι, παραγωγικότεροι και πιο υπάκουοι πολίτες. Σύμφωνα με τους νόμους της ισότητας, οι γυναίκες ήταν έτσι ελεύθερες να ζήσουν τη ζωής τους μετά τη γέννηση, χωρίς να στερούνται την καριέρα τους και τις διασκεδάσεις τους, γαλουχώντας και ταΐζοντας μωρά. Επί πλέον, ήταν έτσι σε θέση να ανταπεξέλθουν οικονομικά και να συγκεντρώσουν τα απαιτούμενα χρήματα για τη μελλοντική ανατροφή του παιδιού τους. Άλλωστε, κανείς δεν εμπόδιζε τους γονείς να επισκέπτονται τα παιδιά τους στις ώρες επισκεπτηρίου. Στην ηλικία των έξι επέστρεφαν πλέον στην οικογένειά τους έτοιμοι πολίτες.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 200
Ιανουάριος 2020

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

Στις πρώτες δεκαετίες εφαρμογής του μέτρου, υπήρξαν, όπως αναμενόταν, πολλές αντιδράσεις και εξαρθρώθηκαν πολλές κρυμμένες οικογένειες. Ωστόσο, είναι εντυπωσιακό το πόσο εύκολα συνήθισαν οι πολίτες στα νέα μέτρα. Φαίνονταν, μάλιστα, πλέον, τόσο ικανοποιημένοι, ώστε είχαν πάψει να θυμούνται την πρότερη κατάστασή τους. Έμοιαζαν όλοι να απολαμβάνουν τα νέα μέτρα. Ούτε η μαφία δεν χρησιμοποιούσε πλέον την οικογένεια ως βάση, αφού αυτή είχε εξαλειφθεί. Η περίοδος ανασφάλειας για τους κρατούντες φάνταζε παρελθόν, μέχρι τη σημερινή αποτρόπαια ανακάλυψη.

Η δεύτερη άβολη κατάσταση που είχε προκύψει ήταν ότι ο άνδρας αυτός –όπως όλες οι εξονυχιστικές εξετάσεις έδειχναν– πέθανε από φυσικά αίτια. Κανείς δεν πέθαινε από φυσικά αίτια και κανείς πια δεν ήταν σε θέση να εντοπίσει σε κρατικά αρχεία περιστατικό θανάτου από φυσικά αίτια.

Ο πολίτης είχε πάλι δύο βασικές επιλογές με αρκετά παρακλάδια: να πεθάνει από ασθένειες ή να σκοτωθεί (οι δολοφονίες ήταν ο συνηθέστερος τρόπος, χωρίς να λείπουν τα τροχαία ατυχήματα κι οι αυτοκτονίες).

Όλα τα παραπάνω επιβλήθηκαν, επειδή έπρεπε να συντηρείται υποχρεωτικά η δράση. Έπρεπε να συντηρείται ο λόγος ύπαρξης της αστυνομίας και του άστεως, να διαφυ-

Όταν έμεινε μόνη με το πτώμα, άρχιζε να το εξετάζει πιο προσεκτικά· έφερε ίχνη χαδιών και αγκαλιάς. Έπρεπε να το καταγράψει. Αυτό ίσως οδηγούσε στην ανακάλυψη της αθωότητας.

Τον ξανακοίταξε προσεκτικότερα· ήταν γαλήνιος, σα να χαμογελούσε κιόλας. Θα πρέπει να πέθανε στον ύπνο του. Τα χέρια του θα πρέπει να είχαν φερθεί με αγάπη και τρυφερότητα. Ίσως να αφηγήθηκε παραμύθια κι αρχαίες ιστορίες.

Μετά από αρκετή έρευνα, εντόπισε ένα χαρτάκι διπλωμένο καλά και ραμμένο κοντά στη μέσα τσέπη, στο σημείο της καρδιάς. Το άνοιξε κι άρχισε να διαβάζει:

«Αγαπημένη μου,

Πριν από χιλιάδες χρόνια δύο αστέρια χόρευαν αγκαλιασμένα στον Γαλαξία. Στροβιλίζονταν στο άπειρο, ώσπου μια μαύρη τρύπα βρέθηκε κοντά τους. Ρούφηξε το ένα κι εκσφενδόνισε το άλλο μακριά. Τόσο μακριά, που βγήκε απ' τον Γαλαξία, ταξιδεύοντας μόνο.

Αυτός ο χωρισμός, που έσκισε την ύπαρξή τους ήταν η αιτία να ταξιδεύει το αστέρι στο κενό. Η φύση, μη αγαπώντας το κενό, έφτιαξε από τον πόνο του χωρισμού των αστεριών έναν νέο Γαλαξία. Κι αυτός ο νέος Γαλαξίας είναι η πατρίδα μας. Γεννήθηκε απ' τον πόνο και στον πόνο επιστρέφει. Αναζητάει να καλύψει τα δικά της κενά.

Ξέρεις, αγαπημένη μου, τώρα που κατάφερα να γεράσω, όλοι οι νέοι μού φαίνονται ίδιοι. Νέος νόμιζα ότι όλοι οι γέροι μοιάζουν. Λάθος: οι νέοι μοιάζουν πια τόσο πολύ μεταξύ τους, που δεν μπορείς να τους ξεχωρίσεις.

Οι γέροι είναι τα σμιλεμένα γλυπτά του χρόνου, το καθένα διαφορετικό, εμπνευσμένο από τις εμπνεύσεις του. Κάθε ρυτίδα, κάθε σάρκα που υποχωρεί μια ακόμη πινελιά. Το έχεις σκεφτεί; Η φύση έδωσε στον άνθρωπο στη γέννηση και στον θάνατό του ρυτίδες. Το βλέμμα πίσω απ' τις ρυτίδες κοιτάζει τον γλύπτη του και τον ευχαριστεί με κατανόηση. Ξέρει τα χέρια του γλύπτη καλά και περιμένει το επόμενο βήμα. Κι αυτή την τέχνη την πολεμούν να την εξαφανίσουν.

Αγαπημένη μου, σε περιμένω. Το ξέρω πως με περιμέ-

Μέχρι σήμερα, πίστευαν ότι τα είχαν εξαλείψει αποτελεσματικά. Οι άνθρωποι –δηλαδή οι πολίτες– είχαν δύο επιλογές: να πεθάνουν νέοι ή να υποβληθούν σε υποχρεωτικές επεμβάσεις «ανανέωσης», όπως είχαν καθιερωθεί να λέγονται οι πλαστικές επεμβάσεις, με στόχο να φαίνονται νέοι με κάθε τρόπο οι επιβιώσαντες, ακόμη κι αν στο τέλος παραμορφώνονταν από τις «ανανεώσεις».

Άλλωστε, μία αντίστοιχη απαγόρευση ίσχυε και για τα βρέφη. Πλέον, με το πρόσχημα της κατάλληλης διαπαιδαγώγησης, αλλά και της διευκόλυνσης των γονέων, τα βρέ-

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 200
Ιανουάριος 2020

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

τικότεροι, παραγωγικότεροι και πιο υπάκουοι πολίτες. Σύμφωνα με τους νόμους της ισότητας, οι γυναίκες ήταν έτσι ελεύθερες να ζήσουν τη ζωής τους μετά τη γέννηση, χωρίς να στερούνται την καριέρα τους και τις διασκεδάσεις τους, γαλουχώντας και ταΐζοντας μωρά. Επί πλέον, ήταν έτσι σε θέση να ανταπεξέλθουν οικονομικά και να συγκεντρώσουν τα απαιτούμενα χρήματα για τη μελλοντική ανατροφή του παιδιού τους. Άλλωστε, κανείς δεν εμπόδιζε τους γονείς να επισκέπτονται τα παιδιά τους στις ώρες επισκεπτηρίου. Στην ηλικία των έξι επέστρεφαν πλέον στην οικογένειά τους έτοιμοι πολίτες.

Στις πρώτες δεκαετίες εφαρμογής του μέτρου, υπήρξαν, όπως αναμενόταν, πολλές αντιδράσεις και εξαρθρώθηκαν πολλές κρυμμένες οικογένειες. Ωστόσο, είναι εντυπωσιακό το πόσο εύκολα συνήθισαν οι πολίτες στα νέα μέτρα. Φαίνονταν, μάλιστα, πλέον, τόσο ικανοποιημένοι, ώστε είχαν πάψει να θυμούνται την πρότερη κατάστασή τους. Έμοιαζαν όλοι να απολαμβάνουν τα νέα μέτρα. Ούτε η μαφία δεν χρησιμοποιούσε πλέον την οικογένεια ως βάση, αφού αυτή είχε εξαλειφθεί. Η περίοδος ανασφάλειας για τους κρατούντες φάνταζε παρελθόν, μέχρι τη σημερινή αποτρόπαια ανακάλυψη.

Η δεύτερη άβολη κατάσταση που είχε προκύψει ήταν ότι ο άνδρας αυτός –όπως όλες οι εξονυχιστικές εξετάσεις έδειχναν– πέθανε από φυσικά αίτια. Κανείς δεν πέθαινε από φυσικά αίτια και κανείς πια δεν ήταν σε θέση να εντοπίσει σε κρατικά αρχεία περιστατικό θανάτου από φυσικά αίτια.

Ο πολίτης είχε πάλι δύο βασικές επιλογές με αρκετά παρακλάδια: να πεθάνει από ασθένειες ή να σκοτωθεί (οι δολοφονίες ήταν ο συνηθέστερος τρόπος, χωρίς να λείπουν τα τροχαία ατυχήματα κι οι αυτοκτονίες).

Όλα τα παραπάνω επιβλήθηκαν, επειδή έπρεπε να συντηρείται υποχρεωτικά η δράση. Έπρεπε να συντηρείται ο λόγος ύπαρξης της αστυνομίας και του άστεως, να διαφυλάσσεται η υπακοή στο νόμο, όσο παράλογος κι αν γινόταν. Το έγκλημα ήταν η μετάγγιση αίματος στο άρρωστο κρατικό σώμα. Η ασταμάτητη και αυξανόμενη εξάρτηση από το έγκλημα συντηρούσε το αστυνομικό δαιμόνιο – το σωκρατικό είχε εκλείψει προ πολλού– και τη δράση. Έπρεπε πάση θυσία να συντηρείται ο κόσμος του εγκλήματος, άρα κι οι διώκτες του.

Κι ερχόταν τώρα αυτός ο γέρος να τα καταστρέψει όλα. Η νεαρή ερευνήτρια το έβλεπε ως πρόκληση˙ ο συνάδελφός της, όμως, το έβλεπε ως μπελά που ήρθε και τον βρήκε την ώρα που ετοιμαζόταν να φύγει διακοπές.

αθωότητας.

Τον ξανακοίταξε προσεκτικότερα˙ ήταν γαλήνιος, σα να χαμογελούσε κιόλας. Θα πρέπει να πέθανε στον ύπνο του. Τα χέρια του θα πρέπει να είχαν φερθεί με αγάπη και τρυφερότητα. Ίσως να αφηγήθηκε παραμύθια κι αρχαίες ιστορίες.

Μετά από αρκετή έρευνα, εντόπισε ένα χαρτάκι διπλωμένο καλά και ραμμένο κοντά στη μέσα τσέπη, στο σημείο της καρδιάς. Το άνοιξε κι άρχισε να διαβάζει:

«*Αγαπημένη μου,*

Πριν από χιλιάδες χρόνια δύο αστέρια χόρευαν αγκαλιασμένα στον Γαλαξία. Στροβιλίζονταν στο άπειρο, ώσπου μια μαύρη τρύπα βρέθηκε κοντά τους. Ρούφηξε το ένα κι εκσφενδόνισε το άλλο μακριά. Τόσο μακριά, που βγήκε απ' τον Γαλαξία, ταξιδεύοντας μόνο.

Αυτός ο χωρισμός, που έσκισε την ύπαρξή τους ήταν η αιτία να ταξιδεύει το αστέρι στο κενό. Η φύση, μη αγαπώντας το κενό, έφτιαξε από τον πόνο του χωρισμού των αστεριών έναν νέο Γαλαξία. Κι αυτός ο νέος Γαλαξίας είναι η πατρίδα μας. Γεννήθηκε απ' τον πόνο και στον πόνο επιστρέφει. Αναζητάει να καλύψει τα δικά της κενά.

Ξέρεις, αγαπημένη μου, τώρα που κατάφερα να γεράσω, όλοι οι νέοι μού φαίνονται ίδιοι. Νέος νόμιζα ότι όλοι οι γέροι μοιάζουν. Λάθος: οι νέοι μοιάζουν πια τόσο πολύ μεταξύ τους, που δεν μπορείς να τους ξεχωρίσεις.

Οι γέροι είναι τα σμιλεμένα γλυπτά του χρόνου, το καθένα διαφορετικό, εμπνευσμένο από τις εμπνεύσεις του. Κάθε ρυτίδα, κάθε σάρκα που υποχωρεί μια ακόμη πινελιά. Το έχεις σκεφτεί; Η φύση έδωσε στον άνθρωπο στη γέννηση και στον θάνατό του ρυτίδες. Το βλέμμα πίσω απ' τις ρυτίδες κοιτάζει τον γλύπτη του και τον ευχαριστεί με κατανόηση. Ξέρει τα χέρια του γλύπτη καλά και περιμένει το επόμενο βήμα. Κι αυτή την τέχνη την πολεμούν να την εξαφανίσουν.

Αγαπημένη μου, σε περιμένω. Το ξέρω πως με περιμένεις κι εσύ, ν' αναπληρώσουμε το κενό και να φτιάξουμε έναν Γαλαξία. Τους τη φέραμε!».

Δεν είχε ξαναδιαβάσει τίποτε παρόμοιο. Το χέρι της έτρεμε. Ενστικτωδώς, έκρυψε το χαρτί στη μέσα τσέπη της. Δεν θα το έδειχνε σε κανέναν. Προς το παρόν, μέχρι να καταλάβει τί της συμβαίνει, χρειαζόταν προσοχή.

Κλείδωσε κι έφυγε κατευθείαν στο σπίτι της, χωρίς να μιλήσει σε κανέναν. Υπήρχε σοβαρός κίνδυνος να εξαπλωθεί ο ιός της αθωότητας.

Αναρχική συλλογικότητα ***Πυργίται***